ROBERTA MICHELS

Tărâmul fermecat

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română
de ANCAMORÂRESCU

Capitolul 1

Dintr-o dată, drumul coti brusc, parcă plictisit de dealurile îndepărtate, pline de tufişuri. Mergea paralel cu arborii de acacia care îl mărgineau. Din când în când se mai zăreau câteva căsuţe albe, şi la distanţă de câţiva kilometri, câte o benzinărie. Acum, şoseaua se lăţea ca să dea la iveală blocuri joase şi bungalouri cu acoperişuri drepte.

Deci, asta era Mbinga?

Laurie privi cam suspicioasă clădirea prăfuită care se ivea în stânga ei şi pe care era scris cu litere mari: "Hotel Safari". Undeva, în apropiere, trebuia să fie biroul acestui safari, unde trebuia să-l găsească pe directorul Ryan Holt. Tânăra înghiţi cu greu şi rezistă tentaţiei de a-l ruga pe şofer să facă stânga-mprejur şi s-o ducă de acolo, neştiind dacă simţea asta din cauza felului în care arătau împrejurimile, sau a faptului că era emoţionată să-l întâlnească în carne şi oase pe cel mai

apreciat vânător din Tanzania. Tremurând uşor, strânse mai aproape aparatele de fotografiat lângă ea şi aproape închise ochii. Putea să-şi permită o clipă de sinceritate. Nu aştepta cu drag această întâlnire.

Un bărbat care purta un asemenea renume trebuia să fie mare, agresiv şi foarte arogant. Nici nu voia să se gândească cum se va simţi cerând unui asemenea om un favor!

Când maşina opri la un semafor, îşi dădu seama că făcuse o nebunie să vină pînă aici. Desigur, de acasă, din fotoliul ei confortabil, ideea asta nu părea atât de nebunească precum acum. Atunci îi fusese mai uşor să viseze cu ochii deschişi la aventuri de acest fel. Dar acum, să le pună în practică... Oh, parcă îşi pierduseră strălucirea. Şoferul opri maşina şi deschise portiera. Laurie aruncă o privire în jur. O şopârlă se târa leneş prin praful gros de pe marginea şoselei. Părea să fie singura formă de viaţă din împrejurimi. Ei bine, acum tot ce-i mai rămânea de făcut era să spere că acest Ryan Holt nu era atât de insuportabil precum credea şi că nu va fi un aşa mare chin să-l roage s-o ajute. Trase aer în piept şi-şi spuse că trebuie să facă asta. Doar n-a bătut atâta drum degeaba! Oricum era prea târziu să se răzgândească acum.

Şoferul îi duse bagajul în holul hotelului, apoi o salută şi se îndepărtă. Abia când îl văzu dispărând în norul de praf ridicat de maşină, Laurie se duse spre bagaj. Îl apropie de recepţie şi privi puţin în jur. Din toate colţurile o priveau animale împăiate şi modelul de la canapelele din hol întregea acestă imagine.

Dar un zgomot strident o făcu să tresară. Ce era oare? Tocuri? Nu, era imposibil! Aici, în sălbăticia asta? Se întoarse şi văzu o tânără frumoasă, cam de douăzeci şi opt - treizeci de ani care o priverea plictisită, în timp ce se îndrepta spre biroul recepţionerului.

Se aşeză în spatele lui şi spuse, adresându-se tinerei:

- Te rog să-i scuzi pe băieţi. Au alte treburi azi.

Laurie nu înţelese ce voia să spună cu asta, dar îşi închipui că o avea în faţă pe proprietara acestui hotel.

Femeia luă un registru şi întrebă, fără să se sinchisească s-o privească, dacă avea cumva rezervare.

- Ă.. .nu, se bâlbâi fata. Sunt Laurie Weldon. Nu voi sta mai mult de trei sau patru nopţi. N-am crezut că e necesar să fac.

- întotdeauna trebuie să te ocupi dinainte de cazare, domnişoară Weldon. O să-ţi dai seama în curând că hotelul meu e mai mereu plin. Urmă o pauză scurtă, după care adăugă, cam plictisită: dar azi ai noroc, cred că am un loc liber pentru tine.

Laurie răsuflă uşurată şi, încercînd să-şi ia ochii de la inelul cu diamant pe care-l purta femeia din faţa ei, semnă în registru.

- Sunt doamna Lewis, proprietara hotelului. Sper să te simţi bine aici. Băiatul te va conduce în cameră, spuse şi înmână cheia unui hamal care luase deja bagajul tinerei. Masa se poate servi la restaurantul hotelului. De trei ori pe zi. Asta, bineînţeles, dacă nu preferi să mănânci în altă parte. Deşi pe aici nu sunt prea multe opţiuni.

Laurie făcu o pauză înainte de a pleca spre camera ei.

- Doamnă Lewis, poate mă puteţi ajuta cu ceva. îl caut pe domnul Ryan Holt. Oare ştiţi unde l-aş putea găsi?

Pentru prima dată, femeia parcă o privi cu interes. O măsură din cap pînă-n picioare şi ochii albaştri nu prea păreau mulţumiţi de ceea ce vedeau. Zise doar:

- La capătul străzii, pe dreapta. Vreun motiv special pentru care vrei să-l vezi?

Laurie deveni conştientă de înfăţişarea ei. Ştia că trebuie să fie plină de praf şi ciufulită, fără să mai pună la socoteală oboseala din cauza drumului. încercă totuşi să răspundă cum se cuvine la întrebare.

- Ryan Holt este conducătorul expediţiei de vânătoare, nu-i aşa? Sper să mă ia cu el în următoarea călătorie.

Doamna Lewis închise registrul, dădu roată biroului şi veni lângă ea, afişând un zâmbet triumfător.

- Mă tem că ai venit degeaba, draga mea. Ryan n-ar merge niciodată la vânătoare cu o femeie în echipă.

- Nu vreau să vânez, spuse Laurie. Vreau doar să fac fotografii. Sunt fotograf.de animale. Iar domnul Holt mi-a fost recomandat cu mare căldură.

- înţeleg. Da, e recomandat tuturor, dar ştiu sigur că nu ia pe oricine cu el, cu atât mai puţin când e vorba despre o fată.

- Oh...înţeleg.

Urmă o clipă de tăcere, după care doamna Lewis continuă:

- Dar stai liniştită, în localitatea învecinată există o mulţime de animale, cât să umpli câteva filme.

Dar nu cele pe care le vreau eu, gândi Laurie.

- Telegraful e singurul mijloc de comunicare pe care-l avem. Dar te sfătuiesc să nu te oboseşti degeaba. Nu va veni să te vadă.

Laurie îl urmă pe băiatul care-i căra bagajul. Se aşteptase să întâmpine destule dificultăţi în această călătorie, dar niciodată nu crezuse că avea să aibă de-a face cu un bărbat care considera femeile inferioare speciei masculine.

Camera arăta bine la prima vedere, curată şi spaţioasă, cu ferestre mari care lăsau lumina să pătrundă nestingherită înăuntru. Refuză politicoasă oferta hamalului de a vizita şi baia care era din păcate una pe palier, spunându-şi că duşul mai poate aştepta. în schimb, îl rugă să rămână puţin ca să trimită un mesaj prin el. Luă un creion şi o foaie de hârtie şi se apucă să scrie câteva fraze. Nici nu ştia cum să se exprime mai bine ca să nu arate că e disperată. Oricum, poate toate erau în van, aşa cum îi spusese şi doamna Lewis. Ea părea să-l cunoască bine, dacă îşi permitea să-i spună aceste lucruri.

După ce se gândi puţin, Laurie scrise că e interesată de noua expediţie şi notă locul unde putea fi găsită. Îi veni o idee. Se semnă L. Weldon. Aşa poate avea să stârnească interesul bărbatului şi acesta avea să vină în cele din urmă s-o cunoască.

Spre seară, găsi baia destul de confortabilă şi aşternuturile din pat destul de odihnitoare. Dimineaţa se trezi înviorată şi gata de o nouă zi.

În timpul micului dejun, observă că sala de mese a

restaurantului se popula încetul cu încetul. Mai existau într-adevăr oaspeţi în această parte îndepărtată de lume, dar majoritatea clienţilor erau muncitori de pe plantaţiile din apropiere sau de la ferme, sau pur şi simplu oameni aflaţi în trecere. Şi-ar fi dorit să fie mai puţini cei care se tot perindau prin local, ca să poată admira în tăcere priveliştea care se vedea pe fereastră. Dar cu toate astea, nu putea să nu aprecieze saluturile politicoase şi zâmbetele curioase pe care le afişau bărbaţii care o vedeau. Chiar i se oferiră băuturi şi nou-veniţii iniţiară o conversaţie cu ea, iar tânăra, înainte să-şi dea seama râdea la unele din glumele spuse cu haz de un muncitor de la o fermă din apropiere.

Toate astea erau destul de noi pentru ea, dar ce bine făceau moralului! Se simţea parcă în largul ei între aceşti oameni pe care uneori avea impresia că-i cunoaşte de o viaţă.

Nu observă când în local intră un bărbat înalt care se apropie de recepţie. îşi spuse că era poate unul dintre fermieri şi nu-i dădu mare atenţie. Dar când auzi că întreabă de domnul Weldon, simţi cum îi tremură genunchii. Băiatul de la recepţie îl rugă să aştepte puţin şi deschise registrul. Laurie se ridică de la masă şi se duse spre el.

- Domnul Holt? întrebă ea, cu vocea aproape gâtuită. Ridică ochii spre el şi văzu umerii laţi şi privirea de smarald care o cerceta curioasă. Dar nu zăbovi mult asupra ei şi privi în direcţia bărbaţilor care vorbeau la bar.

- Aţi.ă, aţi primit un mesaj? Un mesaj în care vi se cerea să luaţi pe cineva într-un safari?

- Aşa e. De la domnul Weldon. Eşti cu el?

- Nu, sunt singură aici, dar.. .mai făcu un pas spre el. Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră despre călătorie. Eu sunt Laurie Weldon şi.

Bărbatul o privi cu asprime şi dezaprobare.

- Deci, tu eşti Weldon? O privi din cap până-n picioare, zăbovind asupra rochiţei cu mânecă scurtă, de culoarea lămâii, şi a părului aranjat cu gust.

- Ei bine, domnişoară Weldon, se pare că mi-am pierdut timpul degeaba.

Vru să plece, dar Laurie sări să-l oprească.

- Domnule Holt, îmi pare rău că a trebuit să recurg la un subterfugiu ca să vă aduc aici, dar am auzit regula asta ridicolă a dumneavoastră de a nu lua femei în safari şi.

- Aşa e, nu iau femei. Fac prea multe probleme. Copiii chiar mai multe.

Fără prea mult efort, o dădu la o parte din calea lui şi ieşi afară din local.

Copii! pufni Laurie. Nervoasă, se grăbi să iasă după el.

- Se pare că a trecut mult timp de când aţi văzut ultima oară un copil, domnule Holt, izbucni ea. Am aproape nouăsprezece ani şi sunt sigură că ştiu la fel de multe despre animalele sălbatice ca şi dumneavoastră, aşa că de asta m-am gândit să.

- Uite ce e, îi aruncă el o privire plictisită, ştiu că în ziua de azi copiii caută distracţie în orice lucru şi cu orice preţ, dar dacă eşti doritoare de senzaţii tari, te sfătuiesc să mergi în

altă parte. Aici suntem în Africa, nu într-un parc de distracţii.

Urcă în maşina lui prăfuită şi plecă în trombă.

Laurie se uită, cu ochii în lacrimi, cum dispare din faţa ei.

Dintre toţi misoginii şi nenorociţii.. .închise ochii şi încercă să se liniştească. Cel puţin, putea fi mulţumită într-o privinţă. Acest Ryan Holt era într-adevăr exact cum îşi închipuise:
mare,
agresiv şi arogant.
***

Laurie se mai uita încă după maşina lui Ryan, când auzi o voce în spatele ei.

- Trebuia să-mi fi ascultat sfatul, drăguţo. Ryan poate fi chiar obraznic când e enervat.

Femeia se apropia de ea păşind cu delicateţe pe drumul prăfuit, de parcă ar fi fost un bulevard select. Era îmbrăcată elegant şi ţinea în mână o plasă cu cumpărături. Ajungând aproape de Laurie, spuse, oarecum extenuată:

- Ia tu asta, dragă. Mi se pare că devine din ce în ce mai grea din cauza căldurii.

Tânăra era sigură că nu din cauza asta i-o oferea, dar se văzu nevoită să-i îndeplinească dorinţa.

- Comand cele mai bune produse de la mărcile cu renume. Dumnezeu ştie cum aş arăta dacă aş îmbrăca haine obişnuite! spuse, afişând o grimasă. O conduse pe Laurie în apartamentul ei, de la parterul hotelului.

Intrară într-o cameră frumos mobilată care dădea într-o grădină îngrijită cu gust. Laurie lăsă plasa pe un fotoliu şi se grăbi să iasă.

- Trebuie să recunosc că a fost un gest inspirat din partea ta să nu te semnezi cu numele întreg, adăugă femeia, parcă dornică de conversaţie.

Când Laurie o privi stupefiată, femeia dezbrăcă jacheta de catifea şi scoase o ţigară dintr-o cutie de argint.

- Nu trebuie să te superi pe băieţi, draga mea. Vorbesc despre orice între ei, aşa că n-ai cum să nu auzi ce spun.

Laurie încercă să-şi stăpânească enervarea şi, dintr-un motiv pe care nu-l înţelese, vru să se explice:

- M-am gândit că merită să încerc, zâmbi, dar fără să înţeleagă de ce.

- Şi a mers, dar bineînţeles, am ştiut că de cum te va vedea Ryan va.o pufni râsul.

- Se pare că ştii foarte multe despre acest individ, i-o întoarse Laurie. Cred că el şi soţul tău sunt foarte apropiaţi.

- Soţul meu e mort, domnişoară Weldon. Dar ai oarecum dreptate. Eu şi Ryan suntem foarte apropiaţi şi fără ajutorul lui n-aş fi reuşit să conduc acest hotel.

- Am înţeles, spuse fata îngândurată, care deja îşi pierduse orice interes de a continua această conversaţie. Te rog să mă scuzi, aş vrea să dau o tură prin oraş.

- Hm, oraşul de aici înseamnă o stradă principală. Dar, dacă doreşti un ghid care să te ducă la animalele tale, aş putea.

- Nu e nevoie, doamnă Lewis. N-o să rămân aici decât azi.

Femeia mai în vârstă dădu din umeri, scuturând scrumul de

la ţigară într-o scrumieră de cristal.

- Dar va trebui, bineînţeles, să plăteşti pentru patru zile, adăugă ea, pe un ton leneş.

- Desigur.

- îmi pare rău că nu ţi-am putut fi de mare ajutor, dar.. .asta e, spuse oarecum mulţumită.

Mbinga nu era deloc un loc încântător. Era cald şi praf cam pe tot parcursul zilei şi strada principală, care era de fapt singura, era mărginit de tot felul de buticuri de unde te întâmpinau mărunţişuri colorate. Dar pe Laurie n-o deranja prea mult acest aspect. Se plimba încântată, gândindu-se cu emoţie că se afla în Africa. Cu o zi în urmă nu fusese dornică să vadă împrejurimile, dar acum era bucuroasă să afle că ceea ce citise în broşuri despre acest ţinut nu era minciună. Deloc. Ştia că dacă are suficientă răbdare va vedea şi mai mult din frumuseţea acestei sălbăticii. Dar se întristă. Ştia că pentru a admira răsăritul printre arborii roşietici, pentru a auzi trilul păsărelelor sau pentru a se bucura din plin de soare, trebuia să meargă în mijlocul naturii.

Oh, naiba să-l ia pe acest Ryan Holt! Doar din cauza lui trebuia să facă ea cale întoarsă înainte de a descoperi magia tărâmului african.

Privi în jur. Parcă tărâmurile astea se cereau a fi explorate. îi veni o idee. De ce să plece din Africa? De ce să facă asta dacă un misogin îi spulberase visurile?

Scoase aparatul. Putea face câteva fotografii şi acum. în fond, mai putea rămâne încă o zi. Poate doar să-l enerveze. Ei,

şi ce ? Doar nu voia să-l vadă. Cu cât stătea mai mult departe de ea, cu atât mai bine.

încercă să-şi amintească unele nume de animale pe care le poate întâlni aici. Nu-i veniră în minte decât hienele, zebrele şi girafele. Mda, poate că Ryan avea puţină dreptate. Nu prea ştia mare lucru despre aceste zone. Ei, dar ce conta asta? Putea să înveţe.

Mersese mult şi îşi dădu seama la un moment dat că ieşise din oraş. Privi în urmă. De departe, se zăreau doar câţiva arbori din centrul oraşului, iar restul se pierdea în dogoarea căldurii.

Deasupra ei, auzi un cârâit de pasăre. O alta îi răspunse cu voce mai groasă. Dintr-o dată, Laurie se gândi că poate nu fusese o idee atât de inspirată să se îndepărteze de civilizaţie. Aici nu părea să fie în siguranţă. Iar fotografii care urmăreau animalele sălbatice nu făceau asta din maşini? se întrebă ea.

Se întoarse şi începu să meargă gânditoare. Poate chiar va închiria una, până la urmă. Trebuia să-i demonstreze cumva lui Desmond că e un fotograf bun.

Poate chiar o girafă docilă ar putea să-i pozeze. Se uita exact la una care se apropia de ea. Dar parcă nu era girafă. Zâmbetul îi pieri de pe buze. Da, nu era deloc o girafă. Laurie rămase pe loc, neştiind cum să reacţioneze, ţinând totuşi obiectivul îndreptat spre animal. Măcar de-ar şti ce fel de animal e, ca să-şi dea seama dacă e mai bine să stea să facă poze sau să se salveze.. .Dar pe măsură ce se apropia, Laurie îşi dădu seama că era o turmă de zebre extrem de frumoase.

Extaziată, trase aer în piept. Oare câte poze va avea timp să facă? Oh, la naiba! Ce era asta? Se apropia o maşină care sigur avea să le supere.

Dintr-o dată, animalele ridicară speriate capetele şi schimbară direcţia. Alergau acum spre şosea şi spre .ea. Iar şoferul ăsta idiot se încăpăţâna să se apropie. Dar, nu. Acum coti

puţin şi zebrele fură păcălite să urmeze alt curs.

Perfect! Mulţumită acestui şofer groaznic, animalele au dispărut, iar Laurie nu apucase să facă nicio fotografie. Oh, nu! Ce putea fi mai rău decât asta? Şoferul era chiar nesuferitul de Ryan Holt!

- Ce dracu crezi că faci aici? ţipă el când ajunse aproape de
ea.

- Fotografii, spuse fata, încercând să-şi menţină calmul în voce.

- Pentru ce? Vrei să ţi le pună cineva pe mormânt? Nu-ţi dai seama că dacă nu te vedeam eu.. .scrâşni din dinţi. Cu cine eşti? Cum ai ajuns aici?

- Nu sunt cu nimeni. Am mers pe jos.

- Ai mers pe jos până aici? repetă el, consternat. Ce aveai de gând să faci? Coborî din maşină şi-i deschise uşa. Urcă!

- Domnule Holt, nu văd de ce.

- înăuntru! Acum! O să te duc în Mbinga şi o să am grijă să te trimit de unde ai venit.

- Ştiu să-mi port şi singură de grijă, răspunse ea, trufaşă. Şi din moment ce ai refuzat să mă iei în safari, n-ai niciun drept să-mi ordoni una ca asta. Nu doar că mi-ai stricat şansa pentru o fotografie perfectă, ci ai şi speriat o turmă întreagă de zebre.

- Şi cum crezi că ar fi reacţionat când te-ar fi văzut fluturând o cameră de fotografiat în direcţia lor?

- Dacă n-ai fi apărut tu.

- Norocul tău că am apărut!

Laurie simţi că nu se mai poate certa cu un asemnea om. Privirea lui de smarald o măsura din cap pân'-n picioare, zăbovind din nou asupra îmbrăcăminţii.

- Ia spune-mi, ce caută pînă la urmă într-o sălbăticie ca asta un omuleţ ca tine? întrebă el.

Chiar era un omuleţ pe lângă el, fiindcă era uriaş! gândi ea.

- Mă plimb. Doar nu eşti proprietarul întregii Tanzanii, nu?

- Nu, nu deţin chiar tot. Vru să zâmbească, dar nu reuşi.

- Oare încerci să-mi spui că ţi-am încălcat teritoriul? întrebă ea cu răceală.

- Nu, dar animalele au întâietate aici, iar eu trebuie să mă asigur că se bucură de asta, zise, intrând din nou în maşină.

De parcă le-aş putea opri eu, bombăni Laurie, intrând pe scaunul din spate. Înăuntru era o atmosferă sufocantă. Persista un miros de piele veche şi de trabuc.

- Credeam că eşti plecat din oraş.

Maşina gonea pe strada prăfuită. Bărbatul nu vorbi până când se apropie de oraş.

- Mai bine ţi-ai ocupa timpul încercând să pleci cumva de aici, decât să te întrebi pe unde aş putea fi eu. Presupun că te poţi întoarce de unde ai venit, nu-i aşa, Weldon?

Ryan opri maşina lângă unul din buticurile de pe marginea şoselei, iar Laurie ieşi furioasă, trântind uşa în urma ei.

- Da, sigur că pot, domnule Holt. Şi stai liniştit, nimic nu m-ar putea face să rămân aici, mai ales dacă te ştiu pe tine în

preajmă!

Nu auzi când porni motorul, dar fu conştientă de plecarea lui când deja se îndepărtase câţiva metri de maşină. Putea să creadă ce vrea. Dacă toţi conducătorii de expediţii sunt ca el, atunci trebuia să fie mulţumită că întâlnise doar pe unul dintre ei.

Dar mergând aşa furioasă şi îngândurată, nu-şi dădu seama când cineva grăbit îi ieşi în cale şi o dezechilibra, trântind-o la pământ.

- Oh, te rog să mă scuzi, domnişoară, spuse bărbatul care acum o ajuta să se ridice. Sunt Arnold Cape şi întotdeauna am fost un împiedicat.

- Eu sunt Laurie Weldon. îmi pare bine să vă cunosc. Vă rog, nu vă învinovăţiţi. A fost vina mea.

- O t6nără grăbită! Chiar şi aici, în pustietate! Hm, cred că ai treburi foarte importante.

- Nu chiar. Mă tem că sunt un simplu fotograf.

- înţeleg, dar cred că n-o să mai poţi fotografia cu asta, arătă cu degetul spre camera zgâriată şi puţin spartă la un colţ.

- Asta ar trebui să-mi fie învăţătură de minte să fiu atentă pe unde calc, zise ea. Sper că nu v-am lovit prea rău.

- Nu, stai liniştită. Trebuie mai mult de atât ca să-l dobori pe Arnold Cape. Îi întinse mâna. Vino să-i cunoşti pe prietenii mei. Poate reuşim să-ţi reparăm camera.

- Oh, nu, n-aş putea accepta una ca asta, zise fata, luând din mâna lui aparatul avariat. Şi vă rog să nu vă faceţi griji.

Mai am două în afară de ăsta.

- Dar după cum te uiţi la ea, pun pariu că era preferata ta. Crede-mă, m-aş simţi îngrozitor dacă nu te-aş putea ajuta cu ceva.

- Nu v-aş putea lăsa să plătiţi pentru ceva ce s-a întâmplat din vina mea, dar mulţumesc pentru amabilitate. Se îndreptă spre hotel, zâmbind uşor.

Prânzul la restaurant s-a dovedit a nu fi o alegere prea inspirată. Mâncarea nu prea avea gust, iar Laurie îşi dorea să nu fi respins ideea de a servi nişte sandvişuri la una din măsuţele amplasate pe stradă, sub umbrele. Cel puţin de acolo putea vedea viaţa din acest oraş. Poate că încă ar mai fi timp s-o facă. Iar după, putea să vină la hotel să-şi împacheteze lucrurile, să închirieze o maşină şi să plece odată de aici.

În sala de mese nu mai era nimeni în afară de ea, aşa că de cum intră grupul de bărbaţi zgomotoşi, de vârsta a doua, îmbrăcaţi în costume noi de vânătoare, îi fu atrasă atenţia. Iar în mijlocul, lor îl zări pe domnul Cape.

Acesta se apropie voios de ea şi spuse:

- Ce crezi, este destul de bun? îi înmână un aparat de fotografiat profesional, şi câteva rolfilme noi.

- Domnule Cape, n-aş putea. E mult mai scump faţă de cel pe care l-am stricat.

- Nu te îngrijora, pe ăsta nu-l folosea oricum nimeni. Am avut noroc că l-am găsit în depozit. Vreau să ţi-l dau acum, pentru că noi trebuie să plecăm. Ne-am pregătit pentru safari.

Ce părere ai de costumele noastre?

Safari? Oare auzise bine?

- Da, arătaţi extraordinar cu toţii, recunoscu ea. Dar.. .chiar mergeţi într-un safari?

- Oh, când ajungi în Africa, trebuie să faci asta. Altfel, ce farmec ar mai avea?

Ceilalţi bărbaţi se apropiară pentru a fi prezentaţi, după care se îndreptară spre bar.

Domnul Cape îşi dădu seama dintr-o dată că se află în sala de mese.

- Oh, te rog să mă scuzi. Te-am deranjat de la masă, nu-i aşa?

- Nu, aproape am terminat.

- Nu prea ţi-a plăcut, nu? întrebă el, privind mâncarea aproape neatinsă.

- Nici n-ai mare poftă de mâncare pe o căldură ca asta.

- Ce zici de o băutură?

- Mulţumesc, dar nu cred c-aş putea servi una acum.

- Ei bine, noi suntem pe aici. Dacă te răzgândeşti, vino să ni te alături.

Se îndreptă spre bar, iar Laurie îl văzu spunându-i barmanului să treacă toate băuturile în contul lui. Oare cât de generos putea fi acest bărbat? Şi, ce era cel mai important, putea ea să beneficieze de asta? se întrebă Laurie, dar pe moment nu îndrăzni să-şi pună ideea în aplicare.

Mai târziu, când se plimba prin grădina din spatele hotelului, domnul Cape, care se afla încă acolo, se apropie de

ea.

- Acum, ia spune-mi, draga mea. Ce bei?

- Oh, doar o limonadă, zise ea.

Când reveni cu câte un pahar în fiecare mână, o găsi aşezată la una din mese.

- Nu-i aşa că e frumos? zise el, trăgând aer în piept.

- Domnule Cape.

- Oh, te rog, toată lumea îmi spune Arnold. Te rog s-o faci şi
tu.

- Ei bine, atunci.Arnold, vreau să te întreb câte ceva despre acest safari în care vrei să mergi. După cum ţi-am mai spus, sunt fotograf de animale. Lucrez pentru o revistă din Londra şi am venit aici să.

- Adică, vrei să spui că ţi-ai dori să vii cu noi?

Fata îşi ţinu respiraţia şi mai luă o gură din băutură.

- Ei bine, eşti binevenită alături de noi. Nici n-ar avea sens să mergi de una singură când noi suntem mai mulţi. Nu cred că ne-ar deranja ca tu să faci fotografii, iar noi să vânăm. Până la urmă, n-are nicio legătură una cu alta, nu-i aşa?

Laurie îl privea stupefiată. Nu putea fi atât de uşor, nu? Nu, nu putea. Abia acum venea partea grea.

- Dar Ryan Holt, acest conducător de safari, mi-a spus că nu vrea să ia femei cu el.

- Serios? Chiar aşa a zis?

- Da, mie mi se pare un misogin fără pereche, zise ea, încercând să se relaxeze.

- Nu mai spune! Arnold nu părea prea afectat de ceea ce aflase, ba chiar îşi aprindea liniştit o ţigară.

- Domnule Cape, dacă refuză cumva să meargă cu dumneavoastră, acum că fac şi eu parte din echipă? Adică.. .poate face asta?

Din câte văzuse la Ryan Holt, n-o mai putea surprinde nimic.

- Nu, zise el, foarte calm. Această călătorie a fost planificată cu mult înainte şi nu s-a pus nicio astfel de condiţie cu privire la
cine să luăm cu noi.

- Înţeleg. Ceva în sinea ei o făcu să se mai relaxeze puţin. Spuse, încet: aşa că venirea mea n-ar dăuna nimănui, nu? Adică, nu va renunţa la călătorie, nu?

- Bineînţeles că nu. Ia uite, ai băut-o pe toată. Îţi mai aduc o limonadă? Bărbatul se ridică, oarecum plictisit şi dornic să scape de această conversaţie. Dar Laurie dorea să savureze răspunsul pe îndelete. Deci, până la urmă pleca în safari! Astea erau veşti minunate. Dar se mai bucura dintr-un motiv.

Oare fiindcăi încălca cuvântul arogantului Ryan Holt?

Capitolul 2

Pregătirile pentru călătorie au început imediat, iar Laurie nu fu lăsată să ajute în vreun fel, pe motiv că nu erau prea multe de făcut. Aşa că ascultă cum erau verificate rezervele de hrană şi de muniţie şi ştia că trebuie să facă şi ea ceva, cu toate că nimeni nu-i spusese încă ce anume.

Domnul Cape părea prea ocupat şi emoţionat ca să-şi mai amintească şi de ea, cu toate că din când în când îşi scotea pălăria ca s-o salute şi s-o asigure că totul va fi bine.

În cursul după-amiezii, pregătirile luară o nouă formă, în sensul că toate proviziile trebuia acum aşezate cu grijă în maşini, astfel încât să încapă. Laurie fu însărcinată cu depozitarea unor cutii uşoare şi tânăra fu mai mult decât încântată când văzu că atmosfera era una veselă şi că bărbaţii se bucurau ca nişte copii de această călătorie.

Însă la un moment dat fu lăsată singură, ceilalţi mergând cu toţii la hotel să verifice dacă n-au uitat ceva. Tânăra auzi apropiindu-se cineva şi-şi dădu seama că era cam târziu pentru a se ascunde. Ştia exact cine venea după ea.

- Bine lucrat, Weldon. Am auzit că ai primit ce ai vrut; tonul era aproape senin, dar fata ghici că în spatele acestui calm se ascundea de fapt furtuna.

Încercă şi ea să răspundă cu aceeaşi seninătate.

- Ştii bine că am venit aici cu scopul de a merge într-un safari.

- Să zicem că am priceput asta, în cele din urmă.

- Dar tu n-ai vrut să mă ajuţi în sensul ăsta.

- Aşa că te-ai gândit să foloseşti farmecul tău de "fetiţă rătăcită" cu un bătrân ca Arnold Cape.

- N-a fost nevoie să fac asta. El n-are prejudecăţi stupide ca alţii.

- S-ar putea să-ţi doreşti să le fi avut, zise el, pufnind şi plecând de lângă ea.

Laurie simţi că explodează de furie.

- Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni ea. Sunt şi eu un om. Dar se pare că tu ai trăit prea mult departe de civilizaţie ca să-ţi dai seama de una ca asta. În plus, domnul Cape nu pare deranjat de venirea mea.

- Să sperăm, pentru binele lui, că ştie în ce se vâră. Unde ţi-e valiza?

- E în camion. De ce mă întrebi?

Bărbatul oftă, privindu-i cămaşa de mătase şi fusta.

- Cât de departe crezi că o s-ajungi, îmbrăcată aşa? Şi asta ce mai e? Aruncă el o privire dispreţuitoare la părul ei prins în coadă. O să rămâi agăţată în primul copac care o să ne iasă în cale.

- O spui de parcă ţi-ai dori-o.

- Nu e chiar aşa. O privi gânditor de data asta. Trebuie să facem rost de un echipament corespunzător pentru călătorie.

Porniră alături şi, pe măsură ce mergeau, Laurie observă că Ryan era salutat de toată lumea, semn că era foare apreciat în împrejurimi. Se părea că doar cu ea avea o relaţie tensionată. îşi luă privirea de la zâmbetul lui frumos, care lăsa

la vedere dinţi imaculaţi. Nimic n-ar putea-o determina să-şi schimbe părerea despre el.

Se apropiară de magazinul cu echipament şi Laurie privi, îngrozită că toate costumele erau făcute pentru bărbaţi. Se întoarse să iasă, dar se izbi de pieptul lui Ryan.

- Ştiu că nu e un magazin de lux, dar trebuie să găsim ceva. O mai privi o dată. Cu toate că nu mi se pare că ai fi la curent cu moda.

- Ei bine, nu mă interesează astfel de lucruri, zise ea, cu mândrie în glas. Am un frate mai mic care studiază la Londra şi de la el aflu ce se mai poartă. Dar cam asta e tot.

Urmă o pauză de câteva minute, timp în care Ryan căută ceva potrivit de îmbrăcat.

- Uite, ăştia ar trebui să-ţi vină, zis el, punându-i în braţe o pereche de pantaloni kaki. E o cabină în spate.

Laurie merse în locul indicat, dar într-un minut ieşi mai mult decât dezgustată:

- Sper că nu eşti serios! Doar nu-ţi închipui că aş putea să port aşa ceva. Nu-mi vin deloc.

- Trebuie să-ţi vină. Sunt cea mai mică măsură. Mă duc să-i plătesc.

- N-o să-i port! Vrei dinadins să mă faci să par caraghioasă în ei ca să nu mai merg în călătorie.

- Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară? întrebă vânzătorul. Să ştiţi că îi putem strâmta astfel încât să vă fie pe plac.

- Oh, aţi putea? Laurie îi aruncă o privire recunoscătoare.

- Dar ia câteva ore. Apoi, bărbatul îi aruncă o privire lui

Ryan. Am auzit bine, e vorba despre un safari?

Ryan Holt făcu prezentările fără prea mare entuziasm.

- Bill Alexander, ea e domnişoara Weldon. Merge cu trupa lui Cape.

-Ah, da, petrecăreţii. Au trecut ieri pe aici. Dar n-au pomenit nimic de vreo fată. Bărbatul duse mâna la gură, amuzat. Sincer, n-am crezut că o să apuc ziua când Ryan.

- Cred că mai ai un client, Bill. Venim mai târziu să luăm costumul. Ai grijă să fie în dublu exemplar. Şi adaugă şi o pălărie de pai şi nişte cizme.

Cizme! bombăni Laurie în timp ce se schimba în cabină. Poate că Ryan Holt acceptase să vină în călătorie cu ei, dar era încă hotărât s-o facă să sufere în toate felurile posibile. Se îmbrăcă încet, sperând ca el să se plictisească de atâta aşteptat şi să plece fără ea, dar ar fi fost prea frumos să se întâmple aşa.

Când ieşi din cabină, îl văzu privind nişte cămăşi. Se dădu la o parte ca s-o lase să treacă.

Afară, oraşul era liniştit şi parcă pregătit de odihnă. Au mers tăcuţi, unul lângă altul, iar Laurie şi-ar fi dorit ca drumul până la hotel să fie mai scurt. Dar nu ştia de ce se simte atât de jenată. Până la urmă, Ryan Holt era doar un bărbat, iar ea putea afla multe lucruri interesante de la el. Dar ce să-l întrebe? Şi cum s-o facă? Habar n-avea ce să spună unui om care trăia într-o lume total diferită de a ei.

Pe măsură ce se apropiau de hotel, Laurie văzu că ceva se mişcă spre mijlocul drumului. Crezu pentru un moment că i se

pare, dar când se uită mai bine, îşi dădu seama că nu era imaginaţia care-i juca feste. Partea proastă era că o maşină se apropia în viteză fără să bage de seamă mogâldeaţa de pe drum. Tânăra se repezi spre ea, dar o mână ca de fier o ţintui în loc.

- Nu cred că e momentul să traversezi, copilă!

- Lasă-mă, dă-mi drumul! Se eliberă ea. E un animal în mijlocul străzii.

- Acum, depinde de el dacă va trăi sau nu.

- Cum poţi să fii atât de crud? Ignorând camionul care se apropia cu viteză de ei, fata se repezi spre animal, dar nu mai văzu nimic în faţa ochilor decât praful care se ridică în urma frânei puse de şofer. Simţi nişte mâini care o trag din faţa roţilor.

- Eşti nebună? Nu vrei să rămâi întreagă, fetiţo? veni mustrarea furioasă a şoferului.

Roşie de ruşine, Laurie spuse:

- De unde să ştiu că aveaţi viteză mare?

Şoferul mai bombăni ceva, după care îşi văzu de drum.

- Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc, nu-i aşa? îl întrebă ea pe Ryan.

- Tu eşti bine, dar nu cred că animalul e în aceeaşi stare.

- Chiar crezi că e rănit grav?

Bărbatul privi gânditor ghemotocul de blană din braţele ei.

- Da, uite, a fost lovit la picioarele din spate. Pe blană sunt pete de sânge. Cred că a fost tăvălit puţin, după cum arată.

- E un fel de câine? întrebă tânăra, privind năsucul negru,

încercuit de o pată albă.

- Am crezut că tu o să-mi spui asta. Parcă erai expertă în animale sălbatice, nu? întrebă el, cu aroganţă în glas.

- Nu mi se pare atât de sălbatic mititelul ăsta. Il mângâie. E atât de simpatic! Oare n-am putea face ceva pentru el? Poate cu ajutor, reuşim să-l însănătoşim.

- După riscul pe care ţi l-ai asumat ca să-l salvezi, cred că asta ar fi o bagatelă. Zâmbetul lui era slab, dar luă animăluţul în ambele mâini.

- Mi-ar plăcea să am grijă de el. Pot?

- Nu ştiu dacă ar fi bine să faci una ca asta.

- De ce? Nu e periculos, nu-i aşa?

- Soiul ăsta de vulpi este inofensiv. Sunt animale de casă foarte credincioase. Problema e că oamenii care le iau în grijă îşi pierd repede interesul pentru ele. Micuţul ăsta, pare să fi fost cam mult pe drumuri.

- Oh, dar eu nu mi-aş pierde interesul. Te rog, mi-ar plăcea să-l opresc.

- Hai să vedem ce părere are veterinarul, da?

O lăsă la intrarea în hotel, iar el se îndepărtă repede cu animăluţul în braţe.

În camera ei, începu să-şi strângă lucrurile în valiza pe care nu şi-o dusese încă la camion. Pentru că nu se auzea nimic că s-ar pleca repede în expediţie, se decise să se mai odihnească puţin. Se aşeză pe pat şi, pînă să închidă ochii, auzi vocea lui Ryan, repetând: "ţi-ai folosit farmecele de fetiţă rătăcită cu un bătrân?"

Oh, nu-l suferea pe acest bărbat! De ce nu putea să accepte că era o femeie şi nu o copilă? E adevărat că nu era prea înaltă, şi că niciodată nu-şi trădase vârsta, dar era o lipsă de respect faţă de ea să i se spună una ca asta.

Rămase în pat cam o oră, când auzi o bătaie în uşă. Era Ryan Holt, cu un ghemotoc de blană în braţe.

- Se pare că micuţul Kanzu se va face bine. Mă gândeam că ai putea să mă ajuţi cu el, ce zici?

- Serios? E bine? Ce-a zis veterinarul?

- Nu era în oraş. L-a văzut în schimb asistentul lui, care mi-a spus că n-are niciun organ intern afectat, şi că după câteva injecţii o să se refacă.

Vulpea privi cu grijă în jur, apoi ridică boticul spre Laurie, uitându-se la ea cu ochi curioşi.

Tânăra izbucni în râs.

- Cum i-ai spus? Micuţul Kanzu? Credeam că aşa se numesc animalele vânate pentru blană.

- Aşa e, seamănă cu un tigruţ kanzu.

Laurie îl dezmierd' cu nasul. Mirosea puternic a dezinfectant. Se întoarse să privească în cameră.

- O să-i fac un fel de pat aici, înăuntru.

- Oh, nu. Nu ştim încă dacă e sănătos. Va dormi afară. Îi va fi bine şi acolo. Mă duc să caut ceva unde să-l aşez. Poate o cutie.

- Bine, şi eu merg să caut nişte paie.

Se despărţiră şi, în timp ce Laurie mergea paralel cu şoseaua, ca să caute ceva adecvat pentru un culcuş, o văzu

pe doamna Lewis. Elegantă şi impunătoare ca întotdeauna, femeia se apropia de ea.

- Scuză-mă, mi s-a părut că-l văd pe domnul Holt în hotel.

- A fost, dar a plecat să facă un culcuş pentru prietenul nostru de aici, zise ea, zâmbind şi-i arătă femeii ghemotocul de blană pe care-l purta cu drag în braţe.

- Am auzit că până la urmă o să mergi în safari, domnişoară Weldon, continuă femeia, deloc impresionată la vederea animăluţului.

- Da, domnul Cape a fost destul de drăguţ să mă ia cu el.

- Trebuie să recunosc că nu stai deloc pe gânduri când vrei să obţii ceva, nu-i aşa, draga mea?

- Am o treabă de făcut, doamnă Weldon şi n-am timp de pierdut când vine vorba despre meseria mea.

- Bineînţeles, te interesează doar animalele de aici.

Laurie nu mai zâmbea şi-l puse pe Kanzu jos.

- Presupun că nu te aştepţi să poţi avea singură grijă de ăsta? zise femeia, privind vietatea cu dispreţ.

- Ba da. Asta am de gând să fac. Are nevoie de îngrijire.

- Bineînţeles, dar trebuie să înţelegi că nu-l poţi ţine aici. Am şi eu regulile mele, altfel toţi clienţii şi-ar popula camerele de hotel cu tot soiul de animale.

- Da, desigur. Dar n-o să mai rămân mult aici, şi e atât de mic.

Doamna Lewis se încruntă.

- Mai bine ar fi să-l duci de unde l-ai găsit, va găsi el o cale să supravieţuiască.

- Nu şi pe ăsta, Gayna.Nu se poate mişca fără tratament. Ryan se apropia cu o cutie în mână. O lăsă jos şi-l luă pe Kanzu în braţe. Haide, micuţule, încearc-o să vezi dacă ţi-e bună.

Laurie împrăştie iarba adunată în cutie. Aşeză animalul şi acesta se întinse de parcă ar fi fost extrem de obosit. In spatele ei, se auzi Gayna.

- Ryan, ştii bine care sunt regulile mele în ceea ce priveşte animalele.

- Ştiu, dar cred că în cazul ăsta poţi face o excepţie. Stai liniştită, nici n-are cum să se deplaseze în condiţiile astea.

- Ei bine, dacă îi trebuie îngrijiri, atunci o să-l iau în apartamentul meu. Unul dintre băieţi se poate ocupa de el.

Ryan o privi gânditor.

- Nu, cred că îi va fi mai bine cu domnişoara Weldon.

Doamna Lewis o luă pe după umeri pe Laurie şi-i spuse, acum cu voce mieroasă:

- Atunci, draga mea, ai grijă să-l faci bine. Dacă ai nevoie de ajutor, îţi stau oricând la dispoziţie. Apoi i se adresă lui Ryan. Te rog, vino să mă ajuţi cu registrul de săptămâna asta. Nu reuşesc deloc să-i dau de cap.

- Sigur, Gayna, o să vin imediat cum pot. Dar acum am şi eu destulă treabă. Le salută şi se îndepărtă de ele.

Doamna Lewis nu plecă însă imediat. Nu părea deloc grăbită. Privi aproape cu dispreţ animăluţul lui Laurie, după care adăugă, plictisită:

- Ai vreo ţigară?

- Imi pare rău, doamnă Lewis. Nu fumez. Dar aş putea merge să vă aduc una, spuse fata, politicoasă.

Ignorându-i oferta, cealaltă femeie zise:

- Ascultă-mă, dacă n-ai mai fost vreodată într-un safari, părerea mea e să stai departe de Ryan. Nu-ţi va merge cu el.

- Nu cred că înţeleg ce vrei să spui.

- Doar că Ryan nu te-a vrut niciodată în echipă şi că e un bărbat dificil. Nu mă îndoiesc că te va lăsa să afli pe propria piele cât de dificil.

- Presupun că mă voi descurca la timpul potrivit, spuse Laurie, oarecum sigură pe ea.

- Bine, dar aminteşte-ţi că te-am avertizat, zise femeia. Am cele mai bune intenţii, crede-mă, mai adăugă ea, îndepărtându-se.

Nu ştia de ce, dar Laurie n-avea deloc încredere în spusele acestei femei.

***

Călătoria era pregătită pentru a doua zi, pe înserate. Laurie nu participă la ultimele pregătiri, aşa că după ce luă micul dejun, merse la vulpoiul ei. Se hotărâse să-i schimbe numele în Cando. După ce îi schimbă aşternutul şi-l hrăni, merse să-şi ia costumele de safari. Bill Alexander i le înmână cu mândrie.

- Oh, arată extraordinar. Pot să le încerc?

Se duse să le probeze şi când ieşi din cabină, fu mai mult decât încântată de ceea ce văzu în oglinda de pe perete. Cămaşa şi pantalonii veneau ca turnate pe silueta ei delicată

şi auriul din material se potrivea de minune cu tenta arămie a pielii ei.

- Să înţeleg că am făcut treabă bună, da?

- Nu-mi spune că tu faci toate astea!

- Noi, burlacii, începem să ne pricepem din ce în ce mai mult la chestii de-astea. Ce zici de-o pălărie?

Îi puse una pe cap, iar ea se arătă încântată.

- Te simţi mai bine acum?

- Perfect. Ia spune-mi, ai trăit toată viaţa aici, în Mbinga?

- A trecut ceva timp. Am venit cu o valiză şi am rămas până acum. Nu prea arăt a fi de pe aici, nu-i aşa? Ştii, mereu îmi spun că o să plec mâine, dar acel mâine nu vine niciodată pentru mine.

În timp ce scria chitanţa, Laurie îi aruncă o privire atentă. Era un bărbat cam de patruzeci de ani, iar mustaţa şi părul uşor grizonant îi conferau un aspect interesant.

- Ei, cam asta e. Fără cizme ai zis, parcă, da?

După ce Laurie se schimbă din nou în rochie, luă chitanţa.

- Pălăria ţi-o fac cadou.

- Oh, mulţumesc, foarte frumos din partea ta, zise Laurie şi dădu să plece.

- Apropo, ce mai face doamna Lewis?

Tânăra se opri şi se întoarse. Bill curăţa acum nişte cizme de praf, parcă vrând să nu pară interesat de răspunsul pe care-l aştepta.

- Doamna Lewis? întrebă fata, oarecum surprinsă. E bine, cred, spuse şi ieşi repede din magazin. Era clar că acest Bill

Alexander nu prea ieşea mult, dar să întrebi despre o persoană care trăieşte de cealaltă parte a străzii, ca şi cum ar fi din alt oraş, era prea de tot.

După prânz, Laurie merse să-l caute pe veterinar, dar îl găsi ca şi Ryan, doar pe asistentul acestuia, care era un bărbat de vârstă mijlocie. Acesta tratã cu delicateţe şi afecţiune animăluţul. Starea lui Cando era mai bună, chiar se putea priva de bandaje. Îi mai făcu o injecţie şi-i dădu drumul. Laurie îl luă în braţe şi trecu pe la celelalte cuşti cu animale pe care doctorul le trata în cabinetul său, apoi se duse spre hotel.

Mai erau câteva ore până la plecare, dar Laurie se simţea emoţionată încă de pe acum.

Urcă în cameră, îl aşeză pe Cando în cutia lui, după care îi veni o idee. Bine că-şi luase cu ea două foarfece bine ascuţite. Le scoase din bagaj şi trase un scaun în faţa oglinzii. Tăie fără milă buclele aurii care i se revărsau pe umeri, după care continuă procedeul şi cu părul de pe lateral. Îşi aminti că adusese cu ea nişte ceară de păr şi o scoase din bagaj, aranjând vârfurile rebele. Apoi, îmbrăcă costumul de vânătoare şi se fardă puţin. Se privi în oglindă şi se declară destul de mulţumită în faţa a ceea ce vedea.

Apoi, nu mai avu foarte multe de făcut. După ce strânse părul de pe jos, îşi aranjă hainele în bagaj şi aşteptă sosirea celorlalţi.

Dar mai erau câteva minute până la plecare şi nimeni nu-şi făcuse încă apariţia. Oare ce se întâmplase cu toţi?

Il luă pe Cando şi porni în căutarea lor. Incercă în sala de

mese a hotelului. Îşi spusese că trebuiau să fie acolo cu toţii, la un pahar. Dar rămase stupefiată când văzu că sala era goală. Ieşi afară şi observă că drumul era pustiu. Auzi imediat un ţăcănit de tocuri în spatele ei. Sigur, doamna Lewis va putea să-i dea o informaţie. Dar proprietara hotelului nu părea deloc grăbită să-i spună ceva. Ba chiar se aşeză în spatele biroului de recepţie şi o măsură încet, din cap până-n picioare, înainte să scoată vreun cuvânt.

- Habar n-aveam că avem o coafeză în oraş, zise ea, într-un sfârşit.

- M-am tuns singură.

- Si costumaţia!..adăugă femeia, afişând un zâmbet maliţios.

- Crezi că.. .e în regulă?

- In regulă? Draga mea, arăţi perfect. Nici nu mă mir că ai fi fost atracţia principală a călătoriei.

- Aş fi fost? Laurie o privi stupefiată. Pentru prima dată înţelese ce însemnau toate astea.

- Ah, bine, se mai întâmplă, zise doamna Lewis. Sper totuşi că ai reuşit să faci destule fotografii, cât să merite deplasarea ta aici.

- Nu sunt sigură că înţeleg.

- Ce spui? Oh, adică n-ai aflat? Doamna Lewis afişă un zâmbet din ce în ce mai larg, bucurându-se pe deplin de situaţia asta. Expediţia nu se mai ţine, domnişoară Weldon. Domnul Cape şi-a fracturat clavicula la vânătoare, azi-dimineaţă. Aşa că toţi participanţii au plecat fiecare la casele

lor.

Capitolul 3

Ca majoritatea oraşelor africane, şi în Mbinga seara parcă totul prindea viaţă. Drumul era luminat, iar restaurantele, deşi erau puţine cele deschise seara, te îmbiau cu muzică de petrecere şi cu meniuri delicioase. Exista şi un cinematograf, de partea cealaltă a oraşului, dar pe Laurie o interesa doar să ajungă cât mai repede la biroul lui Ryan Holt.

Din fericire, văzu că acesta mai avea încă lumina aprinsă.

Se repezi să urce scara, dar nu văzu corpul solid de care se izbi. Se dezechilibra, însă nişte braţe puternice n-o lăsară să se prăbuşească în urma impactului. După ce îşi recăpătă echilibrul, încercă să spună ceva, dar Ryan i-o luă înainte:

- Weldon, ce naiba cauţi aici?

- Voiam să...te văd.

- Mă aşteptam la vizita ta, spuse, el după o pauză. Intră.

O pofti într-o încăpere mobilată cu o canapea, două fotolii şi două scaune despărţite de un birou lat. Pe unul dintre pereţi, o bibliotecă întregea decorul şi se asorta cu mobila de culoarea untului.

Un iz de parfum bărbătesc şi o uşoară aromă de trabuc pluteau în aerul din încăpere. Ryan se aşeză în spatele biroului.

- Aşază-te, îi arătă el scaunul din faţa lui.

- Nu vreau să stau jos, izbucni Laurie. Vreau doar să.

- Ia uite, ce avem noi aici?

Acum, Laurie venise în lumină şi Ryan cercetă cu ochi de vultur costumaţia şi coafura ei.

- Domnule Holt, nu se lăsă Laurie, care avea alte lucruri de

stabilit. Care e poziţia mea acum?

Ryan nu se grăbea însă să-şi ia ochii de pe corpul ei.

- Ei bine, acum, când toată lumea a plecat acasă, tu nu prea mai ai ce face aici, zise el, ridicând nepăsător din umeri. Mai bine te-ai întoarce la puştii tăi din Anglia.

Ceva din zâmbetul lui îi dădea de înţeles că tinereţea ei îl ofensa.

- Domnule Holt, nu prea pui mare preţ pe generaţia noastră, nu-i aşa?

- Prea mulţi bani cheltuiţi şi prea puţine rezultate, asta a fost impresia pe care mi-au lăsat-o tinerii din Anglia când am fost acolo ultima oară.

- Înţeleg unde baţi, dar te asigur că majoritatea dintre noi trebuie să muncească foarte mult pentru a se putea întreţine.

- Da, presupun că se poate numi muncă grea să linguşeşti americani cu bani, nu-i aşa?

Laurie înaintă, furioasă. Dar se temperă înainte să spună ceva, fiindcă îşi dădu seama că orice astfel de manifestare i-ar fi confirmat lui Ryan părerea.

Aşa că trase aer în piept şi spuse, încercând să pară calmă:

- Presupun că doar o persoană de vreo treizeci de ani te-ar putea linguşi pe tine, nu?

După ce-i aruncă o privire plină de subînţeles, spuse:

- Eu nu intru în categoria asta.

- Oh, uite ce e, hai să lăsăm deoparte toate astea. Trebuie să merg într-un safari.

- Weldon, zise el, încercând să-şi menţină calmul în timp ce

vorbea, în seara asta arăţi ca o adevărată femeie, dar continui să te porţ ca un copil. Un safari nu e ca un picnic la iarbă verde.

- Ştiu, şi mă bucur că nu e aşa. Vreau să fotografiez animale reale, periculoase. Cum altfel i-aş putea dovedi lui Desmond.se opri, dându-şi seama că spusese mai mult decât trebuia.

- Desmond? întrebă Ryan, curios.

- Desmond Lester, se văzu ea nevoită să-l lămurească. Este şeful meu. Şi vreau să-i dovedesc că pot face mai mult decât mărunţişurile pe care mi le oferă el.

- înseamnă că tipul ştie ce vrea dacă trebuie să faci un astfel de efort ca să te faci apreciată de el.

- Da, aşa e, zise ea, încercând să-i ignore zâmbetul. Dar de câte ori se iveşte o misiune importantă, nu mă lasă niciodată să-mi risc şansa. Fie se duce el, fie trimite pe altcineva.

- Aşa că de data asta te-ai decis să schimbi lucrurile, da?

- Ei bine, trebuie să-l conving într-un fel, nu? Iar să reuşeşti să fotografiezi animale sălbatice nu e tocmai un lucru uşor.

- Asta e problema. Că nu e deloc uşor.

Laurie încercă să se controleze. După o pauză, Ryan adăugă:

- Stii, asta e o ţară mare. Ai putea merge la unul dintre parcurile naţionale. Acolo ai găsi toate animalele.

- Dar ar fi prea uşor aşa, nu? De asta am optat pentru un safari.

- Si prietenul tău, Desmond, cam ce ştie despre venirea ta aici?

- Nu ştie că sunt aici. El e plecat pentru două luni în Canada, ca să fotografieze elani. Si e a treia oară când a refuzat să mă ia

cu el.

- înseamnă că partenerul tău ştie bine ce face.

- Nu e partenerul meu. E bărbatul care deţine revista la care lucrez.

- Înţeleg. Si mai deţine şi altceva?

- Suntem oarecum apropiaţi...Dar nu ne-am logodit, zise ea, îmbujorându-se uşor.

- Dar speri că pozele astea îşi vor face efectul, nu-i aşa?

- Nu, vreau doar să-mi fac treaba cum trebuie. Atât, spuse ea cu hotărâre.

- Bineînţeles, adăugă el, sarcastic.

- Te rog, ştiu că aş putea face câteva poze bune. Si, în plus, am economiile mele. Aşa că îmi permit să te plătesc.

- Să mă plăteşti? Sper că ştii că o zi într-un safari costă cam mult.

- Da, ştiu, dar sunt pregătită. Iar agentul care m-a trimis aici mi-a spus că dacă nu fac cheltuieli inutile, atunci.

- Tare mi-ar plăcea să am o discuţie cu agentul tău.

- Să ştii că-mi pot purta şi singură de grijă, adăugă ea, trufaş.

- Hm, pe mine aproape m-ai păcălit.

- Să înţeleg că n-am ce să fac ca să-ţi schimb părerea, nu-i aşa?

- Din câte am văzut, sunt sigur că eşti un pericol pentru oricine intră în contact cu tine.

- Serios? Ei bine, o să vezi că cineva tot mă va lua în acest safari. N-am bătut atâta cale ca să mă întorc cu mâna goală.

- Ei, stai puţin. Ghizii de aici să ştii că se pricep la maimuţe şi

zebre, dar când vine vorba de un lucru atât de serios, cum ar fi să meargă în sălbăticie, nu prea se poate conta pe ei.

- Dar asta mi-o spui doar tu, nu? Aşa că pot merge oricând să caut o altă părere. De unde să ştiu că nu te temi de puţină concurenţă?

- Ei bine, va trebui să mă crezi pe cuvânt.

- Cu alte cuvinte, vrei să-mi spui că o să ai tu grijă să fie aşa, nu?

- Chiar vrei să faci pozele alea, nu?

Ei bine, la naiba, sigur că voia. Doar că acum nu mai era atât de sigură. Adică, o atrăgea această călătorie, dar parcă cearta asta cu un bărbat atât de încăpăţânat o făcea să uite tot ce era în jurul ei.

- Ti-ai făcut toate vaccinurile? întrebă el, gânditor.

Ea încuviinţă, iar el adăugă:

- Ei bine, se pare că trebuie s-o iau de la capăt cu acest safari. Oricum, Cape nu mai poate merge.

- Vrei să spui că o să mă iei cu tine?

- Hei, nu te ambala. O să am grijă să faci pozele care îţi trebuie. Va fi cel mai scurt safari.

- Pe mine nu m-ar deranja. Atâta timp cât reuşesc să-mi ating scopul.

- Orice ca să-ţi impresionezi prietenul, nu-i aşa? întrebă el, fără să zâmbească.

Dar Laurie era prea bucuroasă ca să dea ascultare la aşa ceva.

- Când plecăm? întrebă ea, entuziasmată.

- Chiar acum.

- Acum?

- Da, de ce nu? E totul pregătit, nu?

- Dar e... întuneric.

- Te deranjează?

- Ă.. .nu, de ce m-ar deranja? ezită ea puţin.

- Atunci, hai să pornim.

Le-a luat mai mult de câteva minute să fie gata de plecare, dar Ryan fu rapid şi completă formalităţile în timp record. Apoi, în timp ce Laurie merse la hotel ca să-şi ia bagajul şi pe Cando, el deja avusese grijă ca mâncarea să fie pusă în camion.

- Acesta e Nabu, bucătarul meu, zise el, când un bărbat de vârstă mijlocie îşi făcu apariţia lângă camion.

Apoi, aruncând o privire la valiza lui Laurie, spuse:

- Ăsta e tot bagajul tău?

- Da, am luat doar ce-mi trebuie şi am lăsat restul lucrurilor la hotel.

- Ei bine, ţinând cont de faptul că femeile sunt recunoscute pentru lucrurile inutile pe care le cară după ele, se pare că eşti excepţia de la regulă. Dar, mă rog, asta nu e treaba mea, nu?

Oh, de ce era mereu atât de morocănos? se întrebă Laurie, supărată. Oare regreta că o luase cu ei? Cel puţin măcar acum îşi arăta latura umană. Dar poate era de vină doar noaptea africană. Da, cu siguranţă fusese doar o părere de-a ei. Era imposibil ca un om ca el să aibă sentimente.

Porniră. Lăsară în urmă Mbinga şi urmară un drum îngust şi plin de gropi. Lui Laurie îi clănţăneau dinţii la fiecare

zdruncinătură, dar se abţinu să facă vreun comentariu.

Ryan îi zise, zâmbind:

- Se preconizează că acest ţinut va fi făcut rezervaţie, poate atunci vom avea drumuri mai bune.

- Dar pe aici nu sunt restricţii în privinţa vânatului? întrebă ea, amintindu-şi de americanii veniţi să vâneze.

- Nu prea. Dar n-o să mai fie mult aşa. În curând, vor închide acest loc.

- Îl închid?

- Da, iubitorii de animale, care doresc să le protejeze.

- Dar e o idee bună, nu?

- Foarte bună, zise Ryan, zâmbind.

Laurie fu bucuroasă că, măcar pentru şaizeci de secunde, avuseseră o conversaţie amicală.

După un timp, drumul a devenit mai bun, iar fata putea privi în voie pe fereastră. Văzu o siluetă de animal, în întunericul nopţii, şi vru să scoată o exclamaţie de bucurie, dar se potoli repede. Ryan spusese că principalul motiv pentru care nu lua femei cu el era pentru că-i dădeau prea mare bătaie de cap. Aşa că voia să-i demonstreze că nu e la fel ca celelalte.

- Ti-e frig?

Nu voia să se plângă, dar chiar simţea răcoarea nopţii.

- Dacă ai putea opri să iau o jachetă din bagaj.

- Nu putem opri aici, e periculos. Uite, ia asta, îi dădu o giacă de-a lui, de pe scaunul din spate.

- Oh, nu pot s-o iau. Dacă-ţi trebuie ţie?

- Îmbrac-o! zise el, cu fermitate. Iar când ea o făcu, adăugă

mulţumit: arătând aşa, cred că ne vom înţelege perfect.

- Adică vrei să arăt aproape ca un bărbat? întrebă ea, încercând să înţeleagă comentariul lui.

- Exact. Nu vreau să-mi amintesc că am fost atât de prost încât să iau cu mine o fată.

Laurie nu mai spuse nimic. Nu mai dorea să se certe încă o dată cu el. Şi îşi zise că, dacă tot o ajuta să obţină ce vrea, putea să spună orice.

La un moment dat, Ryan încetini şi opri lângă o colibă singuratică. Ajunse şi Nabu, care parcă lângă maşina lui.

Coborâră toţi trei şi Ryan zise:

- Nabu o să intre să-ţi pregătească încăperea. Mai vrei şi altceva înainte de a dormi?

- Nu. Dar unde suntem?

- În pustietate. Cabana este pentru turiştii care trec pe aici. Noaptea asta vom rămâne aici.

- Nu pare prea mare, zise Laurie.

- Ba e destul de mare. Are baie, bucătărie, dormitor şi sufragerie. Eu şi Nabu o să campăm afară.

- Dar, o să fiţi bine? Adică.. .O să fiţi în siguranţă?

- Sigur. Nu trebuie să-ţi faci griji. Dacă auzi zgomote în timpul nopţii, să nu uiţi că aici nu eşti în Mbinga. Să nu cumva să-ţi vină vreo idee să ieşi cu aparatul de fotografiat.

- Nu, or să-mi ajungă pozele făcute ziua. Presupun că şi locul ăsta arată mai bine pe timpul zilei, nu? privi ea suspicioasă în jur.

- Relaxează-te. Cu mine nu i s-a întâmplat nimănui nimic. I-l luă pe Cando din braţe. Părea mai blând acum.

Laurie îşi scoase giaca şi i-o dădu lui Ryan. Nabu îi aduse valiza, iar ea vru să-l ia pe Cando.

- Stai liniştită, poate să doarmă şi pe scaunul din maşină, o asigură Ryan. Ai grijă, să închizi bine uşile.

- Aşa o să fac, îl asigură ea. Noapte bună.

Oricum, tot ce-şi dorea era ca o uşă bine închisă s-o despartă de el. Nu mai reuşea să-l înţeleagă. Acum ţipa la ea şi o certa, acum se purta frumos. Of, bărbaţii ăştia!

Mai târziu, în timpul nopţii, Laurie se bucură că închisese bine uşile, pentru că zgomotele de afară o înfricoşau. Nu putu să doarmă bine, deşi se simţea oarecum în siguranţă ştiindu-se vegheată de cel mai priceput conducător de safari din toată Tanzania.

Soarele era aproape sus pe cer în dimineaţa următoare când Laurie ieşi din casă, puţin somnoroasă. Ryan Holt se bărbierea în faţa unei oglinzi aşezate pe camion, iar Nabu prăjea ceva îmbietor într-o tigaie.

- N-am vrut să te deranjăm cu gătitul. Îţi place să mănânci aici, afară?

- Oh, la nebunie. Laurie privi în jurul ei. Dacă aseară ar fi ştiut în ce decor minunat se aflau, n-ar mai fi fost atât de înfricoşată.

Tufişurile din jur dădeau la iveală flori de un galben-auriu. Câteva păsărele cântau vesel, iar pe cerul pastelat soarele trona cu mândrie, anunţând o zi perfectă.

Laurie simţea nevoia să alerge, să se bucure din plin de această privelişte minunată.

În schimb, însă, îl luă în braţe pe Candu şi-i mângâie blăniţa.

Era un animăluţ tare drăgălaş. Ştia că nu era bine să se ataşeze de el, mai ales că îl va lăsa aici când va pleca în Anglia. Oh, dar nu trebuia să-şi facă acum griji pentru asta. Avea să mai rămână o perioadă.

Bucuroasă, se pierdu prin nişte tufişuri de unde culese o floare galbenă pe care i-o puse lui Candu la zgardă. Se amuză când acesta începu s-o lingă, dezorientat.

- Mai bine stai în spaţiu deschis, o avertiză Ryan care venise după ea. Aşa, vezi când se apropie pericolul.

- Adică vrei să spui că e posibil să întâlnim animale pe aici? întrebă ea, entuziasmată. Mai bine mă duc să-mi iau camera.

- Mai târziu. Acum, avem timp doar pentru micul dejun.

Scoase un binoclu de la brâu.

- Uită-te acolo, îi spuse, indicându-i un loc. E o panteră. O vezi?

Laurie o zări şi scoase o exclamaţie de încântare.

- Oh, am văzut-o. E superbă! Dar, într-o clipă, dispăru din raza ei vizuală.

- Când pot începe să fac poze?

- Imediat cum ajungem. Sunt destule pantere pe acolo, aşa că stai liniştită. O să ai cu ce să-ţi impresionezi prietenul.

- Si când ajungem?

- Imediat cum o să dăm de urme.

- Urme?

- Da, Weldon, Tanzania e o ţară mare. Trebuie să ne ghidăm după ceva ca să ajungem în sat. Altfel, putem hoinări la nesfârşit fără să găsim nimic. Ia spune-mi, cam la ce te-ai gândit că vrei să

fotografiezi?

- Mă gândeam la animalele de pradă. Adică.

- Adică leu, leopard, elefant, rinocer şi bivol, nu? Joci dur, Weldon, zise el, punând o mână pe braţul ei. Acel Desmond ar trebui să rămână foarte impresionat de munca ta.

După ce mâncară, porniră la drum. Deşertul părea nesfârşit. Peste tot era pământ galben, pe alocuri cu tente roşietice. Oare ce ascundeau aceste ţinuturi? Ar fi fost tare curioasă să afle. Păcat că domnul Cape n-a putut veni cu ei. Era sigură că el ar fi fost o companie plăcută.

Dar acum trebuia să se mulţumească cu Ryan. Oricum, era mai bine decât cu nimic. Tânăra se pregătise, cu camera în mână, şi aştepta apariţia unui animal.

Ryan avusese dreptate. Era într-adevăr o ţară mare, dar în curând zăriră nişte gazele graţioase şi un arici. Le fotografie şi trecură mai departe. Se aşeză mai confortabil în scaun şi când zări următoarele animale, simţi că i se taie răsuflarea. Cam treizeci de girafe priveau nepăsătoare camionul lor. Laurie nu ezită şi le surprinse în câteva ipostaze reuşite. Erau atât de maiestuoase! O copleşea senzaţia pe care i-o stârnea apropierea de ele. Era magie. Magia Africii, pe care acum o simţea pe pielea ei.

Dintr-o dată, maşina încetini şi Ryan îi făcu semn lui Nabu s-o ia înainte. El, în schimb, se apropie mai mult de girafe, iar Laurie crezu că avea să le sperie. Însă acestea nu se sinchisiră de prezenţa lui. Pur şi simplu priveau la automobilul care le încălcase teritoriul.

- Pot să mai fac nişte poze? întrebă ea, politicoasă.

- Cum vrei, veni răspunsul leneş al lui Ryan.

- Dar eşti sigur că nu se vor speria dacă...

- Nu, dar dacă ne apropiem mai mult de atât, s-ar putea să fim în pericol. Haide, fă pozele şi să plecăm de aici. Laurie îl ascultă şi în câteva clipe porniră mai departe.

Ajunseră după un timp într-un sat care părea mai populat decât Mbinga. Opriră, şi Laurie aruncă o privire în jur. Sub nişte copaci de pe marginea drumului, oamenii stăteau la mese, povestind, iar copiii de lângă ei râdeau şi se jucau în voie cu nişte căţei cafenii. Nabu merse către nişte tineri care păreau bucuroşi să-l vadă. Ryan se plimbă puţin, iar Nabu, după ce termină conversaţia cu băştinaşii, veni la Laurie şi o conduse într-una dintre terasele de pe marginea drumului, unde serviră o băutură rece şi delicioasă. Între cei doi se înfiripă o conversaţie amicală. Laurie îşi dăduse seama din prima clipă că Nabu era un om de treabă. Acesta îi explică fetei că Ryan vorbea cu băştinaşii în swahilli şi-i traduse câteva fraze. La un moment dat, Ryan veni să se asigure că lui Laurie nu-i lipsea nimic, după care reveni la bărbaţii care-l aşteptau şi din rândul cărora angajă cinci care să-i însoţească în călătorie.

- Eşti gata? întrebă el, în cele din urmă.

Fata încuviinţă din cap şi plecară. Când se apropiau de camion, Ryan zise:

- Se pare că ai noroc, Weldon. Un leu a fost văzut nu departe de locul ăsta.

- Serios? întrebă ea încântată.

- Da. Ne vom instala tabăra puţin mai departe de acest loc şi mâine dimineaţă o să mergem să-l căutăm.

Imediat cum ajunseră, corturile fură ridicate din nou. Laurie beneficia de cel mai bun şi mai confortabil şi, cu toate că ştia că asta va ridica preţul călătoriei, n-avea de gând să se certe cu şeful expediţiei. Bărbaţii angajaţi păreau să se aştepte la sarcinile care le fuseseră date. Se ocupară cu toţii de montarea bucătăriei lui Nabu, iar fata rămase stupefiată când văzu că acesta luase cu el un frigider, un cuptor şi chiar o masă de servit. Şi până când tânăra reuşi să-i facă un pat lui Cando, la intrarea în cort, Nabu se apucase deja de gătit.

In timpul mesei, Laurie se declară îndrăgostită de delicioasa mâncare făcută de Nabu şi-şi spuse că are parte de un real festin: cartofi copţi, pui fript şi vin rece. Până la urmă, chiar era un picnic, gândi ea amuzată, în timp ce se ştergea cu un şerveţel.

Ryan Holt îşi aprinse o ţigară, privind-o curios.

- Ceva amuzant? întrebă el.

- Nu chiar. Doar mă gândeam că toate astea or să mă coste destul de mult.

- Şi crezi că nu merită efortul?

- Hm, totul depinde de pozele pe care le fac. Ştii. n-am crezut niciodată că expediţiile astea sunt atât de...civilizate.

- Ale mele, de exemplu, nu sunt.

- Adică vrei să spui că toate astea le-ai făcut special pentru mine?

- Cam aşa ceva. N-aş fi putut să-mi imaginez cum ai dormi într-un hamac, la fel ca restul băieţilor.

Laurie nu găsi nimic bun de adăugat. Desigur că-i făcea mare plăcere să beneficieze de confort, dar nu-i plăcea deloc să fie tratată ca un copil.

N-avusese niciodată de gând să umble la moştenirea lăsată de mătuşa ei, dar acum se părea că va fi cheltuită toată pe această călătorie. Măcar avea să se aleagă cu ceva din toate astea. Pozele îl vor încânta pe Desmond, iar ea cu siguranţă nu va uita atât de uşor o călătorie în savană, alături de un bărbat ca Ryan Holt. Se simţi privită. Uitase că vorbeau despre costul călătoriei.

- Nu lăsa grijile astea să te bântuie, zise el. Toate astea au fost deja plătite de Arnold, aşa că poţi profita şi tu de ele. Acum, dacă ai terminat de mâncat, vreau să-ţi arăt cum să pui plasa de ţânţari la patul în care dormi.

Noaptea coborî rapid peste tabără, iat curând după asta, zgomotele îşi făcură drum prin întuneric. Parcă animalele aşteptaseră întunericul ca să iasă la iveală. Din când în când, Laurie zărea umbra lui Ryan, care patrula prin tabără. Se simţea oarecum în siguranţă ştiindu-l atât de aproape de ea. Cando era liniştit, acum că scăpase în totalitate de bandaje şi mai devreme chiar zburdase voios printre ei. Acum însă plecase din nou, iar Laurie se decise să iasă după el, ca nu cumva să-l piardă.

Nu era atât de răcoare, dar în cursul nopţii avea să se lase mai frig. Laurie făcuse o baie şi îmbrăcase o cămaşă de noapte care o făcea să pară mai feminină.

Îl zări pe Cando dând târcoale la pârâiaşul de lângă cort. După ce alergă în zeci de cercuri obosi în cele din urmă şi se

aşează pe marginea râului. Era o apă mică, dar trebuia să fie atentă pentru că n-avea cum să ştie ce se ascunde în ea. Dar nici nu se apropie bine, că o mişcare din spatele ei o făcu să tresară.

- Ei bine, Weldon, se pare că-ţi place să hoinăreşti noaptea, nu-i aşa? Bărbatul o măsura din cap până-n picioare. Laurie deveni conştientă de îmbrăcămintea sumară, dar nu zise nimic.

- Aştepţi cu nerăbdare ziua de mâine? continuă bărbatul, zâmbind, după ce făcu o pauză.

- Cu foarte mult entuziasm. Vor fi probleme?

- Nu, dacă avem grijă să respectăm regulile. Animalele sunt rareori periculoase dacă nu le ameninţi şi nu le răneşti. Dar se enervează şi când sunt fotografiate. Când observăm un semn de iritare, atunci e timpul să ne cărăm.

- Dar ce se întâmplă când ieşi la vânătoare?

- Eu nu vânez. Dar dacă doresc clienţii mei, doar stau în preajmă să mă asigur că sunt în siguranţă.

- Dar şi tu ai împuşcat animale. Le-am văzut pe cele împăiate din hotel. Doamna Lewis mi-a spus că sunt ale tale.

- Mi-am făcut un obicei din a le omorî pe cele care s-au dovedit periculoase pentru clienţii mei. În rest, nu mă pasionează acest subiect.

Urmă o pauză de câteva momente.

- Eşti din Anglia? întrebă ea.

- Acolo m-am născut. Am venit aici ca inginer şi m-am lăsat prins în afacerea asta cu safari.

- E o viaţă incitantă.

- Da, are momentele ei bune. Se priviră preţ de câteva

secunde, iar Laurie simţi că lucrul ăsta îi face o reală plăcere. Izbucni în râs.

- Acum nu mai ţipi la mine cum faci de obicei, spuse ea, voioasă. Să ştii că de acum încolo vreau să vorbim mai mult seara. Atunci eşti mai uman şi mai prietenos.

- E doar imaginaţia ta, sau poate ai citit prea multe poveşti siropoase despre vânători, adăugă el, zâmbind.

- Ei bine, n-ai dreptate, spuse ea, îmbujorată. Să ştii că de fapt, primul lucru pe care l-am citit despre Africa a fost când. dar îşi dădu seama că e mai bine să nu continue.

- Până nu ţi-a venit ideea asta de a face poze şi ai zburat până aici sub impulsul aventurii?

Laurie nu mai zise nimic. Îl luă pe Cando în braţe.

- Nu mă surprinde. Voi, copiii din ziua de azi, faceţi totul din impuls.

- Da, presupun că tu niciodată n-ai simţit asta, nu? Niciodată n-ai greşit cu nimic?

- Ba da. Chair acum fac aşa ceva. Te aduc pe tine aici.

- Cred că mai bine te-ai hotărî dacă mă suporţi sau nu.

- Încerc, Weldon, încerc, zise, luând-o pe după umeri şi îndreptându-se amândoi spre corturi.

Capitolul 4

A doua zi, fotografierea leilor se dovedi o treabă mult prea uşoară. Ryan opri maşina la câţiva metri de o familie formată din leu, leoaică şi trei pui care stăteau liniştiţi la soare. Laurie făcu destule poze pe placul ei, şi se declară mulţumită.

Dar nu acelaşi lucru îl putea spune şi despre elefanţi. Ryan n-

a vrut să se apropie prea mult de ei, aşa că Laurie trebui să se mulţumească doar cu pozele făcute de la distanţă, dintr-un unghi care nu avantaja deloc fotografierea.

La un moment dat însă, când se străduia să prindă nişte ipostaze mai bune, animalele dispărură în pădurea din apropiere, iar Ryan, la rugămintea fetei, fu de acord să-i urmărească pe jos.

Coborâră cu toţii din maşini şi porniră încet pe urmele lor. Laurie îşi aminti că văzuse o dată o poză cu un elefant care o impresionase extraordinar de mult. Culorile erau uimitoare, iar expresia animalului foarte naturală. Nu spera să prindă un cadru atât de bun, dar cel puţin va avea ce să-i povestească lui Desmond. Era imposibil să nu-l impresioneze cu farmecul Africii, pe care ea îl simţea acum în fiecare fibră.

- E un grup în faţa noastră, spuse Ryan, scoţând-o pe Laurie din visare. Eu o s-o iau înainte şi o să vă fac semn să veniţi când îi văd. Să nu faceţi zgomot! ordonă Ryan.

Acesta o luă înainte, iar Laurie, în timp ce-l privea cum se îndepărtează, auzi câteva zgomote în dreapta ei, în spatele tufişurilor. Poate erau elefanţii, şi dacă era destul de rapidă.

- Domnişoară, mai bine rămâi pe loc, o opri Nabu.

- Uite ce e, Nabu, sunt sigură că aş putea obţine exact pozele pe care le doresc din unghiul ăsta. O să fiu înapoi într-un minut.

- Stăpânul va fi furios, zise Nabu, urmând-o pe fată.

- Când o să se întoarcă, voi fi deja aici, aşa că nu va afla că am lipsit, îi zâmbi ea cu subînţeles.

Imaginea pe care o avură când ajunseră la elefanţi merita tot efortul. Erau din păcate doar doi. Unul destul de înalt şi înfiorător

şi puiul lui, cam de înălţimea lui Laurie.

Se aflau într-o oază de verdeaţă, iar cele două animale mâncau liniştite. Laurie era captivată de scenă şi îndreptă aparatul spre puiul de elefant. Acesta ciuli imediat urechile.

- Ne-a simţit. Hai să plecăm, spuse Nabu.

- Oh, nu, uite cât de de drăgălaş. Încă o poză şi gata, insistă Laurie.

Dar la al doilea cadru, elefantul mare se apropie înfricoşător de mult de cei doi şi scoase un răget care îţi îngheţa sângele în

vene.

Laurie înţelese că acum chiar era vremea să plece, dar dându-se înapoi cu un pas, se împiedică de o crenguţă şi căzu. Apoi, nu-şi aminti prea bine ce urmase. Ştia că zăcuse pe jos cu camera la picioare, iar Nabu fusese alergat de elefant. Parcă tot pământul se zguduia în jurul ei şi nu înţelegea de ce bărbatul fuge în cerc. Rămase paralizată pe loc. Încercă să se ridice ca să-şi ia camera, dar nu-şi putea lua gândul de la Nabu. Nişte mâini o ridicară repede.

- Dintre toate creierele seci.

Ochii de smarald erau din nou furioşi.

O ţinu în braţe o perioadă. Îi făcea bine căldura corpului său. Spre mirarea ei, nu o mustră deloc, cu toate că în sinea ei şi ea îşi dădea seama că merită.

- Unde e Nabu? E bine?

- Da, s-a ales doar cu câteva zgârieturi. A alergat până la un copac în care s-a căţărat, iar elefantul i-a pierdut urma şi a fugit la rudele sale. Trebuia să rămâi pe loc. Nu ţi-ar fi făcut nimic. Elefanţii încep să investigheze cum simt un zgomot.

- Am crezut că Nabu fuge de tot, zise ea.

- Are experienţă în astfel de treburi. Ştie bine că elefantul, dacă aude mai multe zgomote, devine confuz şi pierde urma celui pe care-l urmăreşte.

- N-ar fi trebuit să-l pun pe Nabu în pericol. Il privi cu obrajii îmbujoraţi.

În drum spre maşină însă, Ryan începu s-o certe. Se pare că se abţinuse destul până acum.

- Unde naiba ai învăţat să te porţi aşa în preajma animalelor?

Cel puţin, acum îi mai trecuse spaima şi putea suporta mai bine mustrarea. Poate asta era şi ideea.

- Voiam să fac nişte poze. Până acum am făcut ce puteam obţine şi la o grădină zoologică de acasă. Te rog să mă înţelegi. Trebuie să profit de ocazia asta.

- Si presupun că pentru asta crezi că merită să-ţi asumi riscul, nu?

Laurie îşi muşcă buza şi-şi aminti că el credea că femeile fac prea multe probleme. Tocmai asta făcuse ea, îi confirmase teoria.

- Ei bine, ar trebui să te mulţumeşti cu astea, adăugă el. S-ar putea să nu mai ai şi alt prilej la fel de nebunesc. De acum încolo, vei fotografia animalele dintr-un copac. Băieţii construiesc o platformă pentru tine.

- Intr-un copac? Laurie era stupefiată. Dar va fi mai greu decât să le urmăresc pe jos, adăugă furioasă. Oh, acum chiar îmi doresc să fi mers într-un parc naţional. Cel puţin acolo m-ar fi lăsat să fiu faţă în faţă cu animalele. Vrei doar să îngreunezi lucrurile pentru că de la început n-ai vrut să mă iei în această călătorie!

- Nu trebuie să încerc să îngreunez situaţia ta, copilă. Tu eşti complicată de la natură. Ti-ai dorit să faci ceva la care nu te pricepi deloc. Acest Desmond al tău trebuie să valoreze ceva. Altfel nu mi-aş închipui de ce o fată ca tine şi-ar risca gâtul pentru el.

- Meseria mea e să fac fotografii bune.

- Şi a mea să am grijă de tine şi să te trimit întreagă de unde

ai venit. Acum ce va fi? Vei face ce-ţi spun eu sau ne întoarcem în oraş?

Laurie se văzu nevoită să recunoască:

- Presupun că platforma ar fi mai bună decât nimic.

Nu ştia de ce, dar îşi dădu seama că dacă ar fi plecat atunci, viaţa n-ar mai fi fost niciodată la fel.

Platformă era poate prea mult spus pentru cele câteva scândurele bătute cu iscusinţă într-un arbore înalt. Aveau o scară pe care reuşeau să urce acolo şi mai exista un motiv pentru care Ryan recursese la asta. Chiar lângă arbore era un pârâu la care animalele obişnuiau să vină şi să se adape.

Ziua stăteau amândoi de pază, ca să urmărească animalele care veneau, iar noaptea plecau la tabără să se odihnească. Spre surprinderea lui Laurie, Ryan trecu repede peste incidentul cu elefantul şi chiar o ajută la fotografieri.

Până la sfârşitul săptămânii, aceasta învăţase deja să recunoască toate animalele care se apropiau de apă. Insă, spre dezamăgirea ei, nu apăru niciun prădător.

Dar se pare că atmosfera de calm din Africa era mai indicată pentru legarea unei prietenii decât orice altceva. Oricare ar fi fost motivul, zilele se scurgeau într-o armonie deplină. Laurie învăţase că animalele veneau la apă la prânz şi în amurg, dar atunci nu era un moment potrivit pentru fotografiat, fiindcă nu exista lumină suficientă.

Ryan nu părea deloc deranjat să stea cu ea, iar Laurie era de părere că îi făcea plăcere lucrul acesta poate fiindcă era pasionat de fotografie. Simţea că o priveşte atent când se concentrează şi

într-o zi chiar i-a spus, pe un ton apreciativ:

- Mânuieşti al naibii de bine camera aia.

- Ar trebui. Am urmat nişte cursuri de doi ani ca să învăţ.

- La revistă a fost prima ta slujbă?

- Da, cineva a dat o petrecere ca să sărbătorim absolvirea cursului, şi nu ştiu cum a fost invitat şi Desmond. Oricum, atunci mi-a oferit o slujbă.

- Se pare că a fost la momentul potrivit, nu-i aşa?

- Ei, încă îmi caut locul. Sunt mulţi fotografi buni.

- Poate s-a gândit că ai ceva în plus faţă de ceilalţi. Zicând asta, Ryan i-a aruncat o privire din cap până-n picioare.

- Nu pot să-mi imaginez ce-a fost. Poate i-am părut entuziastă.

- Da, poate. Dar acum ar trebui să te simţi bine. Aproape că ai reuşit.

Aşa era, nu? îşi dădu ea seama. După toate astea, avea să plece şi în alte călătorii pentru a face poze.

Dar asta, bineînţeles, dacă Desmond era mulţumit de munca ei de aici. În ultima vreme, o evitase şi nu mai ieşiseră la cină aşa cum obişnuiau, dar era sigură că la întoarcere lucrurile aveau să fie cu totul altfel. Poate chiar avea să o şi ceară de soţie. Ridică gânditoare ochii şi întâlni zâmbetul lui Ryan.

- Deja te gândeşti la succes, nu-i aşa?

- Da, zise ea, sfioasă. Cred că Desmond va fi impresionat de munca mea.

- Şi crezi că va fi destul pentru o cerere în căsătorie?

- Posibil.

- Doar despre asta vorbesc fetele.

- Ai ceva împotrivă?

- Destul ca să mă feresc de acest subiect.

- De asta n-ai femei cliente?

- Posibil. Condiţiile din sălbăticie favorizează împerecherile.

- Ah, de aceea insişti ca toate femeile să se îmbrace în bărbaţi, nu?

- Pentru binele lor, nu al meu.

O ajută să se ridice. Pentru o clipă, privirile li se întîlniră. Laurie rupse tăcerea.

- Cred că.. .Nabu ne aşteaptă.

Se întoarse ca să arunce scara de funie.

- Bătrânul Nabu!

Dar în seara următoare, Nabu nu mai veni.

Laurie îşi dădu târziu seama că se înserase. Era ciudat. Maşina nu se auzea şi cu siguranţă Ryan se întreba şi el de ce întârzie bărbatul. Privi prin binoclu, dar nu văzu nimic.

Se întuneca şi Nabu nu apărea de nicăieri. Timp de o săptămână venise întotdeauna pe înserat, trăsese maşina sub copac, când la apă nu mai era niciun animal şi-i dusese în siguranţă la tabără.

- Ceva trebuie să i se fi întâmplat, spuse Ryan. Va trebui să riscăm şi să aflăm despre ce e vorba.

Laurie nu prea era sigură la ce fel de risc se referea. Cum puteau oare să străbată aproape şase kilometri pe întuneric, înconjuraţi de atâtea animale dornice să le sfâşie carnea de pe oase?

Ryan coborî de pe platformă, după care urcă din nou.

- Va trebui să mai aşteptăm, zise el. La râu sunt câţiva rinoceri.

- Rinoceri? Oh, ce noroc am şi eu! Apar tocmai acum când e întuneric şi nu pot face nicio poză.

- Stai calmă sau poate ai nenorocul să vezi unul de aproape.

Îl privi, îngrijorată.

- Atât de răi sunt?

- Rinocerii sunt unele dintre cele mai periculoase animale. Nervoase, rapide şi pornite împotriva a orice mişcă. Ar fugări un alt rinocer, o maşină, sau chiar un elefant.

- Dar.. .eşti sigur că nu şi un copac?

- Suntem în siguranţă aici, stai liniştită. O trase mai aproape de el. Ceva îmi spune că şi Nabu e într-o situaţie asemănătoare. Nu e deloc înţelept să vezi ce are maşina noaptea sau să mergi pe jos până la tabără.

- Si ce-o să facă?

- L-am învăţat tot ce ştiu. Va trebui să stea liniştit în maşină până se luminează, ca să vadă ce e în jurul lui. Dar e posibil ca până atunci băieţii să-i vină în ajutor. Or să găsească ei o cale.

- Asta înseamnă că s-ar putea să ne petrecem noaptea.. .aici?

- Cu rinocerii la picioarele noastre şi poate cu alţii prin împrejurimi, cred că e cel mai bine. Adună câteva crengi. Mai bine te aşezi confortabil.

- Stau bine, mulţumesc.

- Cum vrei.

Se întoarse cu spatele la el şi privi cerul. Simţea că parcă nu

trăise până în acea noapte şi ceva în sinea ei îi spunea că ar fi în stare să-şi petreacă o viaţă întreagă în acel copac, alături de acest bărbat ...

- Mai bine vii mai aproape de mine, înainte să cazi.

Nu aşteptă să repete invitaţia, şi se apropie de el. Acesta o luă în braţe şi o acoperi cu crengi. Era atât de plăcut sentimentul de protecţie pe care i-l oferea!

- Încearcă să dormi puţin. Se va lumina înainte să-ţi dai seama.

- Cred că ăsta e momentul în care femeile dau bătaie de cap bărbaţilor într-un safari, nu? Dacă ai fi fost singur, ai fi riscat să te întorci pe întuneric la tabără?

- Poate nu până acolo, dar până la maşina lui Nabu, cu siguranţă.

- Incă o poţi face, să ştii.

- Şi să te las pe tine aici?

- Nu mi-ar fi frică să merg cu tine.

- S-ar putea să ţi se pară mai rău decât să fii nevoită să-ţi petreci noaptea aici.

Se întoarse spre el.

- Dar nu e niciun chin, zise ea.

Urmă o pauză lungă, după care Ryan adăugă:

- Dar ţi-ai fi dorit să fiu Desmond, nu-i aşa?

Laurie zâmbi. Dacă ar fi fost Desmond în locul lui, ar fi făcut orice ca să facă un foc pentru a reuşi să pozeze rinocerii.

- Să nu-mi spui că nu ţi-ai imaginat asta.

- Nu prea m-ar ajuta.

- Ba eu cred că da.

Laurie simţi că pornise pe un drum pe care nu mai vrea să continue, dar de unde nu e prudent nici să dea înapoi. Voia să rămână exact unde este, fără alte comentarii. Adăugă:

- N-aş dori să fiu cu altcineva. Sunt mulţumită că sunt cu tine şi abia aştept pozele alea în acţiune.

- Hm, Weldon, ai grijă ce-ţi doreşti, pentru că s-ar putea să capeţi.

Privirea lui o sperie puţin.

- Doar ca să te avertizez, să ştii că o să mă gândesc în continuare la Desmond, da?

- E o idee bună.

Îi simţi respiraţia caldă pe gât şi şoaptele lui se pierdură undeva în noapte:

- Cred că Desmond ar fi făcut asta.

Nu ştiu când se întâmplă, dar sărutul lui fu pasional şi total. Simţi că îi face să vibreze fiecare bucăţică din corp şi, înainte să ofere şi ea plăcerea pe care o primea, acesta se smuci brusc şi-i spuse cu răceală în glas.

- Dormi între crengi. Acolo o să te simţi mai bine. Somnul o să facă timpul să treacă mai uşor.

Dar ceva din vocea lui îi spunea că pentru el timpul nu va trece atât de uşor.

Noaptea trecu repede şi spre dimineaţă Nabu îşi făcu apariţia, cerându-şi mii de scuze pentru întârziere. Intr-adevăr, Ryan avusese dreptate. Şi el fusese încolţit, însă de nişte pantere. Dar odată cu răsăritul soarelui, animalele dispăruseră şi venise după

ei. Ajunşi la tabără, Laurie se duse să facă o baie. Cînd ieşi din cort, văzu că toate erau strânse, în afară de al ei. Se duse spre Nabu.

- Ce se întâmplă? Ne mutăm? întrebă ea, zâmbind.

- Nu, şefu zice că ne întoarcem la Mbinga.

- Înapoi la Mbinga? Nu pot să cred! Şi cum rămâne cu pozele mele? Pînă acum n-am reuşit să surprind multe animale. Şi tu ştii treaba asta. Am crezut că.

- Uite ce e, copilă, toate astea au fost ideile tale. Ai făcut destule poze. Acum, dacă eşti gata, putem pleca.

Laurie privi neputincioasă cum Nabu îi desface cortul şi apoi o invită să urce în maşină.

- Domnule Holt, n-am putea merge înapoi la pârâu? Poate găsim acolo rinocerii. Te rog.

- Uite ce e. Dacă prietenul ăsta al tău nu e mulţumit de pozele pe care le-ai făcut până acum, atunci mă îndoiesc că nişte rinoceri ar face diferenţa.

Laurie îşi dădu seama că nu e cazul să-l mai bată la cap. Era oricum plictisit că a făcut o călătorie pe care n-o dorise încă de la început.

Privi cum porneşte motorul şi maşina o luă din loc. Lăsară în spate locul unde parcaseră şi Laurie trebui să dea piept cu situaţia: expediţia se terminase. Acum trebuia să se pregătească pentru călătoria spre Anglia şi pentru întâlnirea cu Desmond. Si, înainte de asta, trebuia să găsească o modalitate să-i plătească lui Ryan. Aşa că zise:

- Dacă o să-mi spui acum cât mă costă toate astea, aş putea

să-ţi înapoiez banii mâine dimineaţă.

- Oh, las-o baltă! Consideră că totul a fost un cadou de nuntă.

- Dacă eşti de părere că nu-mi pot permite să te plătesc, să ştii că te înşeli. Am economiile mele şi nu m-am gândit nicio clipă că o să-mi faci vreun favor.

- N-ai cerut nimic. Eu m-am oferit să mergem.

Era imposibil să se certe cu un bărbat atât de încăpăţânat ca Ryan Holt. Dar Cando îşi cerea porţia lui de dezmierdări şi fata se văzu nevoită să abandoneze subiectul. După ce se jucă puţin cu el, îl lăsă pe scaunul din spate, unde acesta se aşeză confortabil.

- Ce ai de gând cu micuţul ăsta? Îl iei cu tine?

- Nu cred că s-ar simţi bine dacă l-aş lua din toată atmosfera asta.

- Acum, nu cred că s-ar mai putea ataşa de altcineva, iar în sălbăticie cu siguranţă n-ar mai supravieţui. Urmă o pauză. Dacă vrei, l-aş putea lua acasă la mine.

- La tine? Ă, sigur, cred c-ar fi bine pentru el.

Oare cum arăta casa lui Ryan Holt? Era spaţioasă? Ce culoare avea mobila? Oh, dar de ce-şi bătea capul cu asemenea întrebări? Oricum, n-avea s-o viziteze vreodată.

- Bine, zise el. Ai vrea să-l vezi că e bine, înainte să pleci? întrebă el.

- Poftim? Pe cine?

- Pe Cando. Despre el vorbeam, nu?

Lui Laurie nu-i venea să creadă. Parcă era răspunsul la una dintre întrebările ei. Dar era bine dacă se ducea?

Mai bine nu accepta. Cu cât ştia mai puţine despre acest om,

cu atât va fi mai bine. Şi aşa avea destule amintiri legate de el. De ce să-şi îngreuneze viaţa?

- Nu vin, răspunse ea, în cele din urmă. Cred că pur şi simplu o să-l las la tine.

- Nu eşti deloc curioasă să-i vezi viitoarea casă?

- Ba da, foarte, dar.

- Am câţiva angajaţi, aşa că nu trebuie să te temi că vei rămâne singură cu mine.

Laurie nu mai zise nimic, aşa că Ryan închise subiectul, spunând:

- O să vin să te iau mâine dimineaţă.

In Mbinga era tăcere la ora aceea a amiezii. Soarele dogorea atât de tare, încât toată lumea îşi găsise altă ocupaţie, la umbră.

La hotel, doamna Lewis se afla la recepţie, frumoasă şi rece ca întotdeauna. Probabil că asta gândea şi Ryan când se apropie de ea şi-i depuse un sărut pe obraz.

- Bună, Gayna. Ceva nou pe aici?

- E vreodată aşa ceva? întrebă ea, dezinteresată. Şi, apropo, mulţumesc că ai venit să mă ajuţi cu registrele alea. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Ii trecu o mână leneşă prin păr.

- Scuze, draga mea. Din păcate, am plecat în grabă.

- Si v-aţi întors la fel de repede, spuse ea, arătându-se bucuroasă de venirea lor. Sper că a fost un succes călătoria, nu?

- Si eu sper că poate mai reuşeşti să mă cazezi o noapte, spuse Laurie, evitând să răspundă întrebării. Voi pleca mâine.

- Desigur. Camera în care ai stat e liberă. Ia-ţi singură cheia, adăugă femeia cu indiferenţă.

Dar Ryan veni politicos şi i-o oferi el.

- Scuză-mă, dar cred că e mai bine să-l iau pe Cando să mănânce, spuse fata, luând puiul de vulpe. Ne vedem mai târziu.

În ziua următoare, Laurie merse la firma de închirieri şi rezervă o maşină cu care să meargă la Dar-es-Salaam.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Ryan trebuia să vină după Cando. Laurie se aranjase pentru această întâlnire, cu toate că nu ştia prea bine de ce o face. Era sigură însă că-i va fi greu să plece de aici. Simţea că o leagă atâtea lucruri de această sălbăticie. Tresări. Auzise zgomotul maşinii lui Ryan. Dar la volan nu era el, ci Nabu. O durea faptul că n-o considerase atît de importantă încât să vină chiar el după ea.

Urcară în maşină şi merseră mult, printr-un peisaj deşertic şi tocmai când Laurie se întreba dacă vor mai ajunge vreodată la destinaţie, Nabu coti pe un drumeag. In faţă, o privelişte de basm îţi tăia respiraţia. O vale plină de verdeaţă şi un munte roşiatic la ale cărui poale se întindea un lac cu apă limpede în care cerul se oglindea nestingherit, iar la marginea păduricii de lângă lac se zărea o căsuţă cu acoperiş grena.

Văzută de departe, căsuţa părea desenată printre flori, iar de aproape era parcă şi mai frumoasă, o pată de culoare într-o oază de trandafiri şi magnolii.

- Oh, e minunat! spuse fata, simţind că era în Paradis. Dar îşi aduse aminte că nu trebuia să rămână mult. Îl las pe Cando în grija ta? întrebă. Ştii, cred că e mai bine să plec. Oricum, mă grăbesc.

- Oh, dar vă rog, domnişoară. Vreau să vă arăt ţarcul pe care

l-am construit special pentru puiul de vulpe. Dar mai întâi n-aţi vrea să beţi ceva?

- Eu nu.

O conduse pe terasă.

- Durează doar un minut, o asigură el. Mă întorc imediat.

Bărbatul dispăru. Oh, dacă apărea acum Ryan? N-avea de gînd să mai dea ochii cu el. Când se va întoarce Nabu, îl va ruga s-o ducă imediat la hotel.

Înainte să poată rezista tentaţiei, Laurie zări prin uşa deschisă o cameră frumos mobilată. Tapetul era alb şi pe una dintre măsuţe era un bol cu flori uscate. Dar era o nebunie. Mai bine aştepta în maşină. Il va ruga pe Nabu s-o ducă la Mbinga cât mai repede. Nu apucă să facă nici doi paşi pe scară, că dădu nas în nas cu un tânăr de vârsta ei, cu o alură neglijentă, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi tricou.

Stia că seamănă cu cineva. Işi dădu seama. Era copia fidelă a lui Ryan, dar ochii erau de un căprui-deschis, iar părul avea o tentă mai închisă la culoare. Cu siguranţă, era fratele lui Ryan. Acesta o măsura din cap până-n picioare şi o sorbea cu nesaţ.

- Nu-mi vine să cred! Parcă mă uit la un tablou.

Laurie fu luată prin surprindere şi izbucni în râs.

- Sunt reală, să ştii.

- Da, chiar eşti! rosti tânărul, extaziat. Avea un zâmbet ucigător şi, cu nonşalanţă, îi puse o mână pe talie trăgând-o mai aproape de el. Continuă, pe acelaşi ton glumeţ: ia te uită, ce faci tu aici, frumoasa mea?

- Sunt Laurie Weldon şi stau în Mbinga. Nabu s-a dus să-mi

aducă ceva de băut.

- Se pare că oamenii evoluează în Mbinga. Apoi, după o pauză, parcă străduindu-se să devină serios, spuse: eu sunt Dave Holt. Dacă vrei, pot să aduc eu băuturile. Unde să ne aşezăm?

O conduse într-o sufragerie luminată, cu mobilă de culoarea untului, rame de fotografii şi două tablouri aşezate discret pe pereţii crem. Când se aşezară pe nişte fotolii acoperite cu piele fină, un servitor, puţin mai în vârstă decât Nabu, veni cu băuturi răcoritoare.

Băiatul îi oferi un pahar şi zise:

- Dacă aş fi ştiut că eşti aici, aş fi aranjat să fiu suspendat mai repede.

- Suspendat? De la facultate? întrebă fata.

- Mda, ar trebui să fiu student la drept, dar toată treaba asta îmi dă dureri de cap, zise cu o oarecare nepăsare.

- Dar ce s-a întâmplat? De ce au recurs la aşa ceva?

- Oh, chestii obişnuite, dădeam o petrecere şi un turnător a.dar în fine, poveste veche. O privi cu interes. Contează doar ce se întâmplă în momentul ăsta. Acum că ţi-ai terminat băutura, ce-ai zice dacă am face o plimbare cu maşina?

- Ei bine, ai putea să mă duci la Mbinga, dacă vrei, zise ea. Se pare că Nabu a fost reţinut cu alte treburi.

- Bine, pentru început, merge şi asta.

Dave se apropie de ea şi o luă în braţe cu aceeaşi nonşalanţă cu care o făcuse şi prima oară. Laurie izbucni din nou în râs în faţa gestului spontan, şi se gândi să nu pomenească încă nimic despre plecarea ei în Anglia. Exact în acel moment, în cameră îşi

făcu apariţia Ryan, înalt şi impunător, mai frumos ca niciodată. Până şi Laurie trebuia să admită că arăta bine. Purta nişte pantaloni lejeri din in alb şi un tricou de aceeaşi culoare care contrasta cu pielea lui bronzată. O privi pe Laurie din cap până-n picioare şi adăugă un comentariu maliţios:

- Vă ţineţi de prostii, copii? Se duse spre tava cu băuturi şi luă un pahar. Cando s-a acomodat? întrebă el cu voce rece.

- Cine, sau ce e Cando? întrebă Dave care se aşeză pe unul din scaune.

- E un vulpoi micuţ, pe care l-am găsit în Mbinga, răspunse Laurie. Încerca să traverseze strada şi.

- Oh, Doamne, asta e? Şi cui i-a venit ideea cu numele ăsta?

- Eu i l-am pus, zâmbi Laurie. Am crezut că.

- Ryan, întrebă Dave nerăbdător, putem merge la o plimbare cu maşina? Nu prea avem ce face pe aici.

- Ai putea să mănânci, zise fratele său, pe un ton sarcastic. E aproape prânzul. Poate şi domnişoara Weldon ar putea să rămână.

- Oh, desigur că va rămâne. Nu-i aşa, Laurie? Haide, o să-ţi arăt unde e baia să te speli pe mâini, i-o luă el înainte, anticipând consimţământul fetei.

Laurie se văzu nevoită să accepte, dar nu se simţi deloc în largul ei în timpul mesei. Ryan îi veghea pe amândoi, gânditor, doar Dave sporovăia încontinuu despre cât de frumoasă e viaţa la Londra, ce se mai poartă şi care mai e preţul biletelor la concertele pop. Dar punctul culminant a fost când tânărul a folosit o furculiţă pe post de microfon şi a încercat să interpreteze o

melodie preferată.

Ryan, observând stânjeneala lui Laurie, zise cu asprime:

- Dave, hai să terminăm odată cu masa asta, da? Spectacolele se ţin pe scenă, nu în casă.

Mai târziu, când beau cafeaua pe terasă, Ryan zise, aproape indiferent:

- Domnişoară Weldon, o să te duc eu înapoi în Mbinga. Oricum, am ceva de făcut acolo.

- Dar Ryan, i-am spus că eu o să. izbucni tînărul, uşor nervos.

- Nu te mai ambala atât. Domnişoara Weldon oricum pleacă acasă în după-amiaza asta.

- Oh, nu! Exact când lucrurile deveneau bune şi pentru mine! Se întoarse disperat spre fată: Laurie, chiar trebuie să pleci? Adică, n-ai mai putea să mai rămâi o vreme?

- Mă tem că nu. Am şi închiriat o maşină care să mă ducă în port.

- Oh, grozav! Ce noroc am şi eu! Ce-o să fac aici, în pustietatea asta? N-am unde să merg, n-am ce să văd. Ce mai viaţă!

- Ai putea să înveţi, ca să-ţi îndrepţi notele. Poate dacă ai fi acordat mai multă atenţie studiului şi nu altor lucruri inutile, acum n-ai mai fi fost în această "pustietate"!

Ryan nu se grăbea deloc să ajungă la Mbinga. Ba chiar mergea destul de lejer. Părea preocupat, iar Laurie îşi dădu seama că probabil se gândea la fratele său. Şi nici n-o deranja această tăcere. Astfel, îi dădea prilejul să se gândească la ce i se întâmplase de când venise pe tărâm african. Toate se petrecuseră

parcă prea repede şi păreau desprinse dintr-un film. Dar amintirea cea mai puternică era cea a privirii lui Ryan în noaptea aceea în care au stat singuri, în sălbăticie. Oare pentru un moment, o văzuse ca pe o femeie?

La un moment dat, însă, Ryan o scoase din visare:

- Ia spune, Weldon, ştii să conduci o maşină?

- Mi-am luat permisul chiar înainte să vin aici, răspunse ea, oarecum încurcată.

- Îmi amintesc că mi-ai spus că ai avea trei săptămâni de concediu, nu-i aşa? Punând la socoteală săptămâna din sălbăticie, mai rămân cam zece zile.

- Cam aşa ceva, zise fata, încercând să-şi dea seama unde vrea să ajungă.

- Ce-ai zice dacă te-aş ruga să le petreci alături de Dave?

Deci, asta era! Dave! Si ea care se gândise că poate el o dorea

alături.. .Nu găsi nimic de spus, aşa că Ryan i-o luă înainte.

- Dave trebuie să-şi facă ordine în viaţă. În ultima vreme a avut o companie cam ciudată, şi i-ar prinde bine o persoană echilibrată alături.

- Nu se poate să te referi la mine! Chiar tu mi-ai spus că gândesc ca o adolescentă!

- Si nici n-am de gând să-mi retrag cuvintele, dar în comparaţie cu Dave, eşti un monument al echilibrului. Apoi, adăugă: ei, ce zici? Ai putea ieşi la plimbare cu Dave. Avem lacul aproape,

unde puteţi înota. Iar din moment ce îmi faci o favoare, mă

aştept să treci nota de plată de la hotel în contul meu.

- Bine, dar de unde aş lua o maşină?

- Aţi putea s-o folosiţi pe a mea. O să iau eu jeepul.

- Dar tu nu-l poţi ajuta să-şi revină? Până la urmă, eşti fratele lui şi.

- Dave nu vrea nimic de la mine. Sunt cu cincisprezece ani mai mare ca el, şi vârsta mă împiedică să-i dau vreun sfat.

- Dar sper că nu vrei ca eu să fac asta în locul tău, nu?

- Nici nu va trebui. Văd că deja te place şi nu-i va fi greu să ia ceva bun din comportamentul tău.

Laurie îl privi, gânditoare.

- I-ai dat întotdeauna ce a vrut, nu?

- Plus ceva ce nu şi-a dorit: o educaţie bună. Dave are o minte strălucită. I-ar fi mult mai uşor să-şi ia o diplomă decât mi-a fost mie. Dar se pare că şi-a pierdut cheful pentru învăţat.

Ajunseră la hotel.

- Până acum, nu mi-ai spus dacă pot conta sau nu pe ajutorul tău. O privi. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui Desmond. Nu vreau ca Dave să-şi facă vreo idee romantică în privinţa ta. Oricum, nici n-ar avea timp pentru aşa ceva.

- S-ar putea ca Desmond să se întrebe unde sunt, dacă va ajunge în Anglia înaintea mea.

- O să-i explic eu totul, dacă se va întâmpla aşa.

- Chiar ai face şi asta?

- Da, face parte din rolul de frate mai mare, nu? adăugă el zâmbind uşor.

Laurie coborî din maşină cu un soi de reţinere. Oare aşa avea

Ryan s-o privească de acum înainte? Ca pe o jucărie pentru fratele său mai mic? Îşi spuse totuşi că trebuia să fie bucuroasă dacă mai rămâne o perioadă în Africa, dar mai târziu în seara aceea, îşi dădu seama că n-o mai încânta această idee. Nu în asemenea condiţii.

Capitolul 5

Auzi uşa trântită în urma ei şi glasul furios al lui Ryan.

- Uite ce e. Dacă e aşa un chin pentru tine, mai bine pleci şi uităm de toate astea. Până la urmă, Dave va trebui să-şi revină cu sau fără ajutor.

- Nu! Stai puţin. Până la urmă, un frate mai mic era mai bun decât nimic, nu? îşi spuse Laurie. Mă gândeam doar la maşina închiriată. Era rezervată pentru după-amiaza asta.

- Nicio problemă, zise Ryan, mai calm. O s-o anulez când mă întorc. Era a lui Mahmoud, nu?

Laurie încuviinţă şi rămase plăcut surprinsă de zâmbetul lui.

- Spune-i Gaynei că o să mai rămâi. O să trec mai târziu pe la ea. Acum, vreau să merg să-i dau lui Dave veştile bune.

Laurie rămase să-l privească pe Ryan cum se îndepărtează. Ceva îi spunea că Gayna nu va fi atât de bucuroasă când va afla că mai rămâne. Si aşa era. Femeia nu era deloc în toane bune. Privea cum un bărbat îi repară scările şi când o văzu pe Laurie intrând, o întâmpină cu o privire acră.

- Mahmoud te-a căutat peste tot, draga mea. Cred că te aşteaptă la garaj. Ti-am pus bagajul în holul de la intrare.

Aşadar, intrase în camera ei şi-i împachetase lucrurile? Laurie rămase stupefiată. Dar o lovitură de ciocan îi curmă gândurile. Tresări şi privi în spatele ei. Bill Alexander repara un toc de uşă.

- Nu-ţi face griji pentru el, copilă, zise femeia, iritată. I s-a năzărit că nu mă pot ocupa singură de reparaţiile astea.

- Noroc că eram în trecere pe aici şi am văzut treapta asta putrezită. Cu siguranţă, cineva avea să calce pe ea şi să se

lovească. Ai găzduit vreo bătaie pe aici, Gayna? întrebă bărbatul.

- Oh, nu fi ridicol! Ştii la fel de bine ca şi mine că locul ăsta se prăbuşeşte pe zi ce trece.

- Păi cam aşa e. Poate asta ar trebui să-ţi dea de gândit, să cheltui mai puţini bani pentru tine şi să investeşti mai mulţi în hotelul ăsta.

- Nu te interesează pe tine chestiile astea. Ştii bine că Ryan e cel care se ocupă de reparaţii aici. Îşi aminti de Laurie. Oh, domnişoară Weldon, dacă aştepţi să-ţi iei la revedere.. .Ce să-ţi spun? Mi-a părut bine să te cunosc. Nu cred că ne vom revedea prin părţile astea, nu? zise ea, întinzând mâna.

- Ă... doamnă Lewis, n-am venit să-mi iau rămas-bun. Am venit să te rog să-mi mai rezervi camera pentru încă zece zile. Domnul Holt m-a rugat să mai rămân o vreme, continuă ea.

- Zece zile, spui? o întrebă doamna Lewis cu acreală.

- Da.

După o pauză în care femeia o măsură din cap până-n picioare, parcă încercând să afle care era realul motiv al şederii ei acolo, zise:

- Ei bine, se pare că nu trebuie să ne luăm rămas-bun, nu? Dar te rog să mă anunţi dacă ai de gând să rămâi de tot aici, în hotelul meu, da? Se duse să deschidă registrul de pe birou.

Mai târziu, în camera ei, cînd îşi despacheta lucrurile, Laurie auzi zgomot de tocuri pe hol, apoi o bătaie uşoară în uşă.

- Domnişoară Weldon, începu Gayna, mi-a scăpat ceva din vedere. Până la urmă, se pare că nu-ţi mai pot închiria această cameră. Îmi pare rău că nu mi-am amintit atunci, dar reparaţiile

trebuie făcute în fiecare cameră şi se pot face doar în extrasezon.

Cu toate că lui Laurie nu i se părea că avea nevoie de vreo reparaţie camera ei, zise totuşi:

- Nu m-aş putea muta în altă cameră care a fost deja reparată?

- Nu e posibil, pentru că le reparăm pe toate odată. După cum cred că ai aflat, acesta e singurul hotel din zonă şi trebuie să fie gata când începe sezonul de vânătoare.

- Desigur, zise fata şi Gayna intră după ea, în cameră. Aruncă o privire cercetătoare rochiilor de pe pat.

- Eu nu mi-aş face atâtea griji în locul tău. Până la urmă, Mbinga e un loc mort şi sunt sigură că pe coastă te-ai simţi mult mai bine. Cu o asemenea coafură, sunt sigură că nu vei duce lipsă de admiratori. Acum, zise ea, plictisită parcă de această conversaţie, ţi-ar plăcea să vorbesc eu cu Mahmoud despre maşină?

- Cred că mai întâi ar trebui să.

- Oh, stai liniştită, nu e nicio problemă. O să trimit pe unul dintre băieţi la garajul lui. Va dura doar câteva minute.

Puţin mai târziu, Laurie auzi maşina parcată în faţa hotelului şi Gayna nu întârzie mult să vină chiar ea s-o conducă.

- Am aranjat totul, dragă. Haide, să nu mai pierdem timpul degeaba. Am făcut şi formalităţile, ştiu că nu e plăcut să te bat la cap cu asemenea lucruri. Bagajul e deja în maşină, aşa că, la revedere, domnişoară Weldon. Să te distrezi pe coastă. Mi-aş fi dorit să merg eu în locul tău.

Până să se dumirească, Laurie era deja în maşină, iar şoferul

porni, după ce închise bine uşa în urma ei. Gayna încă îi mai făcea semn cu mâna şi părea foarte bucuroasă de plecarea ei.

Îi părea rău că părăseşte un loc atât de frumos. Dar ceva înăuntrul ei îi spunea că era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Lui Ryan avea de gând să-i trimită o scrisoare în care să-i explice de ce nu mai putuse să rămână în Mbinga. Ştia că era posibil ca aceasta să ajungă când era deja în drum spre Anglia, dar oricum, era tot ce-i stătea în putinţă. Absorbită de aceste gânduri, nici nu observă când şoferul opri la insistenţele unui bărbat dintr-o altă maşină.

Era chiar Ryan, care coborî precipitat şi veni spre ea.

- Deci până la urmă, nu ţi-a plăcut ideea de a rămâne, nu?

- Aveam de gând să-ţi trimit o scrisoare în care să-ţi explic totul.

- Pentru Dumnezeu, de ce n-ai spus că abia aşteptai să scapi de aici? Te-aş fi dus chiar eu în port.

- Aş prefera să nu mai tragi concluzii greşite. Toate s-au întâmplat foarte repede, iar când doamna Lewis a zis că nu mă mai poate găzdui, atunci am.

- Gayna nu te-a mai putut găzdui?

- Da, a spus ceva despre nişte reparaţii în camere.

- Aşa e, are dreptate. Doar în sezonul ăsta se mai pot face reparaţii.

Stătu o clipă pe gânduri, apoi adăugă:

- S-ar părea că-ţi datorez nişte scuze, nu-i aşa?

Laurie nu înţelegea de ce o ajuta să iasă din maşină. Poate că avea de gând să o ducă chiar el al destinaţie. Da, asta trebuia să

fie, pentru că îi mută bagajul în maşina lui, o ajută şi pe ea să urce, după care plăti şoferului costul transportului.

- Mă întorsesem să văd cum te pricepi să conduci pe astfel de drumuri, dar lucrurile astea nu mai au nicio importanţă acum. Închise uşa şi veni să se aşeze lângă ea.

- Ce vrei să spui, mai exact?

- Din moment ce vei sta acasă la noi, Dave va conduce.

- Oh, dar...asta îi spunea sau nu auzise bine? Chiar va locui cu ei?

- Voiam să-ţi sugerez asta de la început, dar m-am gândit că ai prefera un moment de libertate, cînd să nu mai auzi nimic de fratele meu sălbatic. Dave e tare încântat de decizia pe care ai luat-o. Si, din moment ce ea tot nu spunea nimic, Ryan se văzu nevoit să continue: nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. N-o să-mi fac apariţia prea des.

- O să-l revăd şi pe Cando, adăugă fata, în lipsă de altceva.

- Si o să-l răsfeţi la nesfârşit. Nu prea s-a obişnuit cu ţarcul.

- Oh, abia aştept să-l ţin din nou în braţe.

- Dar să nu uiţi, copilă. Trebuie să pleci la Desmond în curând.

După asta, niciunul dintre ei nu mai zise nimic. Ajunseră la casa lui Ryan şi Dave zburdă vesel spre maşină, deschizîndu-i portiera lui Laurie şi ajutând-o voios să coboare.

- Oh, e minunat! Bine ai venit, draga mea. Deja ţi-am pregătit camera. Are vedere spre lac şi un balcon superb, sporovăi el bucuros. Laurie zîmbi stânjenită când băiatul o luă în braţe. Oh, dacă ai şti cât mă bucur că ai hotărât să rămâi!

Era conştientă de privirea cercetătoare a lui Ryan. Dave se

repezi să-i ia valiza, iar fratele lui zise:

- Hei, nu uita că aici suntem în Africa. Aşa că ia lucrurile mai uşor.

Laurie privi din nou priveliştea care îţi tăia trespiraţia.

- Îţi place casa? întrebă Ryan, luând-o pe după umeri.

- Dacă îmi place? încerc să-mi spun că nu e un vis. O casă într-un peisaj atît de idilic, îţi dă senzaţia că parcă ai trăi la capătul lumii! Am crezut că pe aici sunt numai tufişuri, iar construcţiile se reduc la colibe şi case de lemn. Dar cum se numeşte zona asta?

- Nyumbaya. Provine de fapt de la Nyumba Ya Upepo, care în swahili înseamnă locul cu vânturi multe. Indianul care a construit-o a numit-o aşa.

- în India chiar există o zonă a vânturilor, nu?

- Ti-ai făcut bine temele. Casele de acolo se construiesc cu multe ferestre şi cu mulţi stâlpi de susţinere, ca să reziste mai bine vânturilor. Ce să zic, aş putea spune că locuim în "casa vânturilor", adăugă, zâmbind.

- Dar din câte ştiu eu, aici nu este o zonă atât de traversată de vânturi, nu?

- Oh, nu, dar indianul care a numit-o aşa, tânjea probabil după casa lui din India. După ce a construit-o, a plecat înapoi. Nabu şi ceilalţi servitori au rămas, spre norocul meu. Sunt oameni foarte credincioşi.

- Deci, tu ai luat casa aşa cum a fost construită?

- În mare parte, da. Doar că am mai făcut nişte modificări şi am schimbat mobila. Hai să-ţi arăt împrejurimile.

Ajunseră la un ţarc unde câteva girafe păşteau în voie.

- Parcă vânai animale, nu le creşteai, zise Laurie, zâmbind amuzată.

- Nu e chiar aşa. Cred că ai putea numi locul ăsta un fel de orfelinat. Aici aduc puii pe care-i găsesc în sălbăticie. Cei ai căror părinţi mor, întâmpină dificultăţi de supravieţuire.

- Dar nu sunt greu de crescut?

- Uneori. Pe unii dintre ei îi trimit la grădini zoologice.

Laurie observă că, pe lângă girafe, ţarcul mai găzduia gazele şi doi struţi. Nişte îngrijitori tocmai îi hrăneau. Lângă acest ţarc era şi locul unde Cando stătea posomorât. Laurie îl strigă bucuroasă, dar la primul apel puiul de vulpe nu răspunse, dar când o zări se apropie voios de ea. Fata îl luă în braţe şi-l mângâie cu drag.

- Păcat că nu e căţel, aşa l-ai fi putut lua cu tine în Anglia, zise Ryan.

- Mi-ar fi plăcut. N-am avut niciodată un căţel.

- Presupun că nu te-au lăsat părinţii?

- Nu, cei trei fraţi ai mei.

- Credeam că băieţilor le plac câinii.

- Aşa e, dar fraţii mei sunt mult mai în vârstă decât mine, iar când aveam cam opt ani s-au căsătorit şi fiecare a plecat la casa lui. După moartea părinţilor, a trebuit să trec în grija lor şi mi-am petrecut copilăria şi adolescenţa de al unul la altul. Nu cred că, pe lângă mine, i-ar fi încântat să aibă grijă şi de un câine.

- Îmi pare rău să aud asta. Nu cred că ţi-a fost uşor să treci din casă în casă.

- M-am obişnuit, cu timpul. Oricum, stau cu toţii în acelaşi oraş, aşa că n-a fost nevoie să schimb şcoala sau prietenii. Si, oricum, când am decis să-mi iau singură un apartament, niciunul dintre ei nu s-a împotrivit.

- Nici nu cred că aveau de ce s-o facă, dar din punctul meu de vedere, cred că eşti prea tânără ca să locuieşti singură. Îi zâmbi.

- Întotdeauna spui că sunt tânără. Dar am aproape nouăsprezece ani, să ştii.

- Aproape de vârsta lui Dave.

- Dar ştii că fetele se maturizează mai repede, nu? Dacă vrei să mă compari cu Dave, atunci ar trebui să am cam douăzeci şi doi de ani. Apoi, îl privi serioasă. Ryan, de ce vezi în mine doar un copil?

- Pentru că.e mai bine aşa, pisicuţo!

Pentru o clipă Laurie îşi aminti de noaptea petrecută alături de el, în singurătate. Şi i se păru că şi pe el gîndurile l-au purtat tot acolo.

Dar ajunseseră deja la marginea potecii care înconjura ţarcul cu animale, iar Dave se apropie de ei bucuros:

- Hei, ia ghiciţi. Bătrânul Nabu are un gramofon şi n-o să vă vină să credeţi! O luă pe Laurie de mână. Are nişte discuri cu muzică bună. Evident, nimic din timpul nostru, dar sună destul de bine.

Laurie îl asculta ca în transă. Nu reuşea să-şi scoată din minte cuvintele lui Ryan. Îi spusese că era mai bine aşa. Mai bine pentru cine? Pentru el, pentru ea? Sau poate.pentru Desmond? Până să-şi dea bine seama despre ce era vorba, ajunseră în casă şi vraja

momentului trăit alături de Ryan se rupse când acesta zise:

- Eu vă las, acum. Nu mă aşteptaţi cu masa. O să cinez cu Gayna. Distracţie plăcută şi să nu staţi până târziu, da?

Oh, bineînţeles, deci la asta se referise. Ar fi mai bine pentru Dave. Lui Ryan îi era mai uşor să-i considere doi copii inocenţi decât să-i trateze ca pe nişte adulţi.

Iar acum, că-l lăsase în grija cuiva pe fratele mai mic, putea să-şi vadă de viaţa personală, alături de proprietara hotelului. Mai târziu în seara aceea, Dave încercă s-o scoată din starea de melancolie în care intrase:

- Haide, drăguţo, n-o să poţi dansa cu chestia aia în braţe, zise el şi-i luă puiul de vulpe. Stii, mie îmi place muzica dată tare, să vibreze geamurile.

- Si mie la fel, spuse fata, oarecum absentă. Poate muzica avea un efect bun asupra ei.

Curând, constată că Dave era o companie plăcută. Dansară pe ritmuri nebuneşti şi chiar dacă Laurie rămăsese în urmă cu mişcările noi de dans, Dave se dovedi un profesor excelent. Făceau câte o pauză doar ca să mai bea un suc, şi, deşi Laurie se simţea extenuată, îi plăcea starea asta. Cel puţin, la noapte va dormi şi nu va sta să se gândească la lucruri care să-i facă rău.

Din fericire, în zilele următoatre îşi dădu seama că nu putea să se gândească la altceva în prezenţa lui Dave. Când nu aveau ce face, se plimbau cu maşina, iar acesta conducea ca un nebun, atingând viteze ameţitoatre. Dar într-o zi, Ryan i se adresă serios:

- Nu mai face pe grozavul. N-am chef să vă adun pe amândoi dintr-o râpă.

Plimbările la lac erau plăcute şi Laurie găsi chiar agreabilă şederea la casa vânturilor. De obicei, Dave înota în timp ce ea făcea poze. Încerca să surprindă câte ceva din peisajul mirific şi din vieţuitoarele care se bucurau de asemenea locuri de poveste. Dar Dave nu se arăta atât de încântat de preocuparea ei. Într-o zi, după ce făcu două ture de lac, băiatul ieşi din apă şi închise gramofonul.

- Uneori parcă prea multă muzică dăunează.

- Sau poate ai stat tu prea aproape de ea? întrebă ea, zâmbind.

- Pun pariu că ţie îţi plac chestiile alea romantice de pe vremea bunicii, nu?

- Da, îmi plac valsurile, dar şi muzica de actualitate care într-adevăr merită ascultată.

- Dar ce s-a întâmplat cu hainele moderne? întrebă băiatul, privind-o din cap până-n picioare. În prima zi, mi-ai tăiat respiraţia cu felul în care arătai, iar acum eşti îmbrăcată banal.

Laurie nu se supără din cauza afirmaţiei lui. Măcar trebuia să-i aprecieze sinceritatea, nu?

- Mă tem că aceea este singura rochiţă frumoasă pe care o am. Nu prea mă dau în vânt după chestiile astea. Dar am observat că pe tine te pasionează.

- Mda, spuse băiatul, oarecum plictisit. Dar până la un punct. O privi serios. Ştii, Laurie, tu eşti diferită de fetele cu care obişnuiam să ies. Eşti.. .matură.

- Presupun că muncind, am căpătat mai multă experienţă de viaţă decât tine, zise fata, zâmbind.

- Şi cum e să ai un serviciu? Pun pariu că e mai bine decât să-ţi toceşti coatele pe băncile şcolii, nu?

- Are şi părţile ei bune. Dar eu n-aş fi refuzat o educaţie ca cea pe care o primeşti tu.

- Cui îi pasă în zilele astea de diplome? Sunt o mie de feluri de a face bani.

- Eu sunt de altă părere. Şi ce-ai de gând să faci? O să renunţi la şcoală?

- Nu, mai am doar un examen de dat şi am terminat cu studiul.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Dave continuă:

- Eşti pe cont propriu. Se pare că te descurci bine.

- N-am de ce să mă plâng. Dar pentru un bărbat lucrurile astea sunt mai uşoare. Femeile au nevoie de o căsătorie ca să se simtă în siguranţă şi împlinite.

- Aşa e.

- Ce-ai de gând să faci? O să lucrezi cu Ryan în safari?

- Eu? Cred că glumeşti!

- Se spune că Africa nu e un loc uşor de uitat. Dar eu nu ştiu cum să scap mai repede de aici.

- Eu m-am îndrăgostit de pământul ăsta de cum am ajuns aici. Cât de diferiţi suntem!

- Tu eşti ca Ryan. Cu cât sunteţi mai departe de civilizaţie, cu atât vă e mai bine.

Laurie nu se gândise niciodată la asta, dar trebui să-i dea dreptate lui Dave. Niciodată nu simţise cu adevărat că trăieşte până nu ajunsese în acest colţ îndepărtat din Africa. Iar gândul că

trebuia să se întoarcă în Anglia cea zgomotoasă, o lăsa rece.

Se întoarseră acasă, iar când ajunseră pe terasă, Laurie rămase încremenită. Gayna stătea pe unul din scaune, cu o ţigară în mână şi se amuza de ceea ce-i şoptea Ryan la ureche.

- Hm, doamna Lewis! Exact ce ne lipsea, pufni Dave.

Gayna îi privi din cap până în picioare, în timp ce se apropiau. Nu-i scăpă nimic din aspectul lui Laurie şi după această cercetare minuţioasă, exclamă, parcă oarecum uşurată:

- Oh, Ryan, dar fac o pereche adorabilă!

- Bună ziua, doamnă Lewis, zise Laurie sperând ca ea şi cu Dave să se poată strecura înăuntru.

Dar Ryan deja îi trăsese un scaun, iar Dave, văzând că n-are cum să scape, se aşeză şi el lângă ea.

Îşi băură în linişte sucurile pînă când se auzi vocea lui Bill Alexander din curte. Era îmbrăcat elegant şi-l dezmierda acum pe Cando.

- Tare drăguţ e, Ryan. S-ar potrivi de minune la magazinul meu. Îl iau dacă are preţ bun.

- Nu e de vînzare, bătrâne. E al domnişoarei Weldon. L-a adoptat de când a venit aici.

- Oh, dar ce se va întâmpla când vei pleca? I se adresă el lui Laurie. Nu-i aşa, drăguţo, că ţi-ai dori să aibă o casă bună? întrebă el optimist.

- Îi e foarte bine aici şi se simte în siguranţă.

- Oh, nu ştiu de ce vă tot bateţi capul atâta, interveni Gayna. Sunt atâtea javre în spatele hotelului. Puteţi să alegeţi de acolo câte vreţi.

- Da, dar micuţul ăsta e special, nu-i aşa? zise Bill privindu-i cu subînţeles pe Laurie şi Ryan. Adică.. .vreau să spun, uitaţi-vă la blăniţa lui. Are dungi aurii şi aminteşte de povestea aceea cu vulpea fermecată şi cu prinţul care...

- Serios, Bill, câteodată n-ai niciun haz, i-o tăie cu acreală femeia. Aş prefera să ne scuteşti de poveştile astea de doi bani.

- E o poveste frumoasă, iar animăluţul ăsta parcă e desprins din ea.

- Ce să-ţi spun! E atât de interesant să vorbeşti despre animale!

- Ei, dragă, dar ce-ai dori? Să ne batem pentru tine? întrebă Bill, sarcastic.

- Nu-mi pasă mie de lucrurile astea, zise, fără convingere. Doar că se întâmplă ca Ryan să mă invite aici pentru câteva zile şi tu imediat îţi faci apariţia.

- Ei bine, draga mea, ştii că acum nu prea sunt multe de făcut în oraş, aşa că am venit aici ca să mai schimb decorul, sperând ca Ryan să nu mă dea afară.

- Eu una.

- Dacă voi doi nu v-aţi mai ataca atât, poate am reuşi să petrecem cu toţii bine. Apoi, privind-o pe femeie, Ryan adăugă: draga mea, domnişoara Weldon stă în camera pe care o ocupai tu de obicei, aşa că o vei lua pe cea care e vizavi de a mea.

- Ar fi minunat, Ryan. N-aş vrea s-o supăr pe domnişoara Weldon în vreun fel, adăugă ea, cu voce mieroasă.

- Iar tu, Bill, ce-ar fi să iei camera de lângă cea a lui Dave? Ai permisiunea mea să-i opreşti muzica, dacă te deranjează.

După asta, Ryan intră în casă cu Gayna. Dave rămase privind în gol, Bill nu mai ştia ce să spună, iar Laurie parcă simţea cum un cuţit îi străpunsese inima.

Dar ce mai conta acum, îşi zise ea. Oricum, de la început Gayna îi zisese că între ea şi Ryan e o relaţie foarte apropiată. N-avea de ce să se plângă că nu fusese avertizată.

Capitolul 6

Dintr-o dată, zilele petrecute în casa lui Ryan, se transformară pentru Laurie în clipe de coşmar. O deranjau din ce în ce mai mult zâmbetele pe care acesta şi Gayna le schimbau în fiecare zi, ieşirile lor, conversaţiile.

Cu toate astea însă, trebuia să recunoască că cei doi erau perfecţi împreună. El înalt, bronzat şi cu şarmul lui irezistibil, iar ea, blondă, delicată, cu trăsături frumos conturate şi corp mlădios.

Ce bărbat i-ar rezista? se întreba ea din ce în ce mai des, cu toate că simţea cum inima i se sfâşie în mii de bucăţele. Şi Ryan, de ce s-o respingă? Oricum, era clar că la un singur semn de-al lui, ea i se oferea necondiţionat.

Dar Laurie se hotărî să nu mai pună la suflet toate astea. În fond, ce-i păsa ei de viaţa celor doi? Fiecare era liber să se poarte aşa cum crede de cuviinţă. Şi asta era şi ea dispusă să facă. Aşa că se lăsă pe mâna lui Dave. Ziua şi-o petreceau dansând pe ritmuri nebuneşti sau plimbându-se pe lângă lac. Uneori ieşeau cu maşina şi conduceau cu viteză maximă, sau mergeau la film, în Mbinga.

Accepta orice idee nebunească ce i se năzărea lui Dave. Până la urmă, se afla aici ca să fie la dispoziţia lui, aşa că de ce să se opună?

Bill Alexander, în schimb, nu făcea nimic ca să se simtă bine. Ba chiar se făcea pe zi ce trece mai nesuferit. Era tot timpul cu ochii pe Gayna, deşi era clar pentru toată lumea că aceasta nu-l preferă pe el. Si pentru a se face remarcat făcea tot felul de

lucruri nelalocul lor, cum ar fi cascadorii nereuşite cu maşina sau glume nesărate. Uneori Gayna îi arunca priviri reci, dar cam asta era tot. Alteori, încerca să schimbe câteva cuvinte cu Laurie sau chiar cu Dave, dar cei doi îşi dădeau imediat seama că nu face conversaţie decât de formă şi îl lăsau în pace.

Dintre toţi, doar Ryan era binevoitor şi lăsa lucrurile să se rezolve de la sine.

Într-o dimineaţă, Dave şi Laurie erau în grădină, vorbind despre ce aveau să facă în acea zi. Era o zi superbă şi vremea frumoasă invita pe oricine la o plimbare. Chiar şi pe Gayna şi Ryan, observă Laurie, cu coada ochiului. Aceştia se apropiau acum de ei. Zâmbeau şi se ţineau de mână. Fata încercă să-şi facă de lucru cu zgarda lui Cando până aceştia aveau să treacă de ei, dar Ryan şi Gayna se opriră exact lângă masa lor.

- Ce-aţi zice dacă azi aţi veni cu noi? întrebă bărbatul. M-am gândit că ar fi interesant să facem o excursie la ruinele Zikiwe.

- Ruine? strâmbă Dave din nas. Ryan, Nabu mi-a spus că se pescuieşte bine în partea de nord a lacului. M-am gândit că am putea merge acolo.

- Bine, cum vrei.

- Haide, Laurie, vii? întrebă Dave, nerăbdător.

- Oh, nu e loc pentru o fată acolo, Dave. Tu şi cu Nabu o să vă descurcaţi de minune. E noroi mult acolo. Aşa că, ce zici, Weldon, ne însoţeşti la ruine?

- Cred că mai bine merg cu Dave, zise fata. Ştiu să am grijă de mine.

- Oh, desigur, adăugă Gayna. Cum doreşti, zise repede, dând

să plece. La revedere, copii.

- Stai puţin, dragă, interveni Ryan. Laurie, cred că ţi-ar face plăcere să vezi ruinele. Cine ştie când vei mai avea o ocazie ca asta?

Liniştea care urmă fu destul de stânjenitoare. Atunci, Bill, care auzise toată conversaţia, interveni:

- Ei bine, eu vin la ruine.

Gayna îi aruncă o privire plictisită, iar Ryan adăugă:

- Atunci, rămâne stabilit. Cred că domnişoara Weldon nu se va supăra dacă va merge în maşina ta. O s-o iau eu înainte.

Într-o jumătate de oră fură gata şi porniră. Imediat cum ieşiră din Nyumbaya, Laurie îşi dădu seama că Africa nu-şi va pierde niciodată frumuseţea în ochii ei. Peisajele care li se înfăţişau îi tăiau răsuflarea. Râuri care traversau câmpii verzi, pline de flori multicolore; păduri şi dealuri line, continuate de munţi joşi. Bill se dovedi un excelent însoţitor care îi vorbi câte ceva despre tot ce vedeau.

Ruinele Zikiwe s-au dovedit a fi la fel de fascinante. Ajunseră la ele după ce făcură câteva popasuri. Erau nişte tunele vechi, cu intrările descoperite, pregătite pentru a fi explorate. Laurie intră într-unul dintre ele, însă n-avu curajul să continue. Îi părea rău că-şi uitase acasă camera. Ar fi făcut câteva poze reuşite.

Privi spre Gayna şi Ryan. Era clar că între cei doi se înfiripase ceva. Altfel, de ce Gayna îl tot ţinea de mână şi-l privea de parcă era aerul pe care-l respiră? Dar trebuia să admită că nici Ryan nu era nepăsător. Se vedea că-i face plăcere atenţia care i se acordă.

La un moment dat, chiar făcu o propunere să meargă cu toţii

să înnopteze la Hotelul Shimo. Laurie crezu că Bill va refuza şi că-i va lăsa pe cei doi în pace, dar, spre dezamăgirea acesteia, acceptă bucuros şi toată lumea presupuse că şi ea era de acord, aşa că nu se mai obosi s-o întrebe.

Laurie nu ştia de ce, dar parcă şi Gayna părea bucuroasă de venirea ei. Îşi zise că trebuie să se aştepte la ceva din partea femeii, fiindcă nu-i stătea în fire să se comporte aşa.

De cum ajunseră, Ryan hotărî să meargă mai întâi să mănânce, fiindcă în curând hotelul avea să se umple şi nu vor mai fi locuri. De cum se aşezară, fetele se scuzară ca să meargă la toaletă. În timp ce-şi refăceau machiajul, Gayna zise:

- Draga mea, n-ar fi trebuit niciodată să-ţi tai părul acela frumos. N-o să găseşti prin apropiere nicio coafeză iscusită.

- Eu mă simt bine aşa, spuse fata, uşor iritată.

- Si nici n-ar fi trebuit să îmbraci fusta asta azi. Dacă mi-ai fi cerut sfatul, eu.

- Cred că e cam târziu pentru asta, nu-i aşa? Mergem, doamnă Lewis? încercă Laurie să schimbe subiectul.

- De ce nu-mi spui Gayna? Iar eu o să-ţi spun Laurie. Nu cred că-şi mai au rost formalităţile astea, nu? Oricum vei pleca în curând şi măcar să profităm de timpul rămas, bine?

- Sunt de acord, răspunse fata, dorind să sfârşească odată conversaţia asta.

Ieşiră, iar în drum spre masă, Gayna merse graţioasă, atrăgând privirea tuturor bărbaţilor din sală. Lui Laurie nu-i făcuse niciodată plăcere să meargă printre oameni, cu atât mai puţin să se simtă privită. Dar acum era sigură că Gayna atrăgea atenţia

tuturor celor de la mese. Dar ajunse la însoţitorii lor, tânăra avu parte de o surpriză: deşi Bill o măsura cu nesaţ din cap până-n picioare pe Gayna, Ryan o privea de fapt pe ea. Şocul fu atât de mare pentru Laurie, încât atunci când se aşeză şi luă paharul de vin în mână, aproape îl vărsă pe faţa de masă.

Dar atmosfera din timpul mesei nu se dovedi atât de stresantă cum se anunţa la început. E adevărat că Ryan n-a prea vorbit, iar Gayna n-a făcut niciun secret din faptul că şi-ar fi dorit să cineze singură cu el, dar Bill a sporovăit vesel despre viaţa în Tanzania, despre animalele de aici şi obiceiurile băştinaşilor. Laurie deveni atât de interesată de subiect, încât uită repede de starea nervoasă prin care trecuse. Mâncarea a fost bună, iar cafeaua s-a dovedit delicioasă.

Privind spre dansatorii care se distrau pe ring, Laurie uită pentru un moment de Bill, singurul care întreţinea conversaţia.

- .chestia aia va pica pe ei, spuse el, la un moment dat, văzând că toţi cei de la masă priveau spre ring. Vă zic eu, se roteşte prea repede. Eu deja am ameţit, uitându-mă la ea.

Dar vorbăria lui părea s-o plictisească enorm pe Gayna, care spuse, la un moment dat:

- Ryan, parcă m-ai adus aici să dansăm, nu? M-am săturat să ascult poveşti despre animale.

- Doar la distracţie te gândeşti, draga mea? Ar trebui să arăţi şi tu un minim interes faţă de aceste vietăţi care ne furnizează hrana de zi cu zi, zise Bill, aruncându-i un zâmbet maliţios.

- Ştii că am oroare de orice fiinţă pe patru picioare.

- Atunci, nu-mi dau seama ce cauţi în Africa. Ti-ar fi fost de

ajuns o casă în Cornwall, unde singurele lucruri mişcătoare ar fi fost vântul şi valurile.

Ryan se ridică leneş în picioare şi o luă pe Gayna de mână.

- E timpul să dansăm. Bill poate deveni melancolic atunci când nu e cazul. Încă n-ai vândut apartamentul din Cornwall, bătrâne?

- Nu. Va veni o vreme când poate voi avea nevoie de el.

Ryan nu mai zise nimic şi se îndreptă spre ringul de dans alături de Gayna. Laurie îi privea geloasă. Ryan o ţinea aproape pe femeie, iar aceasta îi încolăcise gâtul cu mâinile ei lungi şi fine. Muzica era lentă şi deasupra lor, un joc de lumini discrete completa atmosfera de intimitate. Melodia se termină şi cei doi se întoarseră la masă, zâmbindu-şi şi schimbând cuvinte şoptite.

Laurie nu înţelegea de ce o deranjează atât de mult apropierea dintre cei doi. Până la urmă, ea trebuia să se concentreze pe plecarea ei din Mbinga, la nunta care ar trebui să aibă loc între ea şi Desmond. Dar era ciudat că nu şi-l putea închipui pe acesta într-o asemenea postură. De fapt, acum nu şi-l mai putea închipui deloc. Nu ştia de ce, dar parcă imaginea lui i se ştersese de tot din memorie. Avea în bagaj câteva poze cu el, dar nu simţise niciodată nevoia să scoată vreuna ca să se uite la ea. Poate era adevărată zicala: "ochii care nu se văd se uită".

Oare ar fi simţit la fel dacă bărbatul cu care ar fi fost logodită ar fi fost...

- Ei, Laurie, ce zici dacă am încerca şi noi să ne facem de cap sub luminile astea? glumi Bill, luând-o de mână.

Pe ring, acesta se dovedi un dansator iscusit, iar Laurie chiar

fu încântată de prestaţia lui. Dar melodia se termină şi cei doi se îndreptară spre masă. Bill însă nu se aşeză, ci o luă pe Gayna la dans, fără să-i lase timp să decidă dacă vrea sau nu. Odată plecaţi, Ryan întrebă:

- Ce zici? Îmi acorzi mie dansul ăsta?

- Nu, mulţumesc, spuse ea, hotărâtă. N-avea de gând să fie înlocuitoarea Gaynei. Dacă tot voia să danseze, putea s-o facă şi singur. Dar bărbatul părea să nu fi auzit refuzul ei, pentru că o duse pe ring într-o clipă.

- Ei, Weldon, eşti ca un animal sălbatic. Cred că sunt puţini cei care te-au îmblânzit!

- De ce nu-mi poţi spune Laurie? întrebă ea, indignată.

- Laurie? Nu e un nume cam ciudat pentru o fată?

- E de fapt Laura, zise ea, cuprinsă de melancolia melodiei, şi de apropierea corpurilor lor. Dar a devenit Laurie pentru că.

- Ştiu, pentru că ai crescut cu trei fraţi. O privi serios. Dar cam în vreo cinci ani, te vei transforma într-o Laura, zise el, gânditor. Făcu o pauză. Gata? Ai dansat destul? Si văzând că Laurie nu spunea nimic, adăugă: nu cred că e cazul să prelungim asta la nesfârşit.

Când au revenit la masă, Gayna îi urmărea cu ochi scrutători.

- Ryan, n-ar fi mai bine să plecăm? zise ea, pe un ton mieros. M-am cam plictisit de locul ăsta.

Bărbatul nu spuse nimic. Se duse să achite nota, iar cei trei ieşiră afară. Bill se duse să aducă maşina mai aproape dar, pentru că-i luase destul de mult timp, Gayna plecă impacientată după el,

să vadă de ce întârzie atât. Laurie rămase singură, şi, chiar când începea să se îngrijoreze, auzi o voce în spatele ei:

- Scuză-mă, draga mea, că mi-a luat atât de mult, dar mi s-a stricat maşina şi cred că vom fi nevoiţi să ne întoarcem în cea a lui Ryan.

Oh, Doamne! Exact ce îi trebuia lui Laurie. Dar dacă se va concentra asupra drumului şi nu asupra şoferului, poate drumul nu va fi atât de greu.

- Du-te la maşina lui şi eu o să merg să văd dacă mai poate fi făcut ceva. Haide, du-te, e parcată pe dreapta.

Laurie se duse cu inima strânsă, iar Ryan, când o văzu, îi zise înţepat:

- Ai greşit maşina, Weldon. Bill a parcat de partea cealaltă a hotelului.

Laurie ezită o clipă, după care zise:

- Maşina lui Bill... s-a stricat. A zis că va trebui să ne întoarcem cu toţii în maşina ta.

Ryan ieşi să-i deschidă uşa. Nu părea deloc bucuros de o asemenea veste.

- Intră şi aşteaptă aici. Mă duc să văd dacă e ceva de făcut. Dacă o vezi pe Gayna, spune-i să vină aici. Se pare că se apropie furtuna.

Si în timp ce-i spunea asta, se porni o ploaie deasă. Ryan îşi ridică gulerul de la jachetă şi porni prin întuneric să caute maşina lui Bill.

În curând, toate maşinile din parcare dispărură una câte una, iar Ryan nu se vedea de nicăieri. Nici Gayna şi nici Bill nu se

grăbeau să apară. Cam într-o oră, maşina lui Ryan rămase singura din parcare.

Sătulă de atâta aşteptare, Laurie se încumetă şi ieşi în ploaie. Dar nu făcu mulţi paşi şi dădu nas în nas cu Ryan.

- Ce s-a întâmplat? Unde sunt Gayna şi Bill? întrebă ea, înfrigurată.

- Tu ce cauţi în ploaie, prostuţo? Eşti udă toată! Treci în maşină. Ajunşi acolo, zise: mai bine stai în spate.

Trânti uşa în urma ei şi se aşeză furios la volan. Dar fata speriată din spatele lui, cerea o explicaţie.

- Bine, Weldon, vrei să ştii ce s-a întâmplat? Din câte cred eu, Bill i-a spus Gaynei aceeaşi poveste pe care ţi-a spus-o şi ţie, doar că maşina mea era stricată de data asta, nu a lui. Au plecat şi au cam o oră avans faţă de noi.

- Dar nu înţeleg de ce a făcut-o.

- Aşa e Bill, zise Ryan pornind maşina. Acum îmi dau seama de ce a parcat de partea cealaltă a hotelului.

Da, şi tot acum înţelegea şi Laurie de ce Ryan era atât de supărat. Cum ar fi putut fi altfel? Bill i-o răpise pe Gayna şi în locul ei se alesese cu ea. Era o călătorie lungă, dar Laurie îşi spuse că dacă Ryan avea de gând să se poarte în continuare aşa, ea nu va mai fi de faţă ca să vadă asta.

Privi încă o dată în oglindă, ca să vadă dacă Ryan se mai calmase, dar văzu că o priveşte şi întoarse capul. Mai merseră puţin şi bărbatul opri maşina. Acum, ce se mai întâmplase? Doar nu rămăseseră fără benzină în pustietatea asta!

- Dă-ţi jos hainele alea! O să îngheţi înainte să străbatem

jumătate din drum! ordonă Ryan.

- Ce-ai spus? întrebă Laurie, uimită.

- Haide, Weldon, nu te mai juca aşa cu mine. E o jachetă pe bancheta din spate. Scoate-ţi hainele şi înfăşoară-te în ea.

- Nu.. .pot. Adică.. .mi-e bine aşa.

- Poate că ai dreptate. Dar de când ai venit aici, mă simt responsabil pentru tine până pleci din Mbinga. Şi n-am chef să te alegi cu o pneumonie. N-o să plecăm de aici până nu faci ce-ţi spun. Aşa că totul depinde de tine.

- Oh, de ce nu mi-ai spus că e vorba de reputaţia ta? Asta schimbă lucrurile.

Enervată şi cu lacrimi în ochi, Laurie dezbrăcă hainele şi îmbrăcă jacheta. Era sigură că nici lui nu-i plăcea situaţia asta şi ar fi putut să jure că lucrurile ar fi fost altele dacă în locul ei ar fi fost Gayna.

Mai aveau câţiva kilometri până ieşeau de pe drumul noroios şi ajungeau pe autostradă. Ploaia cădea mărunt şi la un moment dat, un zgomot ciudat se auzi de la motor. Încă unul îl urmă şi maşina se opri. Ryan se lăsă pe spate, oftând.

- Ce s-a întâmplat? Ne-am blocat?

- Da. Dacă mai rezistam puţin, scăpam de noroiul ăsta.

- Nu putem să primim ajutor de la o maşină care trece pe aici?

- Aici nu suntem în Anglia, copilă. Iar pe drumurile astea s-ar putea să mai treacă cineva abia peste o săptămână.

Oh, exact ce-i trebuia. Era prinsă aici cu acest bărbat pe care. îl iubea. Da, asta îi striga mintea ei. Îl iubea. Abia acum, în

singurătatea aceasta, îşi dădea seama de acest lucru. Si în acel moment nu mai conta nici Desmond, şi Gayna cu atât mai puţin. Dar asta simţea doar ea. Pe când el.

- Mă duc să văd dacă e ceva de făcut, zise, întrerupându-i gândurile.

Dar după câteva minute, intră în maşină.

- Mă tem că nu e nimic de făcut. Va trebui să mai aşteptăm.

O privi. Jacheta îi căzuse de pe un umăr şi Laurie se îmbujoră. Ryan întoarse capul şi ieşi din maşină bombănind: o s-o fac eu să meargă. Chiar dacă va trebui s-o car în spate.

Luă trusa de scule din portbagaj, şi, după câteva minute, se părea că roţile din spate fură eliberate. Bărbatul intră din nou în maşină. Îşi scoase tricoul ud şi Laurie i-l luă ca să-l întindă pe scaunul de lângă el.

- Lasă-l acolo, Weldon! Nu-ţi mai băga nasul peste tot!

- Nu înţeleg de ce trebuie să te porţi ca o bestie, ţipă Laurie cu lacrimi în ochi. Sunt sigură că lucrurile ar fi fost diferite dacă Gayna ar fi aici. Ştiu că îţi doreşti ca ea să fi fost în locul meu!

Ryan o privi preţ de clipă, după care îi spuse, mai calm:

- Ai mare dreptate. Mi-aş fi dorit să fie Gayna în locul tău.

Era atât de supărată, încât nu mai auzi ce se întâmplă în continuare. Simţi cum i se închiseră pleoapele şi un somn greu puse stăpânire pe ea. Ştia că Ryan reuşise să scoată maşina din noroi, dar niciodată nu se întrebase cum, iar în câteva ore ajunseră acasă. Îl simţise când o luase în braţe şi de undeva, de departe, parcă vorbea cu Dave şi-i explica în câteva fraze ce li se

întâmplase. Apoi, o servitoare o ajutase să facă o baie şi să mănânce ceva, după care adormise din nou.

Laurie se trezi la un moment dat în timpul nopţii şi uitându-se la ceas îşi dădu seama că nu era dimineaţă, ci puţin trecut de miezul nopţii. Acum, parcă se simţea mai bine şi chiar i se făcuse foame. Oare Nabu luase tava cu mâncare? Da, nu mai era nimic în camera ei, aşa că se văzu nevoită să coboare. Îmbrăcă un halat şi nişte papuci asortaţi şi ieşi din cameră, sperând să nu întâlnească pe nimeni. Ajunsă în sufragerie, văzu lumina de la foc. Nu văzuse niciodată focul făcut în şemineu, dar era sigură că obişnuiau să-l aprindă în zilele reci sau ploioase cum fusese aceea. Rămase nemişcată câteva clipe în faţa lui, apoi observă cum cineva se ridică dintr-un fotoliu şi mai pune nişte lemne pe foc.

Era Ryan, parcă mai frumos ca niciodată. În papuci şi halat de mătase, cu părul încă ud după baie, şi cu o figură calmă.

- Cum te simţi? o întrebă când o zări. Haide, vino lângă foc. O să-ţi aduc ceva de mâncare. Drumul şi ploaia te-au obosit foarte rău. Fata luă loc şi Ryan veni cu o tavă de sandvişuri şi cafea. Mâncară amândoi în tăcere, privind flăcările jucăuşe.

- Ce diferită e o cameră în care arde un foc, zise ea, la un moment dat. Stii, pentru o clipă, chiar am avut impresia că sunt în Anglia, într-o casă tradiţională.

- Si eşti dezamăgită că te afli aici?

- Deloc. Ba chiar sunt de părere că nu există multe case asemenea acesteia.

- Dave nu se dă deloc în vânt după asta.

- Bărbaţilor le place să-şi aleagă singuri locul unde să se aşeze.

- Si fetelor? Cum le place să fie casa lor?

- Fetele? Fetele sunt altfel. Nu se stabilesc într-un loc decât atunci când se decid să se mărite.

- Dar gîndurile astea vă preocupă de la paisprezece ani.

Laurie simţea cum începe să se enerveze. Oare o făcea intenţionat? Încerca s-o supere cu orice preţ?

- Să ştii că nu toate fetele sunt aşa. Multe se gândesc cum să-şi câştige existenţa şi să-şi trăiască şi viaţa. Nu vedem în orice bărbat un posibil soţ.

- Nu! zise el ironic. Doar în primul pe care-l vezi la o petrecere.

- Desmond a fost diferit. M-a ajutat mult. Mi-a oferit o slujbă, mi-a găsit un loc unde să locuiesc...

- Iar acum, crezi că dacă îi va plăcea munca ta, te va lua şi de soţie.

- Da, cam aşa ceva. Adică ăsta ar fi cursul firesc al lucrurilor. Şi dacă se va întâmpla aşa, atunci va trebui să muncim din greu ca să punem revista din nou pe picioare. Trece printr-un moment mai dificil, îl lămuri ea. Poate chiar va trebui să călătorim, ca să strângem fotografii. Aşa îl va uita mai uşor şi pe Ryan, nu? Exact asta îi spunea conştiinţa ei. Dar inima îi şoptea că totul ar fi în zadar.

Îşi dădu seama că toată conversaţia luase o turnură personală. Se ridică brusc.

- Cred că mai bine mă duc în camera mea. S-a făcut târziu.

Ryan se rdică imediat în picioare şi o prinse de mână.

- Şi ce-o să faci? O să laşi pe mâine scrisoarea de la Desmond?

- Scrisoare? De la Desmond? i se părea că nu auzise bine. Dar sensul acestor cuvinte se pierdu pentru ea. Era vrăjită de felul în care o ţinea de mână şi în clipa următoare fu sigură că bărbatul din faţa ei habar n-avea ce foc aprinde în ea.

- Dave mi-a adus-o în camera mea, iar eu am vrut mai întâi să mănânci şi apoi s-o citeşti.

Înainte ca Laurie să se dezmeticească, bărbatul i-o puse în mână.

Era ciudat acum să citească gândurile unui bărbat care se pierduse parcă în amintirea ei. Scrisoarea fusese trimisă spre revista din Londra, apoi fusese direcţionată spre hotelul din Mbinga, după care luase drumul casei lui Ryan.

O deschise cu degete tremurătoare.

"Dragă Laurabelle, am încercat de mult să-ţi scriu scrisoarea asta, dar."

O citi pe toată, iar zâmbeul cu care o începuse îi dispăru acum de pe buze. Apoi, o paloare luă locul rozaliului din obraji. Se aşeză pe fotoliu şi după ce termină scrisoarea, privi spre foc. Uitase de prezenţa lui Ryan lângă ea, până când acesta vorbi:

- Veşti proaste? întrebă el.

- Ei bine.. .ridică ea ochii spre el. Se pare că am rămas fără slujbă. Si fără apartament. Desmond se va căsători cu o fată pe care a cunoscut-o în Canada. Închide şi revista din Londra.

- Pot s-o citesc şi eu? Ryan o citi şi apoi o împături, O vârî în

plic şi se duse să toarne băuturi.

- Uite, bea asta! ordonă el.

- Oh, nu pot, zise Laurie. Trebuie să mă gândesc.

- Haide, un pahar te va ajuta să vezi lucrurile mai limpede.

Fata nu-l mai refuză, fiindcă era sigură că dacă o va face, va avea grijă să i-o toarne pe gât cu sau fără voia ei. Lucrurile se complicau din ce în ce mai mult. La întoarcerea în Anglia, trebuia să caute un loc de muncă şi o casă. N-avea să-i fie deloc uşor.

- Haide, copilă, bea tot. Mâine o să vedem cum facem ca să luăm legătura cu el, asta vrei, nu?

- Oh, nu, ridică ea nişte ochi speriaţi spre el. Ce rost mai avea să vorbească acum cu el? Ce să-i spună? Că-i urează tot ce e mai bine? Pentru că era cu adevărat o perioadă bună în viaţa lui, dacă după atâta timp de celibat se hotărâse să se căsătorească. Aşa se explicau călătoriile dese în Canada. Desigur că Laurie nu aflase nimic, pentru că dacă acolo lucrurile n-ar fi mers bine, atunci ea ar fi fost roata de rezervă, la care Desmond s-ar fi putut întoarce oricând.

- Înţeleg, încuviinţă Ryan din cap. Ei, lasă, eşti tînără. O să supravieţuieşti. Du-te să te odihneşti şi o să vedem mâine dimineaţă ce e de făcut.

O luă după umeri şi o conduse în camera ei.

- Eşti bine, acum? Ce să-ţi spun? Nu cred că tipul ăsta merită lacrimile tale. O îmbrăţişă.

- Noapte bună, Ryan. Mulţumesc, zise ea, eliberându-se din braţele lui.

- N-ai pentru ce, ridică el nepăsător din umeri.

Laurie îl privi îndepărtându-se şi se întrebă cum de Ryan Holt putea trece atât de brusc de la o stare la alta. Oftă. N-avea să-l cunoască niciodată cu adevărat.

Laurie se trezi a doua zi cu gândul că următoarea avea să fie ultima la Nyumbaya. Îmbrăcă un halat şi ieşi pe balcon. Avea în faţa ochilor o privelişte care-i tăia răsuflarea. Cerul albastru parcă se oglindea în lacul cu apă limpede, iar covoraşul de fori de pe maluri te îmbia la o plimbare prelungită. Ce avea să facă acum, când i se închiseseră toate uşile? Încercă să-şi pună ordine în gânduri. Pentru început, va trebui să-şi caute de lucru.
Era sigură că pozele făcute aici, în Africa, aveau s-o ajute să se angajeze la vreun atelier din Anglia. Iar dacă nu reuşea acolo, atunci putea încerca oricând în provincie, sau putea rămâne.. .Oh nu! Cum să rămână în Africa? Aici era Ryan Holt. De fapt, pentru Laurie, Africa însemna Ryan. Fiecare floare, fiecare lac, fiecare munte îi va aminti de el. Si mai era şi Gayna. Da. Pentru el, întotdeauna va fi Gayna.

Nu, cu siguranţă, Anglia ar fi cea mai bună soluţie. Cel puţin, acolo va reuşi să-l uite, se încurajă ea.

La micul dejun, îşi făcură apariţia Gayna şi Bill, plin de noroi din cap până-n picioare. Nu păreau atît de nefericiţi cum se aşteptau ceilalţi. Gayna era bineînţeles aranjată şi cu machiajul proaspăt refăcut. Oare cum reuşea să fie mereu atât de impecabilă? se gândea Laurie.

- Ryan, dragule! Ce bine că ai ajuns în siguranţă! Imbecilul ăsta, zise ea, aruncându-i lui Bill o privire rece, a vrut s-o ia pe o scurtătură şi a reuşit să ne împotmolească în noroi. Toată

noaptea a încercat să pornească maşina. Imaginaţi-vă! A trebuit să petrecem toată noaptea blocaţi în maşină! Abia am reuşit să fur o oră de somn, din cauza ploii şi a lui Bill care a vorbit încontinuu!

- Da, ştiu că Bill are obiceiul să socializeze cu însoţitorii săi.

- Oh, Ryan, crede-mă, nici moartă n-o să mai urc în maşina lui.

- Pură coincidenţă, bătrâne. Chiar am crezut că ai probleme cu maşina, minţi Bill cu neruşinare.

Laurie ştia că Ryan îl putea contrazice într-o secundă, dar, deşi toţi ceilalţi cunoşteau adevărul, nimeni nu comentă nimic.

- Nu ştiu dacă Nabu mai poate face ceva cu costumul tău, dar cred că o baie te-ar ajuta să scapi de restul de noroi.

- Oh, Ryan, nu mai pot de picioare. Poţi să le spui tu servitorilor să facă linişte, te rog? Nu vreau să fiu deranjată. Sunt sigură că voi dormi până la amiază.

- Ryan o luă de mână şi o conduse până la intrare.

- O să am grijă de asta. Să te odihneşti, draga mea.

Laurie vru şi ea să intre în casă, ca să-l caute pe Dave. Nu era obiceiul lui să stea până târziu în cameră.

- S-a dus în oraş să aducă veterinarul, o lămuri Ryan, ghicindu-i intenţiile. Unul dintre puii de leu nu se simte prea bine în dimineaţa asta. Acum, mă duc la ţarcuri. Ti-ar plăcea să vii cu mine? întrebă el, privind-o.

Laurie încuviinţă, voioasă. Nu refuza niciodată să privească animalele. Aşa că merseră alături de Cando.

- Te-ai decis ce-o să faci? o întrebă Ryan când ajunseră pe

poteca ce înconjura ţarcurile cu animale.

- O să caut o altă slujbă. N-ar trebui să dureze mult până voi obţine una. Sunt destule în Londra.

- Şi mulţi fotografi buni, îi reaminti el.

- Da, s-ar putea să trebuiască să mă mut din Londra.

- Şi să-ţi reiei viaţa alături de fraţii tăi. Cu fiecare pe rând, bineînţeles.

- Mă aştept să mă primească la ei.

- Deşi poate că nu doresc asta.

- Aşa e. Cu toate astea însă, niciodată nu mi-au dat de înţeles aşa ceva. Dar ştiu că au şi ei destule probleme.

- Cu toate astea, cred că singura fată între trei băieţi ar trebui să însemne ceva. Mai ales dacă e una aşa drăguţă ca tine.

Laurie îl privi. Oare niciodată nu va fi pentru el mai mult decât o fată drăguţă?

- Sau ai putea rămâne aici, ca să-i ţii companie lui Dave, adăugă el când văzu că ea nu mai spune nimic.

- Si când pleacă la facultate să plec şi eu acasă, nu?

- Stii ce simte el cu privire la locul ăsta. Mai are câteva săptămâni, şi apoi sunt sigur că abia aşteaptă să plece. Aveţi cam aceeaşi vârstă şi se pare că vă plac aceleaşi lucruri.

- Bănuiesc că ai dreptate. Dar.. .el n-ar trebui să se apuce de învăţat?

Ryan dădu din umeri.

- Eu n-am de gând să-l forţez. Dacă vrea să facă asta, va trebui s-o facă de unul singur. Însă între timp, aş vrea să se bucure de viaţă şi mi-am dat seama că alături de tine o face

foarte bine.

- Ei bine, mi-ar plăcea să ajut.. .dar...

- Atunci, să înţeleg că rămâi, nu?

- Cred că aş putea rămâne până când Dave e gata să se întoarcă la Londra. Oricum, pentru mine nu e nicio grabă.

Laurie îşi dădu seama de ceea ce făcuse, abia când era deja prea târziu. Doar un nebun ar fi prelungit această situaţie tensionată. Ar fi putut să-i pună capăt în câteva secunde, dar n-o făcuse. Ba chiar o încurajase.

Ryan examină puiul de leu, iar Laurie îl privi în tăcere. Când

se întoarseră, bărbatul o întrebă:

- Crezi că o să-l poţi da uitării pe acest Desmond?

Desmond! Chiar uitase de el. Trebuia să-i scrie o scrisoare de felicitare. Cum putuse uita? Chiar nu simţea niciun fel de resentiment faţă de el.

- Îţi vine să crezi cu ce nemernic erai pe cale să te măriţi? continuă Ryan, văzând că ea nu-i răspunde.

- Desmond e unul dintre cei mai drăguţi oameni pe care-i cunosc.

- Desigur. Dar nu te căsătoreşti cu o persoană pentru că e "drăguţă".

- Cred că experienţa de viaţă te-a învăţat asta, nu? Şi pun pariu că eşti de părere că ştii aproape totul despre femei.

- Cândva credeam asta, zâmbi el, luând-o de braţ.

Continuară drumul în tăcere.

Dave primi entuziasmat vestea că Laurie şi-a prelungit şederea în casa lor. Iar Bill şi chiar Gayna se arătară şi ei bucuroşi.

Într-o seară, când Bill şi Ryan făceau grătar, Gayna i se adresă lui Dave:

- Davey, ce viclean eşti! Nu crezi că mi-am dat seama de ce te bucuri că Laurie a mai rămas aici?

- Nu ştiu la ce te referi, Gayna.

- Ei, haide. Chiar credeţi că nu mi-am dat seama ce puneţi la cale?

Laurie simţea cum se îmbujorează. De ce lucrurile trebuia să ia o astfel de turnură?

- Vă rog să mă scuzaţi, zise ea, ridicându-se. Cred că o să mă duc în camera mea. Am câteva scrisori de redactat.

Când se îndepărtă, simţi privirea Gaynei care o urmărea. Îi părea rău că-i vără în cap astfel de gânduri romanţioase lui Dave.

Dar în următoarea zi, Laurie îşi dădu seama că planul diabolic al Gaynei chiar avusese efect.

Stătea alături de Dave în maşină, lângă lac, iar acesta tocmai închisese radioul şi o privea gânditor.

- Laurie, începu el, cam timid. Ryan mi-a spus că trebuia să te căsătoreşti cu un tip Desmond, dar că acum, nu mai e aşa. E adevărat?

- Desmond se va căsători cu o fată pe care a cunoscut-o în Canada. Noi nici măcar nu eram logodiţi în adevăratul sens al cuvântului.

- Mda..adăugă el, gânditor. Apoi, pe un ton normal, ca şi cum ar fi invitat-o la dans, zise: ce-ar fi dacă te-ai căsători cu mine?

Laura zâmbi. Era cu siguranţă o glumă.

- Văd că eşti amuzant azi, deşi nu prea cred că e un subiect de glumă.

- Nu glumesc, zise el, serios. M-am gândit. Ryan nu vrea să renunţ la facultate. Dar dacă vede că vreau să mă căsătoresc şi să-mi fac viaţa mea, nu mă va opri. Sunt sigur. O soţie ar fi perfectă pentru mine, aş scăpa imediat de studii.

- Oh, mulţumesc de propunere. Întotdeauna mi-am dorit să fiu luată de soţie în felul ăsta, spuse ea, cu ironie.

- Ei bine, ce crezi?

- Presupun că ştii că mii de bărbaţi însuraţi reuşesc să-şi

continue studiile, nu?

- Ştiu, dar eu n-am de gând să fac asta. Odată căsătorit, un tip devine un fel de şef. Deci, să înţeleg că ţi-ar face plăcere să te măriţi cu mine, nu?

- Dave! Ştii doar că o căsătorie durează o viaţă. Nu alegi să faci asta, ca mai apoi să scapi de ea. Rămâi cu soţia pe viaţă.

- Da, ar fi cam sificil să mă simt legat de cineva, dar ce dacă? Toată lumea vorbeşte despre căsătorie ca şi cum ar fi ceva important.

- Dar cum rămâne cu ideea mea despre căsătorie? Pentru mine, cred că cel mai mult contează dragostea.. .Uite ce e. Ştii că nu te iubesc, iar eu ştiu foarte bine că nici tu nu simţi aşa ceva pentru mine. Aşa că, ce-ar fi să uităm de toată treaba asta?

- Nu-ţi promit, zise Dave, dând din umeri. E cea mai bună idee pe care am avut-o. Şi care e treaba asta cu dragostea? Ar trebui să te distrezi cu cel de lângă tine, nu?

- Cred că e mai mult decât atât.

- Ei bine, dacă e ceva care se învaţă în timp, eu sunt răbdător.

- N-ai decât s-o faci, dar cu altcineva, zise ea râzând. Oricum, la ea n-ar avea niciun efect avansurile lui. Fiindcă inima îi era dată lui Ryan.

Capitolul 1

Laurie n-avea de gând să ia în serios propunerea lui Dave. Iar dacă acesta dorea s-o ia de mână când se plimbau, sau s-o ţină în braţe când ascultau o melodie mai lentă, ea nu-i interzicea nimic din toate astea.

Stia că Dave ar face orice doar ca să scape de studii, dar că imediat cum şi-ar da seama cât de serioasă e căsătoria, ar face orice ca să uite de toată povestea asta.

Ryan părea pe zi ce trece mai atent la tot ce făceau cei doi tineri, iar într-o zi, Gayna chiar spuse:

- Mi-ar plăcea să mai rămân ca să văd cum se desfăşoară lucrurile, dar trebuie să mă întorc în oraş. Cine ştie ce-au făcut băieţii în lipsa mea, la hotel?

A doua zi dimineaţă, Ryan o conduse pe Gayna în Mbinga, dar înainte să plece, îl anunţă pe Dave că are treabă în oraş şi că se va întoarce seara.

Bill plecă şi el, reamintindu-le celor doi să treacă pe la magazinul său de câte ori au drum prin oraş.

- Ce vom face azi? o întrebă Dave pe Laurie, luând-o de mână. M-am săturat de lac, zise el, apoi, după un moment de gândire: ce zici dacă am urca pe munte?

- Pe munte? întrebă ea privind masivul acoperit de pădure, din spatele lacului. Oh, Dave, nu putem face asta!

- De ce nu? Am fost acolo cu Ryan şi nu e abrupt. Urci ca pe deal. Ei, haide Laurie, zise el, văzând-o că ezită. N-am crezut că te sperie o plimbare!

- Nu mă sperie. Adevărul era că o intriga o astfel de excursie.

Până la urmă, Dave mai fusese acolo, aşa că n-avea cum să fie atât de greu. Şi ar putea face câteva fotografii grozave.

- Ei bine, dacă spui că ştii drumul.

Dave o trase aproape.

- Cu ochii închişi, se lăudă el. Acum, du-te la Nabu şi roagă-l să ne pună ceva de mâncare şi nişte apă. Deşi.cred că mai bine ne descurcăm aşa. Până la urmă, nu mergem departe de casă. Iar dacă îi spunem de munte, s-ar putea să vrea să vină cu noi şi asta ar strica tot farmecul.

Laurie se gîndi că Dave avea dreptate. Aşa că merse ea şi făcu sandvişurile, după care le puse într-un rucsac.

- Cu ce să mă îmbrac? îl întrebă Laurie pe Dave.

Acesta se uită la pantalonii ei scurţi şi la sandale şi spuse:

- Cred că e bine dacă mergi aşa. Mă duc şi eu să-mi iau o pereche de pantaloni scurţi.

În timp ce-l aştepta, Laurie observă că Nabu se apropie:

- Domnul Holt va dori să ştie unde sunteţi.

- Oh, în locurile obişnuite, Nabu, spuse ea, încercând să pară credibilă. Oricum, se vor întoarce înaintea lui Ryan, aşa că nu avea de ce să-şi facă griji.

Cerul era senin în acea dimineaţă când au pornit spre munte. Au mers pe o potecă însorită şi apoi au intrat în pădure.

Dave o luase înainte, iar Laurie îl urma, încercând să ţină pasul cu el, deşi se mai oprea din când în când, ca să mai admire câte o floare sau un arbore.

Dar Dave era foarte dornic să ajungă sus cât mai repede. De aceea, o striga impacientat de câte ori rămânea în urmă ca să

mai arunce o privire peisajului. Treceau prin nişte locuri uluitoare. Pădurea era verde şi de peste tot se auzeau triluri de păsărele.

La un moment dat însă, Laurie simţi că i se opreşte inima în loc. Chiar pe poteca pe care urcau, erau nişte urme uriaşe de paşi de elefant.

- Oh, nu-ţi face griji, o încurajă Dave. Elefanţii nu vin pe aici. Ei au locurile lor de odihnă. Laurie nu comentă nimc, dar dacă Dave avea dreptate, atunci cine făcuse urmele astea? Gândul acesta o făcu să se întrebe dacă făcuseră oare bine să vină aici fără arme de apărare. Cât şi-ar fi dorit ca Dave să aibă măcar puţin din experinţa lui Ryan. Aşa, s-ar fi simţit în siguranţă.

- Stai liniştită. Singurele animale de care trebuie să te temi sunt elefanţii şi leoparzii. Elefanţii stau în locurile lor, iar leoparzii nu urcă pe munte ca să facă probleme.

Probabil că Laurie l-a privit suspicioasă, fiindcă Dave a simţit nevoia să continue:

- Ei, haide, nu fi prostuţă. Crezi că te-aş fi adus aici dacă n-aş fi ştiut că suntem în siguranţă?

Laurie se mai relaxă puţin, iar mai târziu, toate suspiciunile i se risipiră când întâlni tot felul de animăluţe fascinante: maimuţe alb cu negru, care parcă abia aşteptau să fie fotografiate, antilope pitice, un arici şi chiar un cameleon. Curând, şi pe Dave îl pătrunse gustul pentru fotografie, aşa că o rugă pe Laurie să-l lase să facă şi el câteva poze.

Au râs mult pe toată durata călătoriei şi ajunşi sus, au început să mănânce sandvişurile. După ce-şi băură cafeaua, se întinseră pe iarbă.

Laurie abia putea crede că se află pe vârful unui munte din Africa. Cerul era atât de albastru şi verdeaţa din jur părea atât de proaspătă.

Nu-şi dădu seama că Dave o priveşte decât când întoarse capul în direcţia lui.

- Ştii, Laurie, n-am băgat de seamă până acum. Eşti foarte frumoasă!

- Ei, mulţumesc, zise ea, zâmbind. Apoi, fiindcă el nu-şi lua privirea de la ea, adăugă: să înţeleg că acum mă vezi pentru prima dată?

- Nu, te văd de ceva timp, adăugă el gânditor.

- Cât timp ne-a luat ca să ajungem aici, Dave? întrebă ea, încercând să schimbe subiectul.

- Cam cinci ore. Dar ca să coborâm o să ne ia doar jumătate din timpul ăsta.

- E deja ora două. N-ar fi mai bine să plecăm?

- Relaxează-te, o luă el de mână. Avem destul timp.

Oare şi Ryan s-ar fi relaxat dacă ar fi ştiut ce urmează? I-a spus clar că nu vrea nicio legătură romantică între ea şi fratele său.

Dar următoarea lui mişcare o luă pe nepregătite şi sărutul care urmă fu timid şi neexperimentat. Laurie îl împinse cu braţe tremurătoare şi se ridică repede. Dave se ridică şi el şi zise, foarte bucuros de fapta sa:

- Stii, Laurie, eşti o persoană deosebită. Sunt sigur că nu m-ar deranja să petrec restul vieţii alături de tine.

Laurie nu răspunse nimic şi porniră amândoi în linişte spre

casă. Merseră aşa o perioadă. Fata era adâncită în gânduri şi ştia că acelaşi lucru se petrecea şi cu Dave. Ce însemnase oare sărutul ăsta pentru el? Dar se pare că băiatul i-a citit gândurile fiindcă a întrebat imediat:

- Ce-ar fi să facem o nuntă dublă? Eu cu tine şi Ryan cu Gayna?

Laurie izbucni într-un râs nervos.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Dave. Tot nu crezi că te iubesc?

- Nu. Cred în continuare că în mine vezi o portiţă prin care să scapi de studii.

El începu să râdă, dar nu negă deloc acest lucru.

- Deci, până la urmă se căsătoresc. Ryan şi Gayna? întrebă Laurie, încercând să pară indiferentă.

- Nu văd de ce n-ar face-o. La urma urmei, se cunosc de mult.

- Cum a fost soţul Gaynei? întrebă Laurie. L-ai cunoscut?

- Tony? Era un bărbat minunat. Ştia tot ce trebuie despre vânătoare. Împărţea timpul între conducerea hotelului cu Gayna şi mersul în expediţii cu Ryan.

- Şi ce s-a întâmplat? Cum a murit?

- Erau într-un safari, când cineva a tras într-un rinocer, dar nu s-a sinchisit să verifice dacă l-a lovit. Şi animalele astea se enervează destul de repede, să ştii. Ryan i-a adunat pe toţi şi au vrut să plece de acolo, dar Tony a prevăzut pericolul şi s-a oferit ca momeală pentru ca ceilalţi să aibă timp să se ascundă. Ryan a trebuit să tragă trei gloanţe ca să doboare animalul. Dar pentru Tony n-a mai putut face nimic.

- Dec, până la urmă, el i-a salvat viaţa lui Ryan?

- Da. Ar fi putut să se urce în cel mai apropiat copac, dar a stat acolo până când Ryan a nimerit animalul care reprezenta un pericol pentru toţi.

- Cred că a fost un şoc pentru doamna Lewis. S-a întâmplat de mult?

- Acum câţiva ani. Eu eram în Anglia, dar mi-a povestit Ryan totul. Gayna s-a dus o vreme la părinţii ei, apoi s-a întors ca să conducă hotelul.

Mai merseră o perioadă în tăcere, timp în care, Laurie îşi dădu seama că au întâlnit nişte plante pe care nu le-au văzut când au urcat. Si mai trecuseră şi pe lângă un buştean doborât, care putea să jure că nu fusese acolo.

- Dave, suntem pe poteca bună, da?

- Probabil că am ajuns pe alta. Dar sigur şi pe aici e bine să mergem. Însă zâmbetul îi dispăru mai repede decât credea. Hei, uite, se întunecă. Mai bine ne-am grăbi. E mai târziu decât am crezut.

După asta, au mai vorbit puţin. Urmăreau cu privirea cerul care se vedea din ce în ce mai greu printre coroanele arborilor.

Acum se înnoptase de-a binelea, iar Dave întrebă speriat:

- Laurie, nu crezi că e posibil să dăm roată muntelui, nu?

- E posibil? răspunse fata cu o întrebare. O speriau lianele văzute pe întuneric. Nu seamănă deloc cu locul pe unde am urcat. Poate fi chiar un alt munte, zise ea.

- E acelaşi, încercă Dave să pară convingător. Doar că pare diferit noaptea. O luă de mână.

Se lăsase frig. Nu le fusese frig ziua, dar acum, în pădure,

noaptea, îşi dădură seama că nu făcuseră o alegere înţeleaptă cu pantaloni scurţi şi tricou. Dar la un moment dat, Laurie obosi atât de mult, încât nu mai simţi frigul. Mergea în spatele lui Dave, iar când acesta se opri, aproape se izbi de el.

- Ce s-a întâmplat? întrebă privind cele două luminiţe din faţa lor.

- Oh, nu-i nimic, doar.. .un fel de pisică. Se întoarse spre ea. Nu trebuie să mai înaintăm, Laurie. E prea riscant. Trebuie să găsim un loc unde să înnoptăm.

- Să stăm aici toată noaptea? Sper că glumeşti, nu?

- Mi-aş dori asta. Şi să ştii că îmi pare rău că te-am târât în treaba asta. Abia acum mi-am dat seama că s-ar putea să dureze câteva ore până să ajungem la poteca bună. Iar dacă am continua aşa, s-ar putea să fie mult mai periculos.

- N-ar fi mai bine dacă am urca din nou până sus şi am lua-o de la capăt?

- Şi de unde să ştim pe unde s-o luăm, pe întuneric? Nu, cred că cel mai bine e să căutăm un loc unde să rămânem peste noapte. Până la urmă, e vorba doar de câteva ore.

Se aşezară lângă un copac şi, deşi Laurie crezu că n-avea să închidă un ochi toată noaptea, chiar adormi câteva ore. Îşi aminti că se mai trezise şi simţise că are capul pe rucsac, apoi adormise din nou. Când se trezi a doua oară, era aproape dimineaţă. Crezu că nu va mai putea merge vreodată, pentru că picioarele o dureau îngrozitor. Dar în scurt timp îşi reveni şi Dave se trezi şi el.

- Oh, ce foame îmi e! zise băiatul.

Dave o luă de mână pe Laurie şi zise:

- Mai bine ne-am grăbi. Cu cât ajungem mai repede, cu atât mai bine.

- Cred că ne-am trezi mai repede dacă ne-am spăla puţin. Poate dacă am găsi un izvor.

- Nici gând. De data asta mergem direct acasă. Fără să ne mai abatem de la drum.

Urmară planul lui Dave, dar fără mare folos. Parcă încercuiau muntele la nesfârşit. E adevărat, panta era din ce în ce mai lină, dar nici gând să ajungă la poalele lui.

Laurie îşi privi picioarele. Era clar că sandalele nu erau încălţămintea potrivită pentru munte. Avea picioarele zgâriate şi pline de vânătăi şi fiecare pas făcut era un chin pentru ea.

Când ajunseră din nou într-o poieniţă de unde n-au mai ştiut pe unde s-o ia, Laurie se prăbuşi pe pământ şi-l imploră pe Dave să facă o pauză.

Acesta o refuză, ajutând-o să se ridice.

- Trebuie să continuăm drumul. Se uită la ceas. Mai avem doar câteva minute până se întunecă. Si habar n-am cât o să ne ia ca să găsim un drum mai bun.

Laurie nu prea avea mare încredere în ce spunea el, dar nu-l contrazise. Curând, drumul dădu într-unul noroios, dar la capătul lui se zăreau câteva căsuţe. Laurie era sigură că acolo vor găsi mâncare şi adăpost.

Ajunşi acolo, mâncară ceva şi Dave află de la localnici unde erau.

- Dacă am calculat cum trebuie, suntem cam la zece kilometri de casă, o informă el pe Laurie.

- Oh, te rog, Dave, n-am putea rămâne aici puţin? Simt că nu mai pot face faţă, îl rugă fata.

- Trebuie să mergem. Dar înveseleşte-te. Unul dintre localnici are o bicicletă şi ne-a promis că va merge înainte, ca să anunţe că venim.

Laurie văzu mjlocul de transport şi-şi dădu seama că localnicul va avea un avans de doar câteva minute înaintea lor. Bicicleta era veche şi stricată.

Porniră, dar Laurie nu mai luă seama pe unde merge. Parcă totul se mişca în jurul ei cu încetinitorul, sau poate chiar aşa era?

Nu merseră mult şi o maşină le ieşi în faţă. Era Ryan la volan şi se vedea clar că nu era în cele mai bine toane. Bineînţeles, pentru că lui nu i s-ar fi întâmplat niciodată să se rătăcească pe munte, iar acum avea puţină răbdare cu cei cărora li se putea întâmpla una ca asta.

Auzi cum uşa se trânteşte cu forţă şi-l văzu pe Ryan venind furios spre ei. Îi privi lung şi-l auzi pe Dave cum începe să turuie despre ce li se întâmplase. Dar Ryan nu făcu niciun comentariu. Se duse spre Laurie şi-i ridică bărbia. O privea cu ochi reci şi cu faţa palidă. Laurie îşi dădu seama că nici ea nu arăta grozav. Dar cel puţin avea o scuză. Nu ştia cum, dar picioarele i se înmuiară şi. dar Ryan o prinse în braţe şi o ridică. O duse repede la maşină şi Dave îi urmă nervos:

- Îţi spun, Ryan. A fost foarte uşor drumul. Acum eram pe potecă şi dintr-o dată.

- Taci, Dave, şi intră în maşină! Ryan o depuse pe Laurie cu delicateţe pe scaunul de lângă el. Fata nu putu să-şi ascundă

lacrimile. Doar Ryan era capabil de o asemnea stăpânire de sine. Porni motorul şi maşina plecă în trombă, de parcă ar fi fost urmărită.

Viaţa la Nymbaya se dovedi tensionată, după incidentul cu muntele. Laurie era sigură că Dave fusese cel care suportase toată furia lui Ryan şi era sigură că se atinseseră şi alte subiecte, în afară de acesta.

Ştia că discutaseră mult în camera lui Ryan în noaptea care urmase, şi nu-şi putea închipui ce-şi spuseseră încât Dave hotărâse să rămână în camera lui şi pe timpul zilei.

Laurie petrecu un timp în grădină, făcându-i lui Cando câteva poze. La un moment dat, auzi în spatele ei:

- Pozele ar ieşi poate mai bine dacă n-ai sta cu faţa la soare.

- Da, ai dreptate. Nu sunt în apele mele azi.

- Oare pentru că nu e Dave aici, cu tine?

Ea îl privi cu răceală şi nu-i răspunse.

- Cred că ştii că l-am lăsat să-şi revină după incidentul cu muntele.

- Bănuiesc că asta ai făcut. Si mă îndoiesc că ai uitat să-i specifici faptul că tu n-ai face niciodată o astfel de greşeală.

- Nu sunt de acord cu tine. Am făcut cel puţin una.

- Da, atunci cînd te-ai hotărât să mă iei în safari şi apoi să mă rogi să rămân ca însoţitoare a lui Dave.

- Parcă vorbeam despre călătoria pe munte, din câte îmi amintesc, nu?

- Cred că experienţa prin care am trecut a fost o pedeapsă binemeritată. Aşa că ar fi fost mai bine să consideri totul ca pe o

glumă.

- Glumă? Ce glumă bună ca fratele unui vânător să meargă pe munte cu o fată, fără să se sinchisească să ia vreo armă de apărare cu el!

- Iar te preocupi de reputaţie! pufni Laurie, dar îşi dădu seama imediat că mersese prea departe.

- Tu ai vreo idee câte pericole sunt acolo? răcni el. Ai vreo idee cum m-am simţit neştiind unde sunteţi? M-am întors din Mbinga la miezul nopţii, iar voi încă nu veniser'ţi! Cum crezi că m-am simţit?

La miezul nopţii! Bineînţeles, fusese alături de Gayna toată ziua, se gândi Laurie simţind un cuţit în inimă.

- Poate Dave nu e cel mai iscusit cunoscător al locurilor ăstora, dar să ştii că eu am încredere în el. Şi am găsit compania lui mult mai agreabilă decât a altora.

- Crede-mă, pentru o copilă de optsprezece ani, ai avut multe de învăţat. Păcat că lucrurile astea se petrec doar în sălbăticie.

Laurie îl privi cu ochi scânteietori şi dădu să plece.

- Ce faci? Te retragi?

- M-am hotărât să mă spăl pe cap.

- Părul tău arată excelent aşa. Sigur Dave n-ar observa lucrul ăsta. Trebuie să fie experimentat ca mine ca să bage de seamă asemenea lucruri.

O luă în braţe iar ea nu găsi forţa să i se împotrivească.

- Ai petrecut o zi şi o noapte cu Dave. Oare e atât de greu să petreci cu mine zece minute, ca să discutăm despre viitorul lui?

- Viitor? Adică s-a decis să se întoarcă la studii?

- Da, am eu grijă de asta şi ca să mă asigur că recuperează timpul pierdut, îi angajez un tutore.

- Oh, înţeleg. Deci Dave nu va mai avea nevoie de o însoţitoare. Când doreşti să plec?

- Va trebui să discutăm şi despre asta. Dar la cum sunt acum lucrurile între noi, nu cred că e cel mai bun moment, nu?

- Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

- Stai liniştită, Weldon. O să afli la momentul potrivit.

O privi de parcă nu ştia ce poate face cu ea, după care îi dădu drumul şi se îndreptă nervos spre maşină.

Capitolul 8

Deşi Laurie şi-a dat de mult seama de rapiditatea cu care acţionează Ryan, nu şi-a închipuit niciodată că avea să găsească atât de repede un tutore lui Dave. Chiar în acea seară, Paul Velji, născut pe Insula Zanzibar şi şcolit în Londra, cam în acelaşi timp cu Ryan, a fost un subiect aprins de discuţie între Dave şi fratele său. În ziua următoare, bărbatul deja veni într-o vizită, iar peste încă două zile făcea parte dintre angajaţii de la fermă, iar Dave petrecea cam două ore dimineaţa şi două seara, în compania lui.

Într-una din aceste zile, Laurie se juca cu Cando în grădină când îl văzu pe Ryan apropiindu-se de ea.

- Pregătită de o plimbare la Lacul Shimo?

- Adică la hotel?

- Da, la hotel, zîmbi el. Mâncarea e bună, compania aşa şi aşa, şi au şi o piscină. Cred că ai un costum de baie, nu?

- Da, dar Dave nu mi-a spus nimic de vreo ieşire. Am crezut
că este ocupat.

- Va fi ocupat câteva săptămâni de acum încolo. Asta înseamnă că rămâi cu mine.

- Cu tine? Adică să merg acolo cu tine?

- Asta era ideea. N-ai ce face pe aici şi eu am nişte ore libere, aşa că.

- Oh, dar. Laurie îşi dădu seama că poate Ryan e doar politicos şi că abia aşteaptă refuzul ei ca să dea fuga la

Gayna. Aş prefera să-l aştept pe Dave.

- Poate. Dar cred că ar lucra mai bine dacă n-ai fi pe aici. Acum, te-aş sfătui să îmbraci o rochie, pentru că pantalonii scurţi nu prea se potrivesc cu atmosfera de acolo. Să fii gata în câteva minute şi să nu uiţi costumul de baie.

- Dar.Ryan, nu cred.

Acesta plecă fără s-o audă pe Laurie.

Fata fu gata în zece minute şi îmbrăcă o rochie lila, lungă, fără mâneci. Aşteptă în maşină. Când Ryan apăru, o privi admirativ.

- Creşti cu doi ani, Weldon, de fiecare dată când pui pe tine o rochie.

Dar Laurie era sigură că Ryan n-ar da-o niciodată pe Gayna pentru ea.

- Ryan, chiar trebuie să merg? Adică, am mai fost acolo o dată.

- Mă tem că va trebui să revezi acel loc. Probabil ai observat că aici suntem cam izolaţi, iar Lacul Shimo este cel mai apropiat loc de distracţie.

Laurie se lăsă pe spătarul scaunului şi nu mai spuse nimic. Nu-i convenea deloc această situaţie. Până la urmă de ce trebuia să treacă prin asta? Îl privi pe Ryan. El părea destul de împăcat cu ideea de a petrece împreună acea zi.

Nu vorbiră nimic pe drum şi Ryan conduse cu viteză mare, fără opriri, cum făcuseră prima oară. Ajunseră la hotel în aproape două ore. Laurie se arătă destul de încântată de piscina cu apă limpede, dar şi de hotelul care în lumina zilei

părea cu totul altfel. Era construit între dealuri de verdeaţă şi părea o pată de culoare. Era o pată roz cu alb, frumos construită, cu o terasă cu mese şi umbreluţe care străjuiau intrarea.

Ryan închirie două camere şi, când o conducea spre a ei, Laurie întrebă:

- Chiar era necesar să faci asta? Sunt sigură că aveau cabine unde ne puteam schimba în costume de baie.

- Dar probabil sunt aglomerate. Îi dădu cheia şi-i spuse că o aşteaptă jos, la piscină.

Camera era luxoasă şi destul de frumos aranjată. Singura fereastră dădea în grădina din spatele hotelului, iar Laurie nu contenea să se întrebe cum poate cineva s-o închirieze doar ca să se schimbe de haine. Se duse la baie, hotărâtă să stea cât mai departe de Ryan şi să treacă peste faptul că venise aici cu el. Dar când coborî, îl găsi pe acesta pe terasă, vorbind cu nişte bărbaţi. Era atât de frumos! Înalt şi bronzat, îmbrăcat într-un slip albastru. O întâmpină zâmbind, iar ea încercă să evite privirile admirative ale bărbaţilor care stăteau la mese.

- M-am gândit că e mai bine să te aştept. Să nu cumva să te rătăceşti.

Laurie nu spuse nimic, iar el o tachină:

- Dacă vrei, pot înota în partea cealaltă a bazinului.

- Înoţi? Eu nu mă prea pricep. Intru doar ca să mă bălăcesc.

- Nu ştii să înoţi? Atunci, nu poţi intra singură.

Vorbea de parcă ar fi fost o apă foarte adâncă, dar Laurie

văzu când intră în piscină că-i ajungea până la umăr, iar lui Ryan până la piept.

Laurie spuse:

- Te rog, nu trebuie să stai aici, cu mine. Sunt sigură că ai prefera să înoţi.

- Sigur vei fi bine? N-ai rău de apă? o întrebă el, privind albastrul piscinei.

- Nicidecum. Doar că mi-aş dori să fi învăţat să înot.

- Nici nu mă mir că n-ai avut timp. Ai fost dintr-o casă în alta.

Nu-i mai lăsă timp să răspundă, deoarece Ryan plecă să înoate. Laurie încercă şi ea să facă pluta şi la un moment dat chiar reuşi să admire cerul albastru. Auzi un zgomot în spatele ei. Se sperie şi căzu pe fundul piscinei, dar nişte braţe puternice îi redară repede echilibrul.

- Parcă ziceai că nu ţi-e frică de apă.

- De obicei, nu mi-e, dar.nu credeam că eşti atât de aproape.

- E vina mea, zise el, dar ai putea să înveţi să-ţi menţii echilibrul în apă. S-ar putea să-ţi prindă bine într-o zi. Acum, relaxează-te.

Da, de parcă ar putea! Dar Ryan se dovedi chiar priceput în ceea ce-şi propusese şi, după ce-i explică mişcările de bază, o ajută să le pună în aplicare. Dar la un moment dat, Laurie îşi dădu seama că mâinile lui n-o mai susţineau şi aproape se scufundă din nou, dar bărbatul o luă în braţe râzând, apropiind-o de el mai mult decât ar fi făcut-o un instructor de

înot.

- Oh, te-ai născut înotătoare! Cu o lecţie pe zi, sunt sigur că într-o săptămână o să înoţi ca un peşte.

- Da, zise ea, îndepărtându-se de el. Dar nu cred că ar fi indicat să facem drumul ăsta în fiecare zi doar pentru lecţiile de înot.

El o privi o clipă, apoi, după o pauză, spuse:

- Cred că e obositor pentru tine să faci drumul ăsta, nu? De aceea am închiriat camerele.

A închiriat camerele? Dar nu putu să-l întrebe nimic atunci, pentru că fu condusă afară din piscină, spre o masă. Ryan o înfăşură într-un prosop, apoi zise:

- Ce-ai vrea să bei?

Ryan aduse băuturile, apoi Laurie îl întrebă:

- La ce te-ai referit când ai spus că ai închiriat camerele? Parcă spuneai că sunt doar ca să ne schimbăm în ele, nu?

- Le-am închiriat pentru cel puţin o săptămână.

- Pentru o săptămână? Nu crezi că te-ai grăbit? Doar ca să ne schimbăm în ele?

- Nu cred că e mult. Atât m-am gândit să stăm aici.

- Să stăm? Laurie încercă să-şi controleze vocea. Dar nu mi-am adus haine cu mine, şi i-am spus lui Dave că.

- Relaxează-te, copilă, zise el, iritat. Ştie unde suntem. Şi în privinţa hainelor, nu trebuie să-ţi faci griji. Am pus tot ce am găsit la tine în şifonier în bagajul din portbagaj.

Deci, de asta întârziase atât în dimineaţa aceea.

- Aş dori să mergem înapoi şi să-mi iau cum se cuvine

rămas-bun de la Dave.

- E timp destul. Dave are multe de făcut. Iar între timp, trebuie să te mulţumeşti cu mine. Acum, se uită el la ceas, cred că e timpul să ne schimbăm pentru prânz.

În timpul prânzului, chelnerul le luă comanda şi le aduse câteva băuturi.

Ryan luă o gură din pahar, după care spuse:

- Te potriveşti în decorul ăsta, Weldon. Dacă ai veni acum să mă rogi să te iau într-un safari, aş fi prea fermecat de tine pentru a te refuza.

Oh, exact asta îi lipsea. Complimentele lui Ryan. Îi venea să intre sub masă de stânjeneală.

- Atunci, mai bine nu te rog, nu?

- Mai bine.

Atmosfera era ameţitoare. Ryan o privea adânc în ochi, o ţinea de mână şi părea pregătit să-i şoptească cele mai dulci cuvinte când. un zgomot ascuţit de tocuri se auzi în spatele lor. Ryan tresări. Oare îi amintea de Gayna? Sau chiar pe ea o aştepta aici? Dar femeia nu-şi lăsă aşteptată prezenţa. Îmbrăcată în mătase albă, parcă mai frumoasă ca niciodată, se aşeză cu nonşalanţă pe scaunul tras de Ryan.

- Deci, pe aici vă faceţi veacul voi doi? Bietul Davey, n-are nicio distracţie după atâta muncă, nu? Eşti rea că l-ai lăsat aşa! i se adresă ea lui Laurie. Apoi, spre Ryan: am venit cu încă şase cunoscuţi de la hotel. Oh, e un vacarm acolo! Am simţit nevoia să schimbăm decorul. Mi-a lipsit drumul în compania ta, dragule.

Ryan termină băutura dintr-o înghiţitură.

- Deci, ai fost să-l vezi pe Dave? întrebă el, în timp ce-i aprindea ţigara.

- Da, eu şi Bill am fost acolo dimineaţă. Trebuie să-ţi spun, Ryan, a fost un gest inspirat din partea ta să-i angajezi un tutore. Dar eu tot sunt de părere că ar trebui să-l laşi să-şi trăiască viaţa, zise ea, privind-o pe Laurie cu subînţeles.

- Dave primeşte de la mine tot ce vrea, dar eu cu ce mă aleg din toată treaba asta?

- Dar îţi dai seama că.

Laurie se ridică, forţându-se să zâmbească.

- Vă rog să mă scuzaţi. Vreau să mă duc să iau.. .ceva din cameră.

- Sigur, draga mea, zâmbi Gayna, neluându-şi ochii de la Ryan.

Când Laurie se îndepărta de masă, o auzi spunând:

- Dragule, când mai vii în Mbinga, poate vom. dar zgomotele din sală acoperiră vocea femeii.

Ajunsă în cameră, Laurie îşi dădu seama că tremură. Şi ştia că nu din cauza Gaynei care apăruse pe neaşteptate, ci din cauza atingerilor lui Ryan, a vocii cu care i se adresase parcă doar ei, a luminii din privirea lui.

Dar cu siguranţă, Ryan tânjea după femeia iubită, iar acum nu mai era nevoit să rămână în compania lui Laurie. Gayna venise şi era în întregime la dispoziţia lui.

Ce se va întâmpla? Probabil Ryan va dori s-o ducă pe Gayna la Mbinga. Trebuia să fie fericită că această agonie se

termina, nu? Dar, pe de altă parte, de ce nu mai dura?

Gândurile îi fură întrerupte de un ciocănit uşor în uşă. Era Gayna, care se strecură înăuntru. Aruncă o privire prin camera luxoasă şi spuse, palidă:

- E uimitor până unde ajungeţi voi, tinerele din ziua de azi!

- Ca să facem ce?

- Nu ca să faceţi, ci ca să obţineţi. Oh, haide, ştii că bărbaţii pricep mai greu lucrurile astea, dar noi, femeile, ştim cum stau lucrurile, nu?

- Gayna, cred că ar fi mai bine pentru amândouă dacă ai spune direct ce ai de spus.

- De acord, zise femeia, înaintând în cameră. Cred că am pierdut destul timp cu ocolişurile. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că îţi iroseşti timpul degeaba?

- Ar fi în regulă dacă aş şti despre ce.

- Ştii prea bine despre ce vorbesc. Şi ştiu şi eu cât ai tras ca să ajungi până aici. Recunosc că ai reuşit să-i atragi atenţia lui
Ryan, dar aşa se întâmplă mereu în cazurile astea, în care femeilor nu le pasă de reputaţie. Din fericire, eu n-am fost niciodată nevoită să recurg la aşa ceva.

- Nici eu, fu tot ce putu spune Laurie.

- Draga mea, doar nu te aştepţi să cred una ca asta, nu? Cu toţii ştim cum stau lucrurile în ziua de azi. Totul se poate cumpăra. Până şi dragostea.

- Cred că mai bine ai pleca, zise Laurie, încercând să se calmeze.

- Oh, voi pleca când am terminat. Stai liniştită. De când ai venit aici, ţi-ai pus în gând să pui mâna pe cea mai bună partidă din ţinuturile astea. Dar vreau să te avertizez, drăguţă. Ai întârziat cu doi ani. Doar nu crezi că am rămas degeaba în sălbăticia asta, având grijă de un hotel care nu aduce niciun profit, înconjurată de bestii patrupede, ca să-l pierd pe Ryan tocmai acum?

- Nu, cred că meriţi ceva pentru tenacitatea de care ai dat dovadă. Cu toate astea, doi ani înseamnă destul de mult. Poate Ryan n-a fost niciodată decis?

- Ba era destul de decis, înainte să apari tu! Orice bărbat ar intra în jocurile astea ale tale! Cu Ryan, nu trebuie decât să fixez ziua nunţii.

- Sunt sigură că nu va mai dura mult. Dar, Gayna, dacă tot îţi displace atât de mult Africa, cum crezi că vei rezista aici, ca soţie a lui?

- N-am de gând să trăiesc aici. O să plecăm. Nyumbaya se va vinde cu un preţ excelent, iar Ryan are şi alte calificări, după cum probabil ştii. Nu va trebui să-şi mai bată capul cu acest safari.

- Eu nu-l văd părăsind toate astea! Mi se pare că sunt o parte din el.

- O va face pentru mine, replică Gayna, cu siguranţă în glas. Cred că mă aşteaptă prietenii mei. I-am spus lui Ryan că trec doar ca să-mi iau la revedere. Din pragul uşii, mai adăugă: să nu uiţi, draga mea. Ryan a fost al meu dinainte de venirea ta. Iar acum, tot al meu e şi n-am nici cea mai mică

intenţie să-l scap printre degete. Ieşi şi închise uşor uşa în urma ei.

Restul zilei se scurse parcă învăluită de ceaţă. Laurie era conştientă de prezenţa lui Ryan lângă ea, de conversaţia la care o antrena, de privirea lui caldă, dar nu reuşea să-şi ia gândul de la ceea ce-i spusese Gayna.

Se pare că starea ei nu trecu neobservată pentru el, fiindcă o întrebă:

- Eşti cam palidă. Te simţi bine?

- Da, mulţumesc, răspunse ea, absentă.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu, doar că.

- Doar că ce? Ce e, o întrebă din nou, văzând că nu răspunde.

- Ryan, crezi că ne-am putea întoarce la.la.

- Dave? întrebă el cu răceală.

Nu se gândise la Dave. Dar era o scuză destul de bună.

- Să înţeleg că nu-ţi place aici?

- Oh, nu e asta. Doar că.ei bine, ştiu că ăsta e un hotel pentru turişti şi că trebuie să mai fie şi alţi oameni veniţi împreună, dar cred că. Ei bine, noi nu ne cunoaştem destul de bine ca să.

- Şi ceea ce încerci să-mi spui e că oamenii din Mbinga vor vorbi?

Ryan o privi amuzat cum se îmbujorează.

- Cred că noi doi putem trece cu uşurinţă peste lucrurile astea, nu? O trase mai aproape. Ţi-aş putea restabili imediat

reputaţia. Ne-am putea căsători.

- Să ne căsătorim? întrebă ea, cu voce stinsă.

- Ştii, aşa se întâmplă de obicei. Privi în jur. Hai să scăpăm de mulţimea asta.

Ieşiră afară, în grădină, iar Laurie nu părea pregătită să dea un răspuns. Ryan o privea tăcut, la câţiva paşi de ea.

- Ai ceva împotriva propunerii mele?

- Ei bine, nu sunt sigură.Laurie se lupta cu ea însăşi. Oare de ce n-o ţinea în braţe când îi spunea toate astea? Nu trebuia să se întâmple aşa? Nu-mi pot închipui ce te-a făcut să spui lucrul ăsta, adăugă ea într-un final.

- Poate pentru că eşti cam singură pe lume. N-ai la cine să te întorci în Anglia, iar aici se pare că îţi place la nebunie.

Laurie rămase stupefiată. Astea erau motivele pentru care dorea s-o ia de nevastă?

- Chiar acum ai zis că nu ne cunoaştem foarte bine. Dar eu sunt de altă părere. Se pare că avem multe lucruri în comun. Ţie nu-ţi lipseşte civilizaţia şi te înţelegi extraordinar cu animalele.

Laurie ar fi trebuit să se simtă măgulită. Dar se simţea oarecum rănită. Bărbatul iubit o cerea de soţie în cele mai ciudate circumstanţe. Dar dacă dragostea nu era inclusă în propunerea lui, oare va fi capabilă să-l facă s-o iubească pe viitor?

- Ei bine?

- Da, Ryan, mă căsătoresc cu tine, zise ea, cu hotărâre în glas.

Secundele următoare fură pline de tensiune, de parcă amândoi aşteptau în linişte explozia unei bombe. Dar nu se întâmplă nimic. Pur şi simplu se priviră.

- Va trebui să amân următorul safari, dar nu va fi o problemă. Mai am o casă, la nord de Nyumbaya. Este închiriată preotului regiunii şi soţiei acestuia. Vei sta acolo pînă pun la punct toate formalităţile. Va trebui să iau legătura cu fratele tău mai mare, dar nu cred că va fi greu să obţin consimţământul lui. Apoi, când totul va fi gata, ne vom căsători în Mbinga şi pentru luna de miere vei alege tu destinaţia.

- Mi-a plăcut Dar-es-Salaam, răspunse Laurie cu voce tremurătoare.

- E bine. Pentru început, putem trece pe acolo.

Apoi, între ei se aşternu tăcerea. La un moment dat Ryan făcu un pas, o luă de mână, dar nu ca s-o apropie de el, ci ca s-o ghideze spre intrarea în hotel. O conduse în camera ei, spunându-i:

- Somn uşor. Eu voi coborî să beau ceva.

Capitolul 9

- Deci, până la urmă Ryan a decis să facă pasul cel mare. I-am spus eu că o tânără o să-l vrăjească într-o zi, zise Molly Pacer, nevasta preotului.

Aceasta era o femeie rotofeie, cu privire blândă şi glas blajin. Laurie o privea amuzată cum se entuziasma mai mult decât ea de pregătirea acestei nunţi.

Soţul ei, în schimb, părea o fire mai serioasă, dându-şi toată silinţa să-l lămurească pe Ryan ce trebuia făcut.

Casa de care-i vorbise Ryan era aşezată într-o regiune frumoasă şi pitorească.

- E totul aranjat, spuse bărbatul, luând-o de mână. John mi-a spus că n-ar trebui să dureze mult formalităţile. Îi lăsă valiza la intrare. Să înţeleg că o să fii bine aici, da?

- Sunt sigură că aşa va fi. O să vii să-mi spui cum merg lucrurile?

- Nu. Nu ne vom mai vedea până la ceremonia religioasă. O să te anunţ dacă intervine ceva.

Îşi luă rămas-bun de la Molly şi John, apoi se apropie de ea. O îmbrăţişă şi o sărută pe obraz. Să nu te îndepărtezi de casă. De câte ori stai în soare, să nu uiţi să-ţi pui o pălărie. Nu vreau să.

- Începi să vorbeşti ca un soţ, glumi John Pacer. Stai liniştit. O să ţi-o înapoiem teafără şi nevătămată. Doar ai grijă să nu întârzii prea mult.

Ryan îi mai aruncă o privire, după care zise:

- Ei, cam asta e. La revedere, Laurie.

Plecă fără să se uite în urmă, iar Laurie fu imediat luată de Molly şi condusă să vadă casa.

Zilele petrecute în casa preotului fură pentru Laurie un chin dulce. Se gândea mereu la ziua la care visase toată viaţa. Ziua căsătoriei sale. Credea că toate miresele trebuie să se simtă aşa. Dar parcă situaţia ei era puţin cam ciudată, nu?

Acum era aici, în casa unor preoţi din Africa, aşteptând să se căsătorească cu un bărbat de a cărui existenţă aflase de-abia cu câteva săptămâni în urmă.

- Draga mea, îi întrerupse Molly gândurile. Te-ai gândit cu ce o să te îmbraci în ziua nunţii?

- Oh, credeam că aici.

- Sper că nu te gândeşti să renunţi la tradiţionala rochie de mireasă! Traversă camera şi o privi din cap până-n picioare. Oh, nu! Ar fi păcat. Ştii, zilele trecute, mi-a trimis sora mea un material grozav. E un fel de mătase albă şi cred că s-ar potrivi de
minune la o rochie şi o pălărie asortată. Hai să-l vezi.

Într-adevăr, materialul era fin şi Laurie era sigură că ar fi potrivit pentru o rochie de mireasă.

- E foarte frumos, spuse ea, încântată.

- Nu-i aşa? Avem în apropiere câteva fete care lucrează foarte frumos. Bineînţeles, nu fac modele sofisticate, dar croiala e de calitate. Ce zici?

- Dacă sunteţi sigură că nu e nicio problemă.. .ezită ea.

- Acum, spune-mi ce crezi că aş vrea. Să am eu trei bluze

albe sau să fii tu drăguţă într-o rochie pe măsură la cel mai special eveniment din viaţa ta?

Zilele care urmară fură pline de emoţie pentru Laurie. Asista tăcută la crearea rochiei sale şi uneori se mai plimba încercând să-şi limpezească gândurile. Într-una din zile, la casa soţilor Pacer veni un băiat cu un coşuleţ. Laurie nu-i dădu atenţie, dar când află că era pentru ea, fu curioasă să vadă ce conţine. De cum deschise capacul, Cando ţopăi vesel afară din el. Arăta cam slăbit, dar ochii îi jucau de bucurie, de parcă ar fi ştiut cine va fi destinatara. La zgardă avea prins un bilet, pe care Laurie citi:

"Se pare că eu şi Dave nu reuşim să-i fim pe plac. Are nevoie de tine. Al tău, Ryan."

Lurie îl mângâie bucuroasă, emoţionată de gest. Era frumos din partea lui că se gândise la binele animalului, dar oare se gândise puţin şi la.. .fericirea ei?

Când Molly veni să-i spună că rochia era gata, îşi făcu apariţia şi John, care le informă că se stabilise data nunţii. Laurie simţi că-şi pierde echilibrul şi se aşeză pe un scaun din apropiere.

- E curând? întrebă ea.

- Poimâine.

- Poimâine? Sunteţi.. .sigur?

- Desigur, răspunse Molly în locul soţului său. Ryan nu face niciodată un lucru de care nu e sigur. Îi puse rochia în braţe. Abia aştept să văd cum îţi vine.

Dar "ziua" veni prea repede pentru Laurie. Parcă ieri proba

rochia în faţa lui Molly, iar acum se trezea deja îmbrăcată şi gata de ceremonie. Rochia ieşise într-adevăr deosebită. Era croită strâmt până în talie, iar de acolo pornea în volane bogate pînă jos, lăsând la vedere doar o parte din pantofii delicaţi pe care-i purta. Nu avea mâneci şi mănuşile lungi completau pălăria cu bor mare, împodobit cu flori.

- Eşti minunată, draga mea. Aşa cum m-am aşteptat că vei fi. Aş veni şi eu cu voi, dar nu ştiu cum m-aş simţi în elicopter.

- Elicopter? De la el venea tot zgomotul ăsta?

- Exact. Ryan s-a gândit la toate. Probabil că n-a vrut să ajungi şifonată şi obosită la cel mai important eveniment din viaţa voastră. Aşa, vei ateriza cu bine în grădina hotelului din Mbinga.

- La hotelul din Mbinga?

- Aşa e, draga mea. Doamna Lewis s-a oferit să găzduiască ceremonia şi petrecerea, după care elicopterul vă va duce pe coastă.

- Doamnă Pacer.mi-e frică, spuse Laurie.

- Oh, cred că o să te obişnuieşti imediat cum urci în elicopter. Apoi o privi o clipă. Cam diferit de nunţile obişnuite, nu? Dar nu e nici pe departe mai puţin romantic. Haide, acum pleacă. Si să nu uiţi să-i spui lui Ryan să te mai aducă pe aici.

- Aşa voi face. Mulţumesc pentru tot.

- E timpul să mergem, Laurie, o grăbi John Pacer, care-şi săruta acum soţia. Lumea ne aşteaptă.

Călătoria cu elicopterul nu dură decât câteva minute. Si

Laurie se pomeni coborâtă în braţele lui Bill Alexander.

- Hei! Stai să vadă Ryan asta, o privi el apreciativ. Fericită?

Ea încuviinţă cu timiditate.

Apoi, nu-şi dădu seama exact când anume se desfăşură totul. Abia îi venea să creadă că mulţimea aceea de oameni era strânsă acolo, la nunta ei, că Ryan îi strecură pe deget verigheta şi apoi
o sărută uşor pe buze. Iar oamenii care se apropiau de ei să-i felicite.

- Arăţi extraordinar, Laurie! exclamă, de undeva de departe, Dave.

Dar până să apuce să vorbească cu el, altcuiva îi veni rândul să le facă urări. Era Gayna, solemnă în rochia ei verde, care cu privirea de gheaţă o măsura din cap până-n picioare. Îl sărută pe Ryan pe obraz, apoi Laurie simţi cum o învăluie parfumul ei puternic, în timp ce o îmbrăţişa.

- Eşti o mireasă foarte frumoasă, draga mea. Te rog să foloseşti camera mea ca să te schimbi.

Ryan încuviinţă din cap şi o conduse la apartamentul femeii.

- Mă duc să vorbesc puţin cu pilotul şi ne vedem după aceea în sala de mese, da? o asigură Ryan. Apoi, Gayna o conduse înăuntru.

- Pe aici, draga mea şi te rog, foloseşte ce vrei de la mine.

Apoi, femeia se duse să se schimbe în altă cameră, iar Laurie

rămase singură. În timp ce-şi descheia nasturii de la rochie, aruncă o privire prin cameră. Cosmetice scumpe, parfumuri, haine de firmă, şi pe măsuţa din colţ.. .pipa lui Ryan? Oare asta era? Da. Nu fusese niciodată atât de sigură de un lucru cum era acum. Acum înţelegea de ce Gayna insistase să folosească apartamentul ei.

Îşi zise că trebuie să termine mai repede de îmbrăcat. Auzi o uşă deschizându-se, apoi vocea Gaynei:

- Aici, Bill. Putem vorbi aici.

Oh, Doamne. N-avea de gînd să audă discuţia lor. Probabil Gayna credea că se schimbase deja şi că ieşise.

- Ei bine, draga mea, acum că emoţiile au trecut, mai rămânem doar noi, nu?

- Poate tu, dragule. Fără mine.

- Ce faci? Nu vii? Am crezut că te va bucura o schimbare de decor, acum că relaţia dintre tine şi Ryan a luat-o pe altă cale.

- Dar lucrurile nu s-au schimbat deloc între mine şi Ryan. Ştii bine că s-a căsătorit cu fata asta doar ca să salveze viitorul fratelui său.

Laurie simţi cum i se înmoaie picioarele. Şi cu siguranţă, nici
Bill nu părea să se simtă mai bine.

- Nu crezi că e o afirmaţie cam gravă?

- Poate aşa sună, dar te asigur că e purul adevăr. Toată lumea ştia că Dave îşi pierduse capul după fătuca asta şi ştii bine câte prostii fac tinerii din ziua de azi. Iar Ryan nu e genul

de om care să lase lucrurile să se întâmple de la sine. Dave înseamnă totul pentru el.

- Aşa că Ryan s-a căsătorit cu Laurie, iar cînd Dave va pleca la studii, tot mariajul lor se va sfârşi, nu? Asta vrei să-mi spui?

Laurie se aşeză pe pat. Simţea că n-o mai susţin picioarele.

- Voi, femeile! pufni Bill. Si ce-o să faci acum? Să stai prin preajmă ca să aduni rămăşiţele?

- Rămăşiţe? Nu vor fi aşa ceva, dragule. Genul ăsta de nunţi se poate anula imediat. Ryan nu va avea deloc de suferit. Si copila asta sunt sigură că-şi va da seama că a făcut o mare greşeală şi se va retrage la Londra fără prea mare scandal.

Urmă o pauză, apoi vocea lui Bill sună de parcă venea de foarte departe.

- Ei, atunci cred că ar trebui să-ţi doresc aşteptare plăcută, nu, drăguţo? Cred că va mai dura câteva săptămâni până voi rezolva treburile la magazin. Apoi o să închid şi o să plec de aici.

- Ei, dragule, dacă mai eşti în Africa până atunci, o să te invităm la o nuntă adevărată.

Dintr-o dată, Laurie îşi dădu seama că Gayna ştia că este ascultată. Altfel, care ar mai fi fost farmecul?

Era clar că tot ce auzise era adevărat. Se potrivea atât de bine acestei situaţii. Felul în care Ryan o luase de la Nyumbaya, locul în care o dusese, departe de tot ce însemna

Dave, propunerea venită pe nepregătite. Felul în care o ascunsese în casa parohială.

Acum vedea totul destul de clar. Ryan o luase de soţie ca să-l scape pe Dave de ea. N-o voia deloc pentru el. Ba mai mult, poate că abia aştepta să anuleze căsătoria.

Petrecera de după nuntă a trecut cu greu pentru Laurie. Se simţea rău şi era sigură că nu va mai rezista niciun minut în mulţimea de oameni. Dar, spre fericirea ei, a venit şi momentul plecării, iar Ryan o conduse la elicopter.

Dave le făcea cu mâna în timp ce spunea:

- Laurie, stai liniştită. Am eu grijă de Cando. Acum s-a obişnuit cu mine.

- Mi-aş dori să-l iau cu mine. Te rog, Ryan, lasă-mă să fac asta.

- Dar Laurie, doar nu vrei să.. .interveni tânărul.

- Las-o, Dave. E în regulă.

Gayna apăru şi ea lângă elicopter.

- La revedere dragii mei. Să vă distraţi!

Laurie încercă să se urce singură în elicopter, dar se văzu nevoită să se lase ajutată de Ryan, care o trase aproape de el. Pentru o clipă, se priviră în ochi, iar fata crezu că Ryan îi citise sufletul. Însă Laurie îşi feri privireai şi se concentră asupra mulţimii care le făcea cu mâna. Dintre toţi, cea mai înflăcărată părea femeia în verde, care parcă se bucura ca pentru propria nuntă.

Capitolul 10

Cerul era senin şi priveliştea superbă. Stăteau pe terasa casei de pe malul mării şi Laurie auzea ca prin vis cum băiatul care-i întâmpinase îi întreba dacă mai vor ceva înainte ca el să se retragă. Aflase că aceasta era casa unui prieten de-al lui Ryan, ca şi maşina cu care ajunseseră acolo. Intră şi se încordă când simţi că este urmată de Ryan. Acesta turnă băutură în pahare şi-i întinse unul.

- Bea. O să-ţi facă bine. Tremuri ca o frunză.

- Sunt bine, murmură ea.

- Sigur că eşti bine, dar nu-l poţi uita pe Desmond.sau pe Dave?

- Ştiu că te-ai însurat cu mine doar pentru că voia să facă asta fratele tău, izbucni ea.

Tăcerea care urmă fu atât de lungă, încât Laurie se întrebă dacă avea să-i dea vreun răspuns.

- Aşa e, zise el, în cele din urmă. Dar ţi-a luat ceva timp ca să-ţi dai seama de asta, nu?

Deci, era adevărat! Oh, cât îşi dorise să se înşele!

- Prea mult! zise ea, cu regret.

Laurie scăpă paharul din mînă. Acesta vărsă conţinutul pe covor şi se sparse în mii de bucăţele. Ryan nu tresări. Doar o privi pierdut, de parcă îmbătrânise dintr-o dată. După o pauză, spuse:

- Ce se întâmplă? După despărţirea de Desmond eşti gata să cazi în braţele oricui, dar reacţionezi aşa când cel care te

prinde sunt eu?

La tăcerea ei, Ryan continuă:

- Ei bine, e puţin cam târziu pentru remuşcări, nu crezi?

- Vreau să plec, Ryan. Chiar acum, spuse ea, hotărâtă. Te rog. Promit că n-o să mă întorc la Dave.

- Dar nu te poţi duce nici la Desmond.

- Pentru Dumnezeu! Lasă-l pe Desmond în pace! Izbucni ea, iar el o trase aproape.

- Asta şi vreau. Şi tu ar fi mai bine să faci la fel. Iar în ceea ce-l priveşte pe Dave, e mai bine să rămână netulburat în perioada asta.

- Şi tu ai avut grijă de asta, nu? Chiar şi căsătoria ţi s-a părut un sacrificiu care merită făcut.

- N-aş spune că a fost chiar un sacrificiu. Poate fi privită ca pe o sursă de distracţie.

Gura lui puse stăpânire pe a ei într-o izbucnire violentă. Când Laurie nu mai reuşi să se opună, el îi dădu drumul şi o ridică în braţe.

- Ryan, ce faci? Pune-mă jos!

- De ce? Ieşi cu ea în braţe din camera în care erau. Acum, eşti soţia mea.

- Ryan, te rog.

Acesta deschise cu piciorul o altă uşă, a dormitorului. O depuse pe patul din cameră şi o privi respirând greoi. Apoi se smulse de lângă ea şi ieşi vijelios.

- Ryan! îl strigă fata.

Dar el deja părăsea casa şi acum era în maşină.

- Ryan.

Ieşi şi-l văzu pornind.

- Ryan, nu!

Se duse repede în faţa maşinii, încercând să-l oprească să plece.

- Ce faci, prostuţo? Vrei să te omori?

- Cando, zise ea, pe nerăsuflate. Era sub maşină.

Alergă la el.

- Mai bine l-ai lăsa aşa.

- Nu, ştiu că l-ai lovit. Vreau să-l ajut.

Puiul de vulpe stătea liniştit, cu lăbuţele încrucişate şi de la distanţă, ai fi putut spune că doarme. Avea ochii închişi. Dar Laurie ştia că era mort. Si mai ştia că odată cu el murise şi singura ei speranţă de a fi vreodată iubită de Ryan.

- Haide înăuntru, Laurie. Ryan venise lângă ea şi încerca s-o ajute să se ridice.

- Nu mă atinge! Plecă de lângă el în fugă şi intră în casă.

Îşi spuse că durerea simţită era doar pentru pierderea lui Cando, iar privirea împietrită de pe faţa lui Ryan era pură simpatie pentru suferinţa ei.

El nu mai plecă în seara aceea. Îl auzi plimbându-se prin casă, mult după ce ea se vârî în pat. La un moment dat auzi o uşă trântită în cealaltă parte a casei, după care căzu într-un somn adânc.

***

Laurie era de părere că are parte de cea mai ciudată lună de miere care poate exista. Se plimba prin oraş şi admira

portul şi buticurile pline de suveniruri. Făcea toate astea alături de Ryan, care juca rolul ghidului perfect.

Observase că în afară de momentele când o ajuta să urce câteva trepte sau să sară peste vreun obstacol, Ryan prefera să n-o atingă deloc. Conversaţiile erau reduse la minimum, iar dacă se întâmpla cumva să discute mai mult, era pe tema fotografiilor făcute de ea.

Casa în care stăteau era spaţioasă şi, deşi construită în stil vechi, era mobilată după ultima modă. Grădina dădea într-o plajă privată şi atracţia principală era terasa pe care într-o zi Laurie, întoarsă de la o plimbare prelungită prin oraş, îl văzu pe Dave aşteptând-o, alături de Ryan.

Dave era schimbat. Cel puţin la prima vedere. Era îmbrăcat într-un costum şi, din câte văzuse Laurie, încerca să nu se manifeste atât de expansiv.

- Bună, băieţi. Ce am pierdut?

- Pe mine, zise Dave. Mă întorc.

- La facultate? Aşa devreme?

- Examenele încep într-o săptămână. Paul vine cu mine şi cred că de data asta totul va fi bine.

Bărbatul ieşi şi el pe terasă şi o salută politicos pe Laurie.

- Ştii, tipul ăsta munceşte cu tine până la epuizare. Şi mai ştii ceva? Abia aştept să mă întorc. Cred că am înnebunit, nu alta. Ei bine, ar fi culmea dacă aş pierde avionul acum, zise el, uitându-se la ceas. Nu-i aşa? Se întoarse spre fratele său: pot să conduc eu?

- Dacă promiţi să nu depăşeşti viteza legală.

- Pe drumurile astea de oraş? Nici gînd. Se întoarse spre Laurie s-o îmbrăţişeze. Ei bine, la revedere. Pentru prima oară voi aştepta cu nerăbdare vacanţa, ştiind că mă întorc la o cumnată ca tine.

A doua zi dimineaţă, în timpul micului dejun, Ryan îi spuse că vor pleca în seara aceea la Nyumbaya.

- S-au făcut aranjamente pentru un nou safari. Pornim poimâine. E vorba despre nişte afacerişti şi soţiile lor.

- Parcă nu luai femei în safari.

- Mi-am mai schimbat părerea. Apoi, continuă: voi fi tot timpul pe la birou, aşa că va trebui să-ţi faci de lucru pe la hotel. Vei fi anunţată din timp, ca să te pregăteşti de călătorie.

- Eu? Dar de ce trebuie să merg şi eu?

- Parcă erai înnebunită după astfel de călătorii. Ce s-a întâmplat? Ţi-a pierit curajul? Nu răspunse nimic, iar el se văzu nevoit să continue: nu contează. O să-ţi revii.

- Sper că nu vor împuşca nimic, nu?

- Nu ştiu ce vor face, dar eu trebuie să mă asigur că nu va fi nimeni rănit. Stii că sunt împotriva uciderii animalelor. Oricum, acesta va fi ultimul safari la care particip.

Ultimul safari? Deci, până la urmă Gayna avea să-şi atingă scopul. Ryan va lăsa Africa pentru ea.

Intrarea în hotel era plină de maşini de teren. Iar restaurantul găzduia şase perechi care făceau gălăgie aproape cât toată Mbinga. Cu toţii se arătară interesaţi s-o cunoască pe soţia celui care avea să le ofere o aventură fascinantă.

Laurie era îndrăgostită de locurile astea şi-i făcea plăcere să mai participe la încă o expediţie, dar trebuia să se gândească şi la ce va face după ce Ryan va anula căsătoria şi va fi nevoită să plece. Îşi aminti că văzuse un anunţ într-un ziar în care se căuta fotograf cu experienţă pentru o expediţie care va pleca în Uganda. Uganda, repetă ea numele în minte. Suna la fel de straniu în urechile ei ca atunci când auzise pentru prima oară de Tanzania. Dar era sigură ca avea să se descurce în orice colţ al Africii. Zgomotul de tocuri care se apropie de clienţii lui Ryan o trezi din visare. Gayna! N-o văzuse pe proprietara hotelului de când ajunsese în Mbinga. Si nici n-avea chef de o întrevedere cu ea.

Îşi spuse că acum era cel mai bun moment să meargă în biroul lui Ryan să ia un ziar de acolo. Ieşi repede din hotel şi se îndreptă spre clădirea unde îşi avea Ryan biroul. Ciocăni uşor în uşă şi intră imediat.

Ryan stătea de vorbă cu doi bărbaţi.

- Oh, îmi cer scuze. N-am ştiut.

- E în regulă, Laurie, zise Ryan. Intră. Domnilor, aceasta e soţia mea. Laurie îi cunoscu pe domnul Makinga şi pe domnul Ngunu din Dar-es-Salaam. Tocmai plecau acasă.

Când le făcea semn de la revedere, Laurie îşi dădu seama că îi cunoştea de undeva pe bărbaţi. Îşi aminti că-i văzuse la hotel în ziua nunţii lor. Deci, rămăseseră în Mbinga toată această perioadă. Ceva destul de interesant le-a ţinut interesul treaz, gândi fata.

- Ti-ai făcut bagajul pentru călătorie? întrebă Ryan.

- Da. Ezită puţin. Mă gândeam dacă mai ai ziarele de acum trei - patru zile.

- Da, de ce întrebi?

- Oh, nu prea am ce face şi m-am gândit că le-aş putea răsfoi.

- Din câte ştiu eu, şi în luna noastră de miere te-ai ocupat cu asta, nu-i aşa?

- Da, mai găsesc lucruri interesante acolo. Modă, muzică, chestii de-astea. Dar, mă rog, dacă nu le mai ai.

- Le am. Se duse la birou şi i le aduse.

- Apropo. Voi petrece din nou seara cu Gayna. S-a decis să închidă hotelul după acest safari. O ajut la socoteli.

Laurie nu mai spuse nimic şi ieşi cu lacrimi în ochi. Şi-ar fi dorit să fugă, să uite de Ryan, dar era sigură că nici dacă ar străbate întreaga Africă nu l-ar putea uita pe bărbatul care-i furase inima.

Ieşi grăbită, dar trebui să se oprească deoarece în faţa ei se ivi Gayna.

- Draga mea, eşti cam palidă! Sper că nu eşti bolnavă!

- Sunt bine, mulţumesc. Acum, dacă mă laşi, am ceva de făcut.

- Ei bine, nu vreau să-ţi stau în cale, zise femeia, continuându-şi drumul direct în biroul lui Ryan.

În camera de hotel, răsfoi ziarele şi găsi anunţul cu angajarea. Scrise o scrisoare în care îşi folosi numele de fată şi se gândi când e mai bine s-o trimită. Se gândea chiar să meargă personal la biroul de angajări, dar nu ştia cum să

rezolve cu plecarea în safari. Ryan îi spusese că trebuia să vină şi ea, dar asta nu însemna că trebuie să participe la toată călătoria.

Un plan începea să prindă contur în mintea ei. Avea să dispară după ce campau prima oară. Va lua maşina lui Ryan şi va conduce până la Mbinga. Cu siguranţă, el va fi mai mult decât uşurat când va constata dispariţia ei.

De acolo, îl va ruga pe Mahmoud s-o ducă la Dar-es-Salaam.

Noaptea veni repede, dar somnul fu greu pentru Laurie.

Devreme, în dimineaţa următoare, când ieşi din hotel se întâlni cu Ryan cu care schimbă câteva vorbe. Tocmai atunci, maşina lui Bill Alexander opri lângă ei.

- Gata, bătrâne?

- Da, cred că asta e tot, zise bărbatul care avea maşina plină de bagaje.

- Mă duc să-mi iau rămas-bun de la frumoasa Gayna, zise el.

- Se va descurca ea.

- Nici nu mă mir.

- La revedere. O să vă trimit o vedere de pe coastă.

Bill se pierdu în praful care se ridica pe drum.

- Am nişte cafea în maşină, dacă vrei, o întrebă el pe Laurie.

- Nu, nu vreau nimic, mulţumesc.

- Sigur? Ai dormit azi-noapte? Nu prea pari odihnită.

- Aş putea spune acelaşi lucru şi despre tine.

- Mă duc să-i adun pe toţi şi să plecăm, schimbă el subiectul. închise uşa în urma lui. Laurie rămase în maşină, aşteptând.

La un moment dat, petrecăreţii ieşiră din restaurant şi se urcară în maşini. Dar Ryan nu apărea de nicăieri.

Laurie rămase surprinsă când îl văzu pe Nabu că urcă lângă ea. Şi înainte să poată întreba ceva, Ryan apăru, zicând:

- Bine, Nabu, ai grijă la drum. Ne întâlnim la podul Mborni.

înainte ca maşina s-o ia din loc, Laurie observă femeia blondă care apăru lângă soţul ei. Avea lângă ea o mulţime de bagaje, iar Laurie îşi dădu seama imediat că Ryan avea s-o ducă la Nyumbaya, ca să-l aştepte. Nu mai văzu nimic în faţa ochilor decât drumul plin de praf.

Fata se aşeză pe marginea patului de tabără. Se simţea foarte obosită, dar planul pe care-l pusese la cale o ţinea trează. Ştia că

va fi greu să conducă noaptea maşina lui Ryan, mai ales că nu era sigură că-şi aminteşte atât de bine drumul spre Dar-es-Salaam. Dar spera să reuşească.

Totuşi, acum era prea devreme pentru a se furişa la maşină. Toţi membrii taberei erau adunaţi în jurul focului, glumind şi cântând zgomotos. Barbaţii erau nerăbdători să ajungă în sălbăticie şi ascultau interesaţi ce le spunea Ryan despre animale. Femeile, însă, nu erau preocupate de acest subiect şi fluturau camerele de luat vederi ca să surprindă aproape orice mişca în jurul lor.

Si Laurie stătuse alături de ceilalţi ca să asculte explicaţiile

oferite de Ryan, dar nu pentru că nu le-ar fi ştiut dinainte, ci pentru a-l admira pentru ultima oară pe bărbatul iubit, fără ca acesta să-şi dea seama de asta.

Era sigură că imaginea lui îi va rămâne în minte pentru toată viaţa.

Când discuţia se termină şi ceilalţi merseră la corturile lor, Ryan se apropie de ea:

- E timpul să te duci la culcare. Ai avut o zi grea, adăugă el, cu răceală. Eu mai am câte ceva de verificat, dar o voi face afară. N-o să te deranjez când mă întorc.

Laurie îl mai privi o dată, până când dispăru de lângă ea.

Stătu o clipă să analizeze situaţia şi realiză că e mai bine să plece acum, când ceilalţi nu s-au culcat, pentru că astfel, zgomotul maşinii nu va fi simţit de nimeni.

Ieşi din cort, ca şi cum ar fi vrut să facă o plimbare, înainte de culcare. Bineînţeles, nimeni n-o băgă în seamă şi reuşi să ajungă repede la maşină. Iar când porni, avu noroc cu şoferii care tocmai atunci verificau motoarele camioanelor.

Ieşi cu maşina din tabără. Exceptând drumurile denivelate, maşina lui Ryan nu era atât de greu de condus, cum crezuse.

La un moment dat, îşi dădu seama că nu mai recunoaşte drumul. Dar nu opri, ci merse în continuare. în fond, ce ar fi putut să facă? Trebuia să plece cât mai repede, ca să ajungă la cel mai apropiat oraş sau sat. Şi de acolo spre Dar-es-Salaam.

Poate ar fi fost mai indicat să încetinească pe un drum

atât de greu şi necunoscut, mai ales ţinând cont de faptul că nici vizibilitatea nu era prea mare. Dar Laurie dorea să ajungă cât mai repede într-un loc populat.

Acceleră când auzi zgomotele înfiorătoare care-şi făceau loc prin întunericul nopţii. Acestea se repetară şi la un moment dat
i se păru că aude chiar şi un motor de maşină, dar îşi spuse că e doar imaginaţia ei care-i joacă feste.

Dintr-o dată, i se păru că stâncile şi plantele parcă prind viaţă şi câteva umbre se mişcă nu departe de maşină. Aprinse farurile şi observă o gazelă speriată, care nu ştia cum să se ferească din calea maşinii. Laurie încercă să frâneze, dar din păcate fu prea târziu. Ştia că o lovise, dar cât de rău?

începu să tremure. Opri maşina şi stinse farurile. Luă o lanternă şi ieşi să vadă ce se întâmplase.

Văzu animalul jos, pe pământ, şi îngenunche lângă el. Probabil că se ferise de maşină, dar nu îndeajuns de mult. Dintr-una din urechi îi curgea sânge, iar Laurie îşi aminti de soarta bietului Cando. Se întrebă dacă putea face ceva pentru gazelă. Dar nu apucă să termine gândul că auzi în spatele ei un zgomot din tufişuri. îngheţă. Oare ce ascundea sălbăticia?

Simţi că încremeneşte când lângă ea apăru un leu. Animalul se apropia de ea încet, dar sigur. Una era să vadă aceste animale din maşină, şi alta să fie surprinsă de apariţia lor, în sălbăticie, la miezul nopţii. Acum, leul stătea faţă în faţă cu ea. I se păru că aude un zgomot din tufişuri. Dar când se repătă, îşi dădu seama că nu era imaginaţia ei, fiindcă şi

animalul de lângă ea tresări.

îşi făcu apariţia o leoaică ce se alătură curioasă masculului.

Laurie ar fi vrut să plece, să se ascundă undeva, dar ştia că asta îi va grăbi sfârşitul. Leoaica îşi pierdu repede interesul pentru ea şi-i întoarse spatele, dispărând în tufişuri.

Ca în vis, auzi un zgomot de împuşcătură. Închise ochii, după care îl văzu pe Ryan care se apropia de ea transpirat şi transfigurat.

- O fi însemnând ceva dacă preferi animalele în locul meu, nu? zise el.

Laurie ar fi vrut să-l întrebe cum o găsise, de ce mai venise după ea, dar când îl văzu în faţa ei, nu mai rezistă şi i se aruncă în braţe.

- Oh, prostuţo! Iubita mea!

- Ryan! Ce bine că ai venit! Mi-a fost atât de frică...

Lucrurile s-au petrecut cu repeziciune din acel moment. Laurie simţea că în întunericul nopţii, departe de civilizaţie, i se putea destăinui mai uşor. îi spuse tot ce avea pe suflet, iar Ryan o îmbrăţişa fără contenire.

La un moment dat, întrebă:

- Ce se întâmplă dacă se întorc?

- Cred că nu se mai pune problema asta. Probabil că acum sunt la un kilometru de locul ăsta şi se ospătează.

- Adică, cu gazela?

- Asta i-a atras. Norocul nostru că a considerat-o mai gustoasă decât noi. O mângâie pe creştet. Norocul tău că

Nabu a stat de veghe şi te-a văzut plecând.

- Nabu?

- Da, am bănuit că pui ceva la cale de când mi-ai cerut ziarele. N-a fost greu să pun cap la cap totul şi să urmăresc maşina după urmele lăsate. Dar când Nabu a văzut leii, s-a gândit că mai bine am merge pe jos să investigăm.

- Tu şi Nabu! pufni ea încercând să se elibereze.

Dar el nu părea dornic să-i dea drumul din braţe.

- Doar o soţie care-şi iubeşte soţul şi-ar face griji pentru el, nu?

- Sigur că te iubesc, dar...

- Ai un fel ciudat de a mi-o demonstra, fugind aşa!

- Ei, dar cum aş putea rămâne când Gayna...

- Ce legătură are Gayna cu asta?

- Vrei să spui că nu e la Nyumbaya? în dimineaţa asta, am văzut că ai dus-o...

- M-a rugat să-l prind pe Bill de la urmă.

- Bill?

- Am sfătuit-o să închidă hotelul, pentru că aşa cum merg acum lucrurile, va da faliment în curând. De dimineaţă, i-am spus despre noua mea slujbă şi când a auzit că n-am de gând să
plec, s-a dus repede să împacheteze lucrurile.

- Deci, de asta era ultimul tău safari? Pentru că vrei să te ocupi de altceva?

- Mbinga va fi transformată în rezervaţie naturală. Iar cei de la conducere m-au rugat să fiu administratorul ei.

- Cine? domnul Makinga şi domnul Ngunu?

- Da. O să am acelaşi birou şi, cu puţin noroc, o să ajung acasă în fiecare noapte, lucru care mi se pare normal, atâta timp cât am o nevastă la care să vin...

O sărută şi merse la Nabu.

- Bine, Nabu, acum te poţi întoarce.

- Ryan, noi unde mergem?

- La Dar-es-Salaam. Mai avem de recuperat câte ceva din luna de miere.

Valurile scăldau plaja, iar soarele strălucea scânteietor. Ryan o ţinea în braţe pe Laurie şi amândoi priveau de pe terasă noaptea magică.

- Ce s-a întâmplat cu safari? Oare era bine să-l abandonezi aşa?

- Nici n-aveam de gând să-l conduc. Am lăsat un bărbat capabil să aibă grijă de el. Stii, niciodată nu mi-a trecut prin cap să lucrez în luna de miere.

- Dar oare prietenul tău nu se va supăra că ai venit aici cu mine?

- Nu, e plecat pentru încă o lună din ţară.

- Stii, n-am fi plecat niciodată de aici, dacă n-ai fi zis că te-ai însurat cu mine ca să n-o facă Dave.

- Ce altceva aş fi putut spune? Ăsta era adevărul. Ştiam că Dave se va agăţa de orice l-ar scăpa de studii.

- Ce s-a întâmplat în noaptea aceea, după călătoria pe munte? V-aţi certat?

- Nu. Dave mi-a spus că vrea să se însoare şi să-şi ia o

slujbă. I-am spus că n-am nimic împotrivă atâta timp cât o să-şi găsească fata lui şi între timp ar face bine dacă şi-ar da şi câteva examene ca să reuşească să-şi ia o slujbă bună, din care să se întreţină.

- Aşa a apărut tutorele în peisaj, nu?

- îl cunosc pe Paul de mult. Ştiam că dacă există cineva care să-l aducă pe Dave cu picioarele pe pământ, el va fi acela.

- Şi, până la urmă, tu de ce te-ai căsătorit cu mine?

- Pur şi simplu fiindcă eram îndrăgostit nebuneşte de tine, de fapt de când ai apărut în Mbinga şi te-ai luat la ceartă cu mine.

- Dar nu mi-ai spus niciodată...

- Pentru că între noi a fost întotdeauna Desmond, iar apoi mi s-a părut că între tine şi Dave se naşte ceva.

- Ştiam de mult că de Desmond nu mă leagă niciun sentiment de dragoste, iar cu Dave am stat doar fiindcă tu păreai atras de Gayna.

- De când soţul ei a fost ucis, am simţit o oarecare responsabilitate faţă de ea, se explică el. Am vrut s-o ajut unde puteam.

Când Laurie zâmbi, o întrebă:

- Ce e atât de amuzant?

- Pur şi simplu mă gândeam la cât de mult am suferit din cauza asta.

- Cât Gayna a fost la Nyumbaya, am încercat să-mi spun că e ceva mai mult între noi, dar n-am reuşit nicio clipă să-mi

iau gândul de la tine.

Se sărutară.

- Să înţeleg că îţi va face bine întoarcerea acasă la Nyumbaya?

- Acasă!

- Apropo, m-am întâlnit zilele trecute cu asistentul veterinarului şi mi-a spus că are un pui de labrador. E negru tot şi are picioruşele albe. îl vrei?

- Sigur! Oricine are nevoie de o fiinţă pe care s-o iubească.

- Ei bine, tu mă vei avea întotdauna pe mine şi cred că pe viitor vor mai veni şi alţi câţiva membri ai familiei de care să te ocupi.

O luă de mână şi merseră pe pajă. Era o noapte magică. Noaptea când Laurie simţea că trăieşte cu adevărat pe un tărâm fascinant, înconjurată de dragoste.

Sfârşit